

Trừ Em Ra Còn Có Ai

Contents

Trừ Em Ra Còn Có Ai	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	25
6. Chương 6	30
7. Chương 7	37
8. Chương 8	45
9. Chương 9	52
10. Chương 10	57
11. Chương 11: Kết Thúc	64

Trừ Em Ra Còn Có Ai

Giới thiệu

Dưới ngòi bút của tác giả Lâu Vũ Tình câu chuyện tình yêu trở nên sống động đến bất ngờ, chân thực

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tru-em-ra-con-co-ai>

1. Chương 1

Tay trái xách theo giỏ mua hàng, tay phải thò vào túi tìm chìa khóa, con số tầng lầu dần nhảy lên, khi dừng ở số bốn, cửa thang máy liền trượt ra hai bên, anh muốn bước ra nhưng bị mấy thùng giấy ngăn trở đường đi.

“A, xin lỗi, xin lỗi, tôi lập tức dời đi.” Một giọng nữ thanh thúy truyền đến, tiếp, thùng giấy to bên chân bị đẩy ra, chuyển ra lối đi.

Anh vòng qua vật lẩn lộn đầy đất, đi tới trước một căn phòng, cầm chìa khóa vào ổ khóa sắt, lưu loát chuyển một cái, chân trái bước vào bên trong cửa, khoe mắt liếc qua liếc lại thấy cô nhẹ đỡ bên eo, mi tâm hơi chau lại.

Một cô gái muốn mang hết những thứ đồ này, thì hơi nặng chút.

Anh dừng lại ba giây, chợt —— chân phải bước ra tiếp, cửa sắt sau lưng anh đóng lại.

Cô gái ngẩn ngơ.

Gì chứ, còn tưởng rằng anh ta sẽ thể hiện phong độ lịch sự giúp cô khiêng đồ chứ!

Nếu như đây chính là hàng xóm mới của cô —— ai, cô mặc niệm vì tương lai của mình, người này thật thiếu hụt nhân tình, đáng vẻ không dễ sống chung lắm, về sau nên giao thiệp ít hơn thì tốt hơn.

Vuốt vuốt eo, than thở, đành chấp nhận vén tay áo lên, khom người nâng thùng giấy —— ưm, thật nặng! Đè tới cô đứng thẳng lên không được ——

Bỗng chốc, hai tay chợt nhẹ, phía dưới thùng giấy có thêm đôi bàn tay rộng rãi nâng lên, cô sững sờ ngửa đầu.

“Để chỗ nào?” Cát xong túi mua hàng, người đàn ông đi rồi lại quay lại, hỏi đơn giản.

Ú ớ cái gì? Phục hồi tinh thần lại, cô vội vã nói cảm ơn, chỉ thị anh chất đồ vào một góc trong nhà.

Thì ra là, anh chỉ không biết cách biểu đạt, là người trong nóng ngoài lạnh, lúc này thiếu chút nữa hiểu lầm người ta.

Mười mấy thùng giấy không bao lâu liền được anh giải quyết.

Những thứ này nếu chỉ do một mình cô khiêng, sợ rằng sẽ mệt đến chết! Bây giờ cô vô cùng cảm kích, quên mấy phút đồng hồ trước mới làm ra quyết định ít lui tới, thân thiện duỗi tay về phía anh. “Tôi họ Uông, mới dọn tới, về sau kính xin giúp đỡ nhiều hơn.”

Anh liếc nhìn tay ngọc duỗi đến, rồi anh chỉ gật đầu một cái, không nói gì nhiều, xoay người trở về cánh cửa đối diện kia, bỏ lại gương mặt cứng đờ phía sau, tay phải lúng túng dừng ở giữa không trung.

Trịnh trọng thu hồi lời mở đầu, anh vẫn là người hàng xóm khó có thể chung sống, ít lui tới thì tốt hơn!

Đi ra tiệm bánh mì, mưa bụi liên tục đã chuyển thành cơn mưa xối xả, Quan Tử Ngôn mở cái ô ra, đang muốn đi ra mái vòm, thì lơ đãng liếc thấy bóng dáng mảnh khảnh ở phía sau bên trái.

Khá quen.

Anh hé mắt suy tư một lát, nhớ tới đó là hàng xóm tốt bụng mới vừa dọn tới của anh.

Căn nhà đối diện đã trống hồi lâu, từ khi anh chuyển đến đây, chỉ có một gia đình ở đó, cuối cùng lại phá sản bán đấu giá rồi xa, sau đó căn nhà được qua tay nhiều chủ, nhưng vẫn chưa có ai vào ở.

Vừa bắt đầu, có lẽ là người Trung Quốc kiêng kỵ chữ số, cảm thấy “Tứ (bốn)” là điềm xấu, mặc dù đây là nguyên nhân ban đầu anh lựa chọn tầng lầu này.

Rồi sau đó nghe nói, cách cục phong thủy của căn nhà đối diện không tốt, ai vào ở, nhẹ thì ngã bệnh, nặng thì táng gia bại sản, cửa nát nhà tan, ngày giờ lâu, tin đồn càng ngày càng nhiều, thậm chí ngay cả phiên bản có quỷ anh cũng từng nghe.

Anh rất ngoài ý muốn vì người vào ở lại là một cô gái độc thân mảnh mai, nếu không phải quá can đảm, chính là có cách nhìn đặc biệt, không nghe theo lời đồn đãi.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, cô ảo não nhúm mi tâm.

Hai ngày trước đã bắt đầu có mưa lạnh, vừa ướt vừa lạnh lẽo, bây giờ mà còn dính mưa, thì một cô gái sẽ không chịu nổi!

Anh không tiếng động đi lên trước, đưa ra cái ô trong tay.

“A, là anh!” Cô gái ngẩng đầu, rất ngoài ý muốn vì nhìn thấy anh.

Dọn vào một tuần lễ rồi, người này luôn ru rú trong nhà, trước sau cũng chỉ đụng phải một lần lúc đang đợi xe rác, cả hai cũng chỉ qua loa gật đầu chào nhau.

Người này cực độ trầm mặc ít nói, cả người lạnh lẽo, rõ ràng hiện lên vẻ “Người lạ chớ tới gần, ít đến chọc tôi”, bất kỳ người thức thời nào cũng sẽ không muốn đến ủi dấm đầy tro, ký ức về lần dạy dỗ trước vẫn còn mới!

Kết quả là, cô đến nay ngay cả anh họ gì tên chi cũng không biết.

“Cái ô.” Đủ tiếc chữ như vàng.

Cô không có nhận. “Vậy anh làm sao?”

“Tôi đợi bạn, không sao cả.”

Cô lại do dự chốc lát mới nhận lấy. “Vậy thì. . . . Cám ơn.” Đây quả thật là giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ của cô.

Mở cái ô ra, vẫn còn không quên quay đầu lại xác nhận. “Anh thật không cùng đi sao?” Cái ô này khá lớn, hai người chung cái ô miễn cưỡng cũng được mà.

Anh chỉ lắc đầu, lúc này không mở miệng nữa.

Đụng cây đình mềm, cô chỉ có thể sờ mũi mình một cái, nói tạm biệt rồi rời đi trước.

Chuyện này qua đi một tuần lễ, thì sáng sớm trước khi cô đi làm, nhìn thấy một cái ô đặt ở góc trước cửa, lúc này mới nhớ tới quên trả cho người ta, trước khi ra cửa thuận tay xốc lên, đi đến cửa đối diện bấm chuông.

Chuông cửa vang lên một hồi, không ai mở cửa, đúng lúc có người xuống lầu, cô nhận ra đó là ông Trương ở căn hộ lầu năm.

“Chào buổi sáng ông Trương, thang máy lại hư sao?”

“Đúng vậy, ngại chết bộ xương già như ông rồi.” Nhìn cô, lại nhìn lại một trong những cánh cửa ở lầu bốn. “Cháu tìm Tử Ngôn?”

Anh ta tên Tử Ngôn? Tên cũng rất có khí chất.

Cô bỏ cái ô vào túi xách bên người, rồi đỡ ông Trương đi xuống lầu, hỏi đáp: “Muốn trả anh ấy cái ô.”

“Sao cháu giữ ô của cậu ấy?”

“Hôm mưa gặp anh ấy, anh ấy nói chờ bạn nên không cần, liền đưa cái ô cho cháu mượn.”

“Chờ bạn?” Giống như hiểu ra cái gì, ông Trương mỉm cười. “Đứa nhỏ này thật là!”

“Thế nào ạ?” Mấy nhà ở đây rất là lạ, người thì có lòng nhiệt tình nhưng đối diện với người khác lại mặt lạnh xa cách, nếu không thì chính là ông cụ người tỉnh ngoài nói chuyện sâu xa lại thích đùa giỡn, ở chung với những người này thật cần tuệ căn.

“Tử Ngôn nào có bạn bè gì! Cháu đã dọn đến hơn nửa tháng, không nhận thấy cậu ấy không thích lui tới sao?” Ông Trương quyết định nói trắng ra rồi.

“Vậy sao anh ấy gạt cháu —— a!” Cô đã hiểu.

“Chớ nhìn bề ngoài cậu ấy lạnh lẽo, thật ra thì lòng cậu ấy mềm hơn ai khác, phải dụng tâm thể nghiệm mới có thể phát hiện.”

Là vậy à? “Vậy sao anh ấy luôn có dáng vẻ cự tuyệt người khác ngoài ngàn dặm?”

Ông Trương chỉ cười cười. “Cự người ngoài ngàn dặm là sự thật, mềm lòng cũng là sự thật.”

Đây là lời thiên gì thế? Tuệ căn của cô chưa đủ, nghe không hiểu!

Hôm đó sau khi tan ca, cô lại đi nhấn chuông cửa nhà đối diện, lúc này, một người đàn ông vẻ mặt mệt mỏi, tỉnh thoảng ho nhẹ xuất hiện tại sau cửa sắt.

“Ồ. . . .” Quên mục đích tới nơi này, cô sững sờ nhìn sắc mặt tái nhợt của anh. “Anh ngã bệnh?”

“Chỉ bị cảm thường thôi.” Âm thanh nhàn nhạt, nghe không ra cảm xúc.

Là bởi vì. . . . Cho cô mượn ô, mình thì mặc mưa sao?

Chuyện này do cô, nên cô thật áy náy, vutin tay liền muốn dán lên trán anh. “Có phát sốt hay không ——”

Anh lại nghiêng người, gọn gàng tránh ra, cau mày nhìn cô.

“Xin hỏi cô rốt cuộc có chuyện gì?”

Người chậm hiểu cũng có thể cảm thấy anh không được vui, rút tay về, cô xấu hổ cười gượng. “Không có gì, chỉ là muốn trả anh cái ô.”

Anh nhận, trầm mặc nhìn cô, thái độ rõ ràng chính là —— còn có việc sao?

Đuổi người quá rõ ràng rồi, không nên lấy mặt nóng dán vào mông lạnh của người ta. . . .

“Không có, không sao. Đúng rồi, anh khám bác sĩ chưa? Có muốn tôi đi với anh không? Ngộ nhỡ nửa đêm phát sốt ——”

“Không cần, cảm ơn.”

Rầm! Cửa sắt đóng lại trước mặt cô.

.

Cô nghĩ, có lẽ cô thấy được sự mềm lòng và cự người ngoài ngàn dặm của anh rồi.

Quan Tử Ngôn không thích lui tới với người ta, chính xác thì, có thể không lui tới liền hết sức tránh khỏi, bao gồm người hàng xóm tốt bụng mới vừa dọn tới ở đối diện, mặc dù cô ấy rất đẹp, rất có phong cách, người theo đuổi cũng không ít, anh cũng không thích dính líu đến cô ấy.

Nhưng, nhiều lần ngoài ý muốn, lại khiến bọn họ gần đối phương hơn lần nữa, tạo nên duyên phận sâu xa khó dứt.

Đó là ở tháng thứ hai cô dọn tới, anh đang ở cửa hàng tạp hóa lân cận mua thêm vật phẩm cần dùng hằng ngày, thì gặp cô đang muốn rời đi. Cô cũng có chút hiểu rõ tập tính của anh, nên chỉ thân thiện gật đầu, không cố ý tìm đề tài trò chuyện, cũng không làm phiền gì.

Sau khi tín tiền đi ra, trên đường đi bộ về nhà, xa xa liền thấy cô một tay đỡ đèn đường, một tay dè lại bụng, mồ hôi lạnh chảy ròng bên trán, sắc mặt tái nhợt dọa người.

Anh rất muốn làm như không thấy, anh rất không muốn dính dáng nhiều với người nào đó, anh ——

Thở dài, chuyện như vậy luôn bị anh đụng phải, câu nói kia cũng đã nói tám trăm lần rồi, lương tri rốt cuộc không cho phép anh làm như vậy.

Anh rất chấp nhận tiến lên. “Ồn chứ? Cô Ủng.”

“Tôi ——”

Xem ra cô ấy thật rất đau, cả giọng nói cũng run rẩy.

“Có cần đi bệnh viện không?” Việc này phải hỏi rõ ràng trước, trong tiểu thuyết có những tình tiết hay ho như vai nam chính đưa nữ chính bị đau bụng kinh đến bệnh viện khám gấp, nhưng không có nghĩa là trong cuộc sống hiện thực, anh rất thích diễn nhân vật mặt mày xấu hổ này.

Anh chỉ hy vọng mình là người qua đường A không có chút tác dụng gì.

Ngửa đầu thấy là anh, cô liền thê thê thăm thăm cười một tiếng. “Chắc. . . . cần, làm phiền anh.”

Cô sắp đứng không yên.

Anh vẫn còn do dự có nên dìu cô không, thân thể cô đã mềm nhũn, ngã vào khuỷu tay mà anh không còn cách nào mới đưa ra, rồi mất đi ý thức.

Quan Tử Ngôn chưa từng nghĩ tới, lần đầu trong đời được người ta báo tin vui, lại là dưới tình huống này.

“Chúc mừng anh, anh Quan, bạn gái của anh mang thai mười bốn tuần rồi!”

Mang, mang thai?

ANH vốn còn đang lo lắng đến tiết mục bị mất thể diện, thì bác sĩ liền báo tin này, thật làm anh không phản ứng kịp.

“Chỉ là, phụ nữ có thai vô cùng mệt nhọc, đến nỗi động thai khí, có dấu hiệu sanh non, tạm thời vẫn không thể xuống giường, phải ở lại bệnh viện quan sát.”

Không đùa chứ? Không đùa chứ? Cô ấy bị động thai?

Cũng khó trách. Nghĩ lại, lúc cô ấy vừa dọn đến thì đã mang thai gần hai tháng rồi, còn chuyển vào dọn ra, mỗi ngày loay hoay xoay quanh, nếu không động thai khí cũng khó.

“VẬY — Đứa bé giữ được không?” Anh hoàn toàn không có đầu mối về chuyện này.

“Chúng tôi sẽ hết sức, anh đi làm thủ tục trước đi, chuẩn bị việc nằm viện.”

Anh gật đầu một cái. “Cô Ưông — tôi muốn hỏi, cô ấy tỉnh chưa? Tôi có thể vào thăm cô ấy không?”

Được cho phép, anh đẩy cửa phòng bệnh ra.

Cô tỉnh, đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt lộ ra vẻ yếu ớt ưu thương, thấy anh đi vào, vẻ ưu thương này liền biến mất, lộ ra nụ cười trong sáng như từ trước đến giờ, không khác gì bình thường.

“Bác sĩ nói, cô phải nằm viện.” Anh nhẹ nhàng nói cho cô biết, tiếp đó bổ sung một câu: “Cô biết mình mang thai chứ?”

Đôi tay đặt lên bụng, cô “Ừ” nhẹ.

“Có cần tôi giúp cô thông báo bạn trai.” Nghiên cứu nét mặt của cô một chốc. “Uhm, hay người nhà cô?”

Cô chỉ là luôn luôn trầm mặc.

Cũng không có sao? Anh ần nhẫn không được, bật thốt lên hỏi: “Cha của đứa bé.”

“Anh ấy chết rồi.”

Không ngoài ý muốn, đây hình như là câu trả lời thông dụng của tất cả các cô gái chưa cưới mà mang thai.

Anh cũng không phải rất muốn tìm tòi nghiên cứu chân tướng, nếu tình huống trước mắt đã là như thế, không thể làm gì khác hơn là nói: “Cô có mang theo giấy tờ gì không? Tôi giúp cô làm thủ tục nằm viện.”

Cô lại nhìn anh một cái. “Cám ơn.”

Khi giúp cô làm thủ tục nằm viện thì anh mới biết tên họ của cô, tên Ưông Diễm Hình.

Cái tên thật lạ, nếu như không có họ, nghe qua quả thật giống như “Điềm Tâm”, với người không quen, thì rất dễ lúng túng.

Nằm viện một tuần lễ, cơ hồ do một tay anh xử lý, dù đã năm lần bốn lượt báo với mình là đừng lo chuyện bao đồng, nhưng trong đầu anh luôn hiện ra bóng dáng yếu ớt ưu thương kia, sau đó liền không cách nào không đếm xỉa đến.

Cô đã mang thai, cha của đứa bé lại không ở bên cạnh, cũng không có bất kỳ người thân, bạn bè nào chăm sóc cô, dù cô ra vẻ vô cùng độc lập kiên cường, từ khi bắt đầu, luôn một thân một mình xử lý tất cả mọi chuyện, quá khứ không biết, hôm nay biết, thì khi cô lộ ra nụ cười, anh luôn thấy không đành lòng.

Lòng trắc ẩn dâng lên, thì không mất đi được, lúc cô vô dụng thì giúp một lần, rồi lại một lần.

Bọn họ vẫn là hàng xóm, vẫn không có quá nhiều giao thiệp, cũng không chủ động hỏi thăm đối phương mạnh khỏe hay không, nên trong vô thức lại chú ý nhiều hơn, dù sao đối phương là một phụ nữ có thai sống một mình.

Vào một buổi tối ở tháng thứ tám cô mang thai, vào mùa bão tháng sáu, mưa rơi rất lớn, tiếng sấm rất vang, gió cũng thổi rất mãnh liệt, anh kiểm tra cửa sổ xong đang muốn đi ngủ, chợt nghe nói tiếng vang “Bang bang”.

Nguyên tưởng rằng là gió mạnh thổi trúng sổ nhà, vậy mà tiếng vang lại dứt quãng, cộng thêm tiếng kêu gọi nhẹ yếu: “Anh. . . . Quan. . . .”

Trong đêm bão mà nghe âm thanh này, thì thật khiến người ta da đầu tê dại kiêng sợ mất mật, nhưng Quan Tử Ngôn anh lại không bị dọa mấy, dù tiếng gió cộng thêm âm thanh run rẩy hư vô mờ mịt run thật sự rất có hiệu quả kinh hãi.

Theo tiếng đi tới cửa, thân thể nằm lẩn ở cạnh cửa sắt làm sắc mặt anh trong nháy mắt thay đổi.

Phía dưới Uông Diễm Hình là một vùng máu.

“Tôi. . . . ngã ở phòng tắm. . . . Một phát. . . .” Môi cô tím trắng, rung giọng nói: “Rất. . . . Đau. Cầu xin anh.”

Bây giờ gọi xe cứu thương, sợ là không còn kịp rồi, máu cứ chảy, kéo dài nữa sợ rằng không giữ được đứa bé.

Phán đoán tình thế xong anh nhanh chóng ôm lấy cô. “Nhịn một chút, tôi đưa cô đi bệnh viện.”

Lao ra cao ốc, mưa rơi lớn đến mở mắt không ra, anh cố gắng phân biệt phương hướng, chạy về phía chỗ đón taxi, cố tình là đêm bão, đầu đường người xe thưa thớt, đừng nói khó gọi taxi, dù gặp phải mấy chiếc, nhìn thấy vết máu loang lổ trên người bọn họ, cũng bị hù chết, còn ai dám dừng lại.

Anh cố hết sức dùng cô thể chặn mưa lại cho cô, chạy hết tốc lực ở trên đường cái hơn 10 phút sau, mới gặp được một vị tài xế cho lên.

Khẩn cấp đưa tới bệnh viện, mặt mũi cô đã hoàn toàn không có huyết sắc, lâm vào hôn mê.

Tình huống nguy cấp, phải tiến hành mổ bụng sinh, nhân viên cứu hộ đưa cô vào phòng giải phẫu, cho rằng anh là cha của đứa bé, liền đưa đơn cho phép giải phẫu tới để anh ký tên.

Anh không biết đứa bé có giữ được không, mới tám tháng đã sinh non, sinh mạng yếu ớt tùy thời cũng sẽ biến mất, anh đã hết toàn lực cứu vãn, nếu như đứa nhỏ này muốn ở lại nhân thế, nên đổi thành đứa bé kia nỗ lực.

Thời gian không biết qua bao lâu, rốt cuộc đợi đến ánh đèn ngoài phòng giải phẫu tối xuống, sau đó bác sĩ đi ra.

“May nhờ kịp thời đưa đến, nên mẹ con đều bình an, chỉ là đứa trẻ sinh non, còn phải ở trong hộp giữ nhiệt quan sát một thời gian, cũng không khỏe mạnh như trẻ con bình thường, về sau cha mẹ cần phải để ý nhiều hơn.”

Anh thở phào một hơi, cuối cùng không có tạo thành tiếc nuối.

“Muốn ôm con gái của anh không?” Y tá không nói lời gì, chỉ nhét bé gái mới sinh vào trong ngực anh.

Bé thật nhỏ.

Đây là cảm thụ đầu tiên của Quan Tử Ngôn, ôm vào trong ngực, nhẹ giống như là không có sức nặng, khuôn mặt nhỏ hồng làm người ta thương yêu vô cùng, ấm áp mồm mím ngủ say ở trong lòng anh, hô hấp yếu đến cơ hô không cảm thấy —— lòng anh đau xót, nhớ tới sinh mệnh nhỏ này thiếu chút biến mất.

Nhưng bé đã gắng gượng qua tới, bởi vì cảm nhận được tâm ý rất muốn cứu bé của anh, nên rất kiên cường sống tiếp, dùng sức hô hấp, muốn nhìn thế giới này.

“Bé con, cháu thật là dũng cảm.” Anh nhẹ giọng nói, thương tiếc khó nói lên lời trong nháy mắt xông lên trong lòng.

Sau Ông Diễm Hình giải phẫu chuyện vào phòng bệnh bình thường thì Quan Tử Ngôn từng thăm cô một lần, khi đó thuốc tê của cô còn chưa tan, còn đang đang ngủ mê man, hôm sau nữa bước vào phòng bệnh, thì cô đã khôi phục ý thức.

Đến thăm cô mấy lần, tình trạng phục hồi cũng không tệ lắm, khi bác sĩ chấp thuận cho ăn cơm, anh lúc tới sẽ thuận đường chuẩn bị chút thức ăn thích hợp sau khi sinh cho cô.

“Hôm nay khỏe hơn chưa?”

Cô nhú nhú mày. “Vết thương hơi đau.”

“Tôi đã nấu cháo gà, có khẩu vị thì ăn chút.” Lưu ý đến cô muốn ngồi đứng dậy, anh liền nâng cao góc độ giường bệnh, đưa cháo gà đã múc ra cho cô.

Cô không ăn, chỉ cầm lấy, không biết đang suy nghĩ gì.

“Em bé rất khỏe, cô không cần lo lắng.”

“Tôi biết rõ.” Cô nói nhỏ, ngưỡng mặt nhìn anh. “Lại làm phiền anh rồi.”

Mặc dù lúc ấy nửa tỉnh nửa mê, nhưng loáng thoáng còn nhớ rõ, anh ôm cô lo âu chạy ở trong mưa. Nếu như không nhờ anh. Cô rùng mình, nếu như có anh, cô và đứa bé không thể nào sống được.

“Anh Quan, anh có nguyện ý đặt tên cho đứa bé không?”

“Tôi?” Anh hơi kinh dị. Tên là phải đi theo đứa bé cả đời, chuyện đặt tên, không phải quyền lợi của cha mẹ đứa bé sao?

“Đúng vậy, anh.” Trong lúc mang thai, là anh lần lượt chìa tay giúp đỡ; đứa bé ra đời, anh là người đầu tiên giang hai cánh tay ôm bé, hoan nghênh bé. . . . Nhờ có anh, đứa bé mới có cơ hội đi tới nơi này trên đời, không còn có ai có tư cách đặt tên cho đứa bé hơn anh.

“Vậy, gọi là Tử Duyệt, nguyện đứa bé cả đời bình an vui vẻ, cũng hi vọng bé có thể mang đến niềm vui cho người bên cạnh, cô cảm thấy thế nào?” Anh chưa từng đặt tên bao giờ, chỉ vì đứa bé kia có duyên phận sâu đậm với anh, anh mới không suy nghĩ sâu xa mà đồng ý.

“Anh không suy nghĩ luôn à.” Không phải đặt đại chứ? Nhưng đặt đại mà nghe cũng êm tai lắm đó.

“Quan Tử Duyệt, tên này thật dễ nghe.” Y tá đẩy ra cánh cửa nửa khép, ôm đứa bé đi tới.

Một tiếng “Quan Tử Duyệt”, khiến hai người đối diện nhìn nhau, không biết giải thích như thế nào. Trên căn bản, tình huống trước mắt, cũng không phải giải thích là có thể nói rõ, nên hai người cùng nhau bảo trì trầm mặc.

Y tá từng hỏi thăm cô có cho bú sữa mẹ không, nên mỗi khi y tá ôm đứa bé đi vào, thì chính là lúc bú sữa.

“Tôi tránh một lát.” Anh lúng túng nói.

Y tá này cũng không biết nghĩ gì, cứ nhiên nắm ống tay áo của anh lại, nhạo báng anh: “Ai yêu, anh Quan, anh thật quá cổ hủ! Con cũng sinh rồi, cứ nhiên không dám nhìn, chẳng lẽ hai người luôn tắt đèn làm chuyện đó sao? Đầu phải người cổ đại chứ!”

Ách ách cái gì? Có phải người cổ đại không thì anh không biết, anh chỉ biết, anh thật muốn đánh người.

Liếc nhau với Ông Diễm Hình một cái, anh xấu hổ quay đầu ra, quay lưng lại nhìn phía ngoài cửa sổ.

Tuy rằng là như thế, trên mặt cô vẫn nóng rất nung đỏ.

Mớm cho con gái ăn xong, y tá bèn ôm võ lưng, cho đứa bé nấc.

Quan Tử Ngôn liếc mắt nhìn, cau mày.

Tay mơ thực tập ở trường học nào đây? Động tác thật thô lỗ, tư thế cũng không chính xác, em bé nhăn mặt sắp khóc luôn rồi.

“Tôi làm cho.” Không đành lòng để em bé bị ngược đãi, nên đưa tay nhận ôm.

“Làm còn quen tay hơn tôi, thật là có nghề đó!” Y tá ca thán.

Không buồn cười. Mặt anh không chút thay đổi, tỏ vẻ không nghe thấy câu nói đùa kia.

“Hai người khi nào kết hôn? Phải mời ăn bánh kẹo cưới đó!”

Không có việc gì không có việc gì, tiếp tục tỏ vẻ không nghe thấy là tốt.

“Hai người thật hay ngưỡng qua, như vậy không được, nào có ai đã có con, mà vẫn còn gọi anh Quan, cô Uông, phải sửa nhé. . . .”

Không, anh cảm thấy anh chịu đủ rồi.

“Cô y tá, có thể xin cô đi ra ngoài trước không? Lát nữa tôi sẽ ẵm em bé về phòng sinh.”

“Ha ha! Tôi hiểu, tôi hiểu, hai người từ từ đi.” Ném cho anh ánh mắt bà tám rất mập mờ, rồi che miệng cười đi ra ngoài.

Anh không thích bệnh viện, nhất là một cái bệnh viện có cô y tá bà tám nói nhiều này.

“Anh ỏnó chứ?” Uông Diễm Hình nén cười, cô cảm thấy anh giống như sắp bị buộc giết người.

Cũng khó trách, căn cứ hiểu biết của cô dành cho anh, người này tham yên lặng, thích một chỗ, không thích nói chuyện, y tá trẻ bà tám cứ kể bên tai anh nói huyền thuyên, còn tự cho là thông minh hay nói đùa, đã khiến anh nhịn lâu rồi.

Quan Tử Ngôn cả hừ cũng lười, chuyên tâm nhẹ nhàng dụ dỗ em bé đã ăn no rồi ngủ.

Cô nghiêng đầu nhìn, hình tượng này lại khiến cô cảm thấy thật là ấm áp. Ngoắc tay bảo anh ngồi xuống ở bên giường, đưa ngón trỏ ra trêu chọc con gái đang ngủ. “Tử Duyệt, Tử Duyệt, đây là tên con đó, có thích hay không? Thích thì cảm ơn chú đi.”

Em bé nghe không hiểu, toét miệng ngáp dài, nước miếng chảy xuôi.

Quan Tử Ngôn nhìn, khoe miệng không tự chủ mỉm cười, cô nhìn mà sững sốt.

Biết anh hơn sáu tháng, cô chưa từng thấy anh cười, mặc dù số lần gặp mặt không coi là nhiều, thời gian chung đụng cũng không dài, nhưng cô hiểu, người đàn ông yên tĩnh này không thích cười, lạnh nhạt là về mặt mà anh luôn dành cho người khác, nụ cười này là thân thiết nhất từ khi biết anh tới nó.

Thẳng thẳng nói, dung nhan của anh cực kì tuần tú, cô không cách nào dùng ngôn ngữ khít khao để hình dung ra, chỉ có thể nói, đó là một dung mạo rất dễ dàng khiến người ta say mê mất hồn, khuynh tâm yêu điên cuồng, cô còn chưa từng gặp người đàn ông nào xuất sắc hơn anh.

Phụ nữ muốn yêu anh, rất dễ dàng.

Đàn ông muốn yêu anh, cũng không khó khăn.

Một người đẹp mắt đến loại trình độ này, quả thật chính là tội ác rồi, nếu như anh có lòng chơi trò chơi tình yêu, thay bạn gái như thay áo thì cũng không phải vấn đề.

Nhưng, sao anh lại không cười? Anh cười thật rất đẹp mà, luôn tỏ vẻ lạnh lùng xa cách, lại trốn tránh nơi sâu thẳm, quả thực là lãng phí tướng mạo tốt xuất chúng tuyệt luân.

Đẹp trai thì phải để người ta nhìn chứ, vui tai vui mắt, điểm tô cho đẹp, không tốt à?

“Anh Quan, anh có hứng thú phát triển ở giới văn nghệ không?” Bảo đảm nổi tiếng!

Sắc mặt anh bỗng chốc trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo. “Không có hứng thú.”

Thế nào. . . . ?

Cô có ngốc nữa cũng hiểu anh không vui, “Bán nhan sắc” có khó có thể chịu được thế sao? Con người đều thích ngắm sự vật đẹp, cô đang khen anh, anh mất hứng cái gì?

Tự nhận không hiểu anh, cũng không muốn phải biết, cô bị uyển chuyển từ chối vô số lần, nên cũng an phận im lặng.

Cô nghĩ, đời này có lẽ cô cũng sẽ không có lúc hiểu anh, dù thế nào đi nữa anh rõ ràng chính là không muốn qua lại sâu với ai, vẫn nên để bọn họ giữ quan hệ hàng xóm hơi quen mà không quá quen mới tốt.

2. Chương 2

Ba giờ sáng.

Tiếng con nít khóc ré truyền vào trong tai, Quan Tử Ngôn lật người, không ngừng thuyết phục mình: chuyện của cô, anh có thể là như không nghe thấy, anh nhất định có thể.

Âm thanh này thật ra thì không ồn lắm, cách vài bức tường, truyền tới chỗ anh thì đã rất yếu ớt rồi, thứ khiến anh không được an bình, là trái tim bên trong lồng ngực.

Lúc sáng sớm ra cửa, con nít đang khóc, hơn mười giờ trở về, bé cũng đang khóc, mười hai giờ trước khi ngủ lại khóc một lần, đến bây giờ ba giờ sáng, tiếng dứt quãng lại truyền tới mấy lần.

Anh từng chăm sóc đứa bé, nhưng chưa từng gặp đứa bé nào khó chăm như thế, tiếp tục như vậy, cô ấy làm sao ngủ được? Sáng sớm ngày mai cô ấy còn phải đi làm.

Lăn qua lộn lại, làm sao cũng không tĩnh tâm được, cuối cùng vẫn đầu hàng trước trái tim rộn ràng. Anh thật sự không yên lòng về thân thể nhỏ nhỏ, và tiếng khóc làm bộ đáng thương này.

Anh đứng dậy xuống giường, nhấn chuông cửa đối diện.

Đợi gần ba phút, Uông Diễm Hình mới vội vàng ra mở cửa, tóc rối bù, vẻ mặt mệt mỏi mà tái nhợt, bộ dáng nhếch nhác thất bại đến nỗi muốn lớn tiếng khóc, cả nụ cười thông dong ưu nhã thường ngày cũng không lộ ra được.

“Cô vẫn ổn chứ? Tôi nghe tiếng con nít đang khóc.”

“Xin lỗi, làm ồn anh nghỉ ngơi sao? Tôi... tôi lập tức dỗ con ngủ.”

Chỉ sợ cô không dỗ được.

“Tôi có thể gặp bé không?”

Cô lắc lắc vai, nhục chí nghiêng người cho anh vào nhà.

Đi vào phòng ngủ, liền thấy bé đang cời trườn khóc đến khàn cả giọng ở trên giường, bên cạnh có một cái tả em bé đã dùng, trên giường đơn có vài vết ố vàng, rõ là. . . . “Hoàng kim” đầy đất, mà bé thì vẫn còn đang đá đạp chân lung tung gia tăng tình hình tai nạn.

Thê thảm không nỡ nhìn.

Anh nhắm mắt, cả thân thờ cũng lười, trực tiếp vén tay áo lên, ẵm em bé trên giường vào phòng tắm, tắm nước nóng thơm ngào ngạt, lau khô thân thể, xúc phần rôm lên, bọc tã lại, rồi mặc quần áo vào, động tác làm liền một mạch, Uông Diễm Hình thấy mà choáng.

“Sữa bột ở đâu?” Anh hỏi.

“Bếp, phòng bếp.”

Anh gật đầu, dùng ánh mắt ra hiệu tình hình tai nạn bên trong phòng. “Đừng ngơ ngác nữa, mau sửa sang một chút.”

“Á. . . . Oh.” Cô sững sờ đến quên cảm ơn.

Chờ thay ga giường, dọn dẹp xong mớ hỗn loạn bên trong phòng, lúc trở ra, anh đã ngồi yên ở phòng khách, đang hút sữa đã pha xong cho bé uống.

Bé gái vốn đang khóc bi tráng và thảm thiết, nhưng bây giờ thì yên lặng dựa vào khuỷu tay anh, liếm mút bình sữa.

Thấy cô không tiếng động đứng ở phía sau, anh nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ trông nom Duyệt Duyệt, tối nay cô cứ ngủ đi.”

Sau khi trở về từ bệnh viện, cô căn bản không có đêm nào ngủ ngon.

Không hề báo động trước, hai giọt nước mắt lớn chùng hạt đậu rơi ra hốc mắt, làm anh sợ. “Này, cô ——”

Cô không để ý tới sự ngạc nhiên của anh, ngồi xổm người xuống ôm đầu gối vùi mặt vào, buồn buồn, im lặng khóc, không để ai thấy nước mắt của cô.

Cô vẫn cho rằng cô sống một mình cũng được, nhưng cuộc sống hiện thực lần lượt ngăn trở lại như đang cười nhạo ý tưởng ban đầu của cô rất là ngây thơ, nếu không phải nhờ người đàn ông mặt lạnh tốt bụng này, có lẽ bây giờ cô chỉ có thể ôm con gái bất lực khóc ——

Không khí hoàn toàn lặng xuống, yên tĩnh hơi xấu hổ, anh cũng không có an ủi, cũng không biết an ủi từ đâu, chỉ yên lặng nhìn cô.

Không biết qua bao lâu, cô ngẩng đầu lên, vẫn là nụ cười quen thuộc đó, trên mặt không có một giọt nước mắt.

Vì sao lại có cô gái quật cường như vậy? Cả khóc cũng không cho ai nhìn thấy.

“Tôi không sao rồi, Duyệt Duyệt ——” ánh mắt dời về phía khuỷu tay anh, em bé ăn uống no đủ đang dựa vào anh ngủ thật ngọt ngào.

“Ngủ rồi.” Anh nhỏ giọng.

“Xong rồi!” Nặng nề thở ra một hơi như được đại xá, tiểu tổ tông không ngủ, thì người làm mẹ như cô sẽ khóc thê thảm hơn bé.

“Hai ngày nay cô không phải đi làm sao? Ban ngày Duyệt Duyệt làm thế nào?” Qua mấy lần nói chuyện, biết được cô đảm nhiệm tiết mục thiết kế ở Đài Truyền Hình, công việc của cô cũng rất bận bịu, làm sao chăm sóc con gái được?

“Tôi sẽ mời một vú em, ban ngày cô ấy sẽ tới giúp tôi giữ Duyệt Duyệt.”

Anh gật đầu. Mặc dù nghĩ như vậy hơi nhục nhã cô, nhưng vú em ít nhất có kinh nghiệm hơn cô, anh cũng an tâm hơn nhiều.

Đặt đứa bé trở về giường trẻ nít, xác nhận bé trong thời gian ngắn cũng sẽ không tỉnh nữa, lúc này mới quay đầu lại nói: “Cô ngủ đi, tôi đi về.”

Đi ra phòng ngủ, bước chân trầm ổn mở cửa sắt ra, âm thanh của cô nhẹ nhàng truyền đến ——

“Cám ơn anh, anh Quan.”

Bước chân anh dừng lại, nhưng không quay đầu lại, chỉ hơi gật đầu, liền thuận tay đóng cửa sắt.

Vì vậy, lại qua một tháng.

Ban ngày, Quan Tử Ngôn cơ hồ không nghe được đứa trẻ khóc rống, có lẽ thật có một vú em kinh nghiệm phong phú!

Đó là một người phụ nữ chừng năm mươi tuổi, nghe Uông Diễm Hình gọi bà ấy là Trần nương nương, hình thể mướt mà, giọng mang quốc ngữ Đài Loan, là người rất thân thiết, khiến người ta cảm thấy giao đứa bé cho bà có thể rất yên tâm.

Viết được một đoạn bản thảo, anh duỗi duỗi lưng, rời khỏi bàn máy vi tính hoạt động gân cốt, đột nhiên rất muốn nhìn Tiểu Duyệt Duyệt.

Đi về phía cửa đối diện, lúc đưa tay đụng vào chuông cửa thì lại dừng lại động tác.

Giờ phút này Ông Diễm Hình vẫn còn đi làm, nếu như Trần nương nương tùy ý giao đứa trẻ ột người xa lạ, vậy quá vô trách nhiệm rồi.

Suy nghĩ một lát, liền xoay người về nhà, bên tai mơ hồ truyền đến tiếng cười to sảng khoái của bà vú, hình như là đang nói điện thoại.

Dưới âm thanh như vậy, em bé vẫn không có bất kỳ động tĩnh, tựa hồ là đang ở trong tay Trần nương nương, Duyệt Duyệt thật đặc biệt khéo léo.

Lại qua mấy ngày, anh đến siêu thị mua đồ dùng hằng ngày, trải qua công viên nhỏ, thì thị lực tốt khiến anh nhận ra người đàn bà đang nhiều chuyện ở đằng kia là bà vú của Duyệt Duyệt.

Đối phương hiển nhiên không hề nhận ra anh, chỉ quét mắt nhìn anh một cái, lại tiếp tục nhiều chuyện.

Mặc dù ở đối diện, nhưng anh ru rú trong nhà, hai bên chưa từng qua lại, do anh chú ý mẹ con Ông Diễm Hình nhiều hơn mấy phần mới có thể đặc biệt lưu ý.

Nhìn nhìn chung quanh mình, Duyệt Duyệt không hề ở chỗ này. Bà ta bỏ đứa trẻ trong căn nhà không có ai, rồi rời đi?

Quan Tử Ngôn cau mày. Đây là bà vú có trách nhiệm?

Bà thật sự là bà vú tốt bụng đã có kinh nghiệm giữ nhiều đứa bé mà Ông Diễm Hình hình dung sao?

Rồi sau đó, anh phát hiện đứa bé càng lúc càng không dễ dỗ, ban đêm luôn khóc rống không ngừng, dỗ thế nào cũng không ngủ, dứt bẻ bú sữa mẹ, thì khẩu vị cũng càng lúc càng kém, anh liên tục giúp trông coi mấy ngày đêm, đành nói Ông Diễm Hình không chịu nổi, ngay cả anh cũng sắp không chịu được.

Hình như, sau khi rời khỏi bà vú, đứa trẻ liền thay đổi hoàn toàn, chỉ có ở bên cạnh bà vú mới khéo léo.

Ông Diễm Hình ban ngày đi làm, không minh bạch gia dậm tình trạng, nhưng anh cả ngày đều ở đây, bao nhiêu có mấy phần hiểu, tình huống này không quá tầm thường.

Thật vất vả mới dỗ được Duyệt Duyệt ngừng khóc, anh mới tựa tại bên nôi treu chọc em bé. Không dỗ bé ngủ được, thì không thể làm gì khác hơn là liệu mình bên thiếu nữ đẹp.

Duyệt Duyệt không biết do cô đơn hay không có cảm giác an toàn, bàn tay nhỏ nhắn cứ thích cầm ngón tay dài của anh.

“Thật xin lỗi, lại làm hại anh tối nay không ngủ được.” Nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, bốn giờ rưỡi, Ông Diễm Hình đã áy náy đến không biết nên nói cái gì.

Quan Tử Ngôn không để ý lời của cô, chỉ nhìn đứa bé trong nôi, rồi suy ngẫm nói: “Sắc mặt Duyệt Duyệt. . . Không phải rất tốt.”

Ông Diễm Hình rũ mắt xuống, đi vòng qua bên kia nôi, cúi người vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn, thấy bộ dáng của bé, người làm mẹ thật đau lòng. “Tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi, bác sĩ nói thể chất của đứa bé sinh non rất yếu, vốn không dễ nuôi.”

“Đúng là không thể khỏe mạnh như trẻ sơ sinh bình thường, nhưng nhân viên cứu hộ cũng nói, cẩn thận chăm sóc, vẫn có thể điều dưỡng tốt, không phải sao?”

Nghe ra trong lời của anh có ý gì, cô nghi ngờ ngược mắt. “Anh muốn nói gì?”

Anh há miệng, lời đến khóe miệng thì quẹo cua, đổi thành hỏi “Trần nương nương đó tìm được từ đâu? Tôi thấy bà ấy giữ em bé rất thuận lợi.”

“Đồng nghiệp giới thiệu, nghe nói bà ấy có kinh nghiệm giữ trẻ mới sinh hai mươi năm, hai đứa con của đồng nghiệp tôi đều do bà ấy giữ.”

“Thật sao?” Nhưng anh không chỉ một lần nhìn thấy bà ấy nói điện thoại, hoặc ngồi ở ban công pha trà xem tạp chí, thái độ rất nhàn nhã, không hề giống như người rất dễ tâm giữ em bé.

Anh suy ngẫm, có nên nhắc nhở cô lưu ý vấn đề bà vú không, lại cảm thấy đề tài vô cùng nhạy cảm, huống chi bà vú có làm tốt không cũng không phải do anh chấm điểm, cô cũng chưa chắc tin hết, nói ra rồi, chỉ sợ sẽ bị gán tội danh mách lẻo.

Trong lúc chần chờ, tiếng khóc của em bé lại lên, anh gần như đã quen rồi, rất thuận tay liền ôm lên dỗ, chậm chạp dạo bước trong phòng, ngoài miệng hừ hừ: “Duyệt Duyệt ngoan, khuya lắm rồi, chớ quấy rầy cô chú hàng xóm ngủ có được hay không? Có phải đói bụng không? Có muốn uống sữa không?”

Lấy ra bình sữa mới vừa uống được một nửa đưa đến miệng bé, bé mới uống một chút, lại tiếp tục khóc.

“Không uống sữa, vậy ngâm núm vú?” Bỏ bình sữa xuống, đổi thành núm vú cao su, em bé lại không nể mặt nhả ra, vẫn cứ khóc.

Kiểm tra tã, không có ướt, hơn nữa nửa giờ trước vừa mới thay rồi.

Anh thở dài, dịu dàng vỗ vỗ. “Bé ngoan, con sao rồi?” Càng lúc càng khó dỗ, lòng anh biết, đứa bé mà đối nghịch với người lớn, thì bày tỏ bé đang không thoải mái.

Khóc thật đáng thương, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng rực, sắp tắt cả tiếng, anh nhìn rất đau lòng, gương mặt dán lên cái trán nhỏ của bé. “Không có phát sốt. . . Tiểu Duyệt Duyệt, có phải con bị bệnh hay không?”

Anh dừng bước lại, nghiêm túc xem kỹ đứa bé trong ngực ——

“Cô Ông, Duyệt Duyệt hình như rất không khỏe.”

“Thế nào?” Ông Điem Hình nhảy dựng lên, tiến lên trước quan sát.

“Hình như bé rất không thoải mái, trước kia dứt bé bú sữa, có thể uống hết cả chai, hiện tại cả nửa bình cũng không uống hết, sức hoạt động cũng rất tệ.” Đưa ngón trỏ ra, em bé liền khóc nức nức lấy như kể khổ. “Cả núm lấy tôi bé cũng không có hơi sức, trước kia không hề vậy.”

“Này, vậy làm sao bây giờ? Hay là —— chờ trời sáng tôi xin nghỉ mang bé đến gặp bác sĩ.”

Sắc mặt Quan Tử Ngôn đột nhiên biến đổi. “Không còn kịp rồi, mau mang theo giấy tờ tùy thân quan trọng, sẽ đi ngay bây giờ!”

Duyệt Duyệt đang ới sữa!

Ông Điem Hình cũng luống cuống tay chân, vội vàng tìm giấy tờ, hai người hơn nửa đêm còn chạy tới bệnh viện khám gấp.

Giăng co một đêm, tình huống cuối cùng ổn định lại, nhưng đứa trẻ quá yếu đuối, phải ở lại bệnh viện quan sát mấy ngày.

Đi ra bệnh viện, cô đã mềm đến không đứng vững được, thật là muốn tìm một góc không ai thấy khóc một trận ——

Sáng sớm đám sương vẫn tỏa ra, đứng ở trạm xe bus chờ chuyển xe buýt đầu tiên, cô không nói câu nào, vẻ mặt hốt hoảng trống rỗng.

Anh vẫn an tĩnh nhìn chăm chú vào cô, cô không có rơi một giọt lệ, nhưng bả vai gầy yếu mảnh khảnh lại như sắp bị sự nặng nề thẹn thùng ưu thương đè sụp.

“Anh có phải cũng muốn mắng tôi là người mẹ khốn kiếp không?” Cô nhẹ nhàng mở miệng, mắt hờn nhìn chăm chú vào phương xa.

Anh vẫn bình tĩnh đưa mắt nhìn cô. “Tôi không nghĩ như vậy.”

“Tôi muốn làm một người mẹ tốt, để đứa bé bình an khỏe mạnh lớn lên, tôi rất cố gắng, rất cố gắng, rất cố gắng. . . . Anh biết không?”

Mặc dù bác sĩ cũng không nói thêm cái gì, nhưng ánh mắt tràn đầy chỉ trích, không tiếng động tố cáo cô không phải người mẹ tốt, chăm sóc một đứa bé khỏe mạnh thành ra như vậy.

Cô cũng cảm thấy rất đáng chết, cô cũng không muốn như vậy, cô thương đứa bé này hơn ai hết, vì giữ lại Duyệt Duyệt, dù chịu khổ nhiều hơn cô cũng cắn răng nhịn xuống, một mình chịu đựng sống chết, bàng hoàng, cô đơn, vô dụng khi mang thai, nhưng, nhưng ——

Cô vẫn làm chưa đủ có đúng hay không? Nhất định là cô còn chỗ nào làm không tốt, còn lơ là, mới có thể như vậy, nhất định thế!

Bả vai mảnh khảnh hơi run run, anh cởi áo khoác xuống che lên cô, không tiếng động biểu đạt an ủi, cũng truyền lại ấm áp.

Cô chợt xoay người tựa gần vào ngực anh, anh nên tránh ra, vì anh không thích tiếp xúc tứ chi với người khác, nhưng anh lại không động, cũng không có bất kỳ động tác gì.

Cô tựa trán vào lồng ngực anh, anh cảm thấy hơi ướt.

Anh không ôm cũng không đẩy ra, chỉ đứng nghiêm, chờ đợi cô chảy hết nước mắt, sau đó anh nghĩ, cô vẫn sẽ nở nụ cười ưu nhã lại thông dong như trước giờ.

Xe buýt tới, anh lên xe đầu tiên, cô theo sát sau lưng anh, cầm tay của anh, yếu ớt vô dụng giống như đứa bé bị lạc, anh không đành lòng, cũng không nỡ thả tay.

Bọn họ ngồi xuống ở chỗ trống sau cùng, cô chạm vào anh, tựa vào trên vai anh, vẻ mặt mệt mỏi.

Anh cho rằng cô ngủ, vốn định đợi đến lúc dừng lại mới kêu cô tỉnh, nhưng trong chốc lát, âm thanh nhẹ của cô vang lên. “Duyệt Duyệt. . . Không có việc gì, đúng không?”

“Đúng.” Bác sĩ đã nói nhưng cô vẫn đứa bé như hoảng hốt, yêu cầu câu trả lời khẳng định lần nữa để an ủi trái tim lo sợ không yên.

“Duyệt Duyệt. . . . Sẽ bình an lớn lên. . . .”

“Nhất định sẽ.”

“Duyệt Duyệt. . . . Còn nhỏ như vậy, bé còn chưa có học được gọi mẹ. . . .”

Không biết kích động ở đâu ra, anh chợt mở miệng: “Cô Ưông, cô có tin tôi không?”

“Tôi tin.” Mỗi thời khắc mấu chốt bên cạnh luôn có anh, nếu không phải anh lần lượt chìa tay giúp đỡ cô, cô căn bản không cách nào tưởng tượng hậu quả, nếu như không tin anh, thì còn tin người nào?

“Như vậy, chờ Duyệt Duyệt rời khỏi bệnh viện, thì giao cho tôi chăm sóc.” Duyệt Duyệt không thể đưa cho bà vú giữ, anh không tin tưởng Trần nương nương như cô.

“À?” Rất ngoài ý muốn vì anh nói lên đề nghị như vậy. “Anh. Tại sao.”

“Đừng hỏi, tóm lại, tin tưởng tôi.” Lấy lập trường của anh không có phương tiện nói thêm cái gì, lại nói đây cũng chỉ là cá nhân anh phỏng đoán, không nên nói lung tung. Không thể nói ra sự nghi ngờ của anh, lại không thể giao Duyệt Duyệt cho bà vú, vậy cũng chỉ có thể nhận lãnh.

Mặc dù anh không thể khẳng định vấn đề xuất hiện ở nơi nào, nhưng chỉ cần có một chút xíu nguy hiểm, anh cũng không muốn, Duyệt Duyệt cũng không đảm đương nổi.

Khi anh nhìn thân thể nho nhỏ khóc đến hơi thở yếu đi trong ngực, buông tim liền thấy đau, anh mới phát hiện, mình đã có tình cảm sâu sắc với đứa bé này.

Từ lần đầu tiên nhận lấy đứa bé từ tay y tá từ khi mới sinh, ôm thân thể nho nhỏ trong ngực, cho bé một cái tên, tràn đầy chúc phúc nguyện bé cả đời vui vẻ, cùng với nhiều đêm không ngủ, an ủi dụ dỗ xem bé ngủ say ở trong khuỷu tay, rất thương tiếc, rất yêu thích, cũng rất quan tâm, tình cảm bỏ ra từng chút, đã sớm chôn sâu tim rồi.

Anh nguyện ý gánh chịu, cũng cam tâm gánh chịu.

“Vậy công việc của anh thì sao?”

Anh kỳ quái nhìn cô một cái, đôi môi giật giật, một lúc lâu mới miễn cưỡng khắc ra: “Không ảnh hưởng.”

“Sap lại không ảnh hưởng?”

Trong lòng biết không nói rõ thì cô sẽ không yên tâm, nên anh chỉ có thể nói: “Tôi —— viết vài thứ.”

“Tác giả?”

Anh không được tự nhiên gật gật đầu.

@Vũ Nguyệt: bằng mọi cách phải hoàn truyện vào đầu tháng 5 nên đang rất cố gắng

Cảm ơn vì trên đời có anh.

3. Chương 3

Chào buổi tối các bạn nghe đài. Bây giờ là năm giờ năm phút khuya, tôi là Tử Ngôn. Nếu như các bạn vẫn ngồi trước máy phát thanh, thì tôi thành tâm mời bạn ở cạnh tôi trong ba tiếng tới.

Các bạn cho rằng, duyên phận là cái gì chứ? Tôi nghĩ, lúc này tôi sẽ nói cho bạn biết: “Duyệt Duyệt chính là duyên phận kỳ diệu nhất trong cuộc đời tôi.”

Từ khi sinh mạng nhỏ này xông vào trong cuộc sống của tôi, chia sẻ với các vị về lịch sử trưởng thành của Duyệt Duyệt hơn tám tháng nay nhé, mỗi ngày, bé đều mang đến những điều ngạc nhiên và thú vị cho tôi. Bé là một đứa bé hay nũng nịu, nụ cười rất ngọt, có lúc rất thích khóc, nhưng hơn phân nửa là vì làm nũng đòi ôm, nhưng mà khi tôi thật sự đang bận thì bé sẽ rất ngoan rất an tĩnh ngồi ở bên cạnh chơi xếp gỗ, đợi đến tôi ngừng tay, bé lại biết lặng lẽ bò đến trong lòng tôi, thấy nụ cười lúm đồng tiền đáng yêu của bé, liền khiến tôi không còn mệt mỏi nữa.

Bé sợ người lạ, không thích bị người ngoài ôm, cho nên nếu như bạn muốn bắt cóc bé, thì tuyệt đối là công trình vĩ đại hạng nhất.

Gần đây bé đang mọc răng, thấy cái gì đều cũng bỏ vào miệng cắn, mẹ của bé luôn rất xấu bụng lấy kẹo đậu phộng ra đùa, bé không cắn nổi, nên y y a a chạy tới tỏ cáu với tôi. Bé khóc lóc kể lể thì sẽ hươ cả hai tay, dùng sức dậm chân để bày tỏ tức giận, nếu như bạn thấy bộ đáng đáng yêu của bé, cũng sẽ thích bé ngay. . . .

Có thể chia sẻ hành trình lớn lên của Duyệt Duyệt với các bạn bao lâu? Tôi không biết được, nhưng tôi hi vọng có thể luôn chia sẻ, cho đến duyên phận hết, không cách nào nói nữa mới dừng lại.

Như vậy, đối với các bạn mà nói, duyên phận là cái gì? Nửa tiếng tới là thời gian của những người nghe, hoan nghênh biểu đạt tâm sự của mình.

Nằm lỳ ở trên giường đùa với con gái, máy phát thanh từ đầu giường truyền đến giọng nói rõ ràng chậm chậm, Ưông Diễm Hình nghe, bèn cười yếu ớt.

Đó là vào mấy tháng trước, trong lúc vô tình mở radio lên, điều chỉnh kênh thì phát hiện, anh đang phản đối chuyện cô đã nói, trên căn bản, anh không hay nói chuyện của mình, bình thường đều là cô hỏi, anh mới đáp.

Anh nhất định không biết, cô biết chuyện này, hơn nữa còn trở thành người nghe trung thành của anh.

“Àh, ừ ừ. . .” Con gái ở trên chiếc giường êm ái hươ tay múa chân, vịn đầu giường vỗ mạnh về phía radio. . . . Đúng rồi, con gái cũng là người nghe trung thành của anh, mỗi lần nghe được âm thanh xuôi tai của anh từ radio liền đặc biệt hưng phấn.

“Àh cái gì! Tiểu quỷ nói không rõ ràng, nghe không hiểu được.” Đưa tay gỡ gỡ bé, hai mẹ con cười ôm nhau, ở trên giường chơi đùa.

Kể từ Quan Tử Ngôn đón lấy việc chăm sóc con gái thay cô, thì con của cô cũng càng lúc càng dễ giữ, ban đêm dần dần sẽ không lung tung khóc rống nữa, có lúc còn ngủ đến trời sáng, nếu như đứa bé thoải mái, thì tự nhiên sẽ không có ý giận đối với người lớn.

Tình trạng của Duyệt Duyệt càng ngày càng hơn tốt hơn, hoạt bát hiếu động, bộ dáng hồng hào khỏe mạnh đáng yêu, khó có thể tưởng tượng bé từng là bệnh yếu sinh non, đủ thấy người chăm sóc bé rất dụng tâm.

Trước sau khác biệt quá lớn, có một ngày hai người tán gẫu sau khi thân quen, anh mới thoáng tiết lộ tình huống mình quan sát được, cùng với nghi ngờ của anh khi Duyệt Duyệt giao cho bà vú giữ — Trần nương nương vô cùng có thể là vì tiết kiệm phiền toái, nên cho Duyệt Duyệt uống thuốc ngủ, ban ngày mới có thể an tĩnh khéo léo cũng không có bất kỳ tiếng vang, nhưng buổi tối thì bé đã thảnh thơi, hơn nữa đứa bé không có bất kỳ hoạt động mà ngủ cả ngày, rút thuốc ngủ lâu dài thì dù đứa bé khỏe mạnh cũng sẽ không chịu nổi.

Đây mới là nguyên nhân anh quyết định ôm Duyệt Duyệt tới tự mình chăm sóc, anh lo lắng tiếp tục như vậy nữa, mạng nhỏ của Duyệt Duyệt sẽ bị bà vú chơi mất.

“Duyên phận là, gặp phải một người yêu tôi, mà tôi vừa đúng cũng yêu người đó.” Đọc lên lời tâm sự đầu tiên, anh dừng một lát, rồi đáp lại: “Có thể gặp được một người thật lòng yêu mình, cũng đã là duyên phận khó được, có vài người cả đời cũng không biết đến tình yêu. Mà gặp gỡ người yêu bạn, bạn cũng yêu người đó, thì tôi nghĩ đây đã không chỉ là duyên phận, mà là sự chăm sóc và ân tứ của trời cao.”

“Duyên phận là, trong 23 triệu dân Đài Loan 2300, lại cố tình gặp được anh ấy.”

“Duyên phận là, trải qua mười lăm năm lại ở trên đường gặp được nam sinh mình thầm thích, ngồi cạnh mình ở tiểu học, mà anh ấy vẫn còn nhớ mình, câu nói đầu tiên khi mở miệng là: ‘Cậu còn thiếu mình 100 đồng chưa trả’ thật là duyên phận đáng hận.” Anh cười khê.

“Các bạn nghe đài dễ mến, tôi nghĩ người bạn này cố ý chọc cười, giải trí cho tôi, chỉ là — xin hỏi rốt cuộc bạn đã trả lại 100 đồng kia chưa?”

Mở ra tin nhắn tiếp theo là “Mỗi ngày nghe anh nói về Duyệt Duyệt, hại tôi cũng thích bé, radio lần sau, có suy tính đưa bé lên ra mắt không? Chúng tôi cũng rất muốn gặp Duyệt Duyệt đáng yêu.” Trả lời: “Sợ rằng có khó khăn, tôi còn chưa trưng cầu ý kiến của mẹ bé, phải chờ tôi suy nghĩ ra nên nói thế nào nữa.”

Xuống nữa. “Sợ không cách nào ở cạnh Duyệt Duyệt đến lúc lớn thì dứt khoát cưới mẹ bé đi, đây cũng là duyên phận khó được!” Ngắc người. “Nếu như đây là một trò đùa, thì được rồi, tôi cũng cười đáp, nhưng xin nói cho tôi biết nên cầu hôn như thế nào? Bởi vì anh muốn ở cạnh Duyệt Duyệt đến lớn, mà em vừa lúc là mẹ bé, cho nên xin em thuận tiện gả cho anh? Tôi nghĩ tôi còn chưa có cần ăn đòn như vậy.”

Nghe đến đó, Ưng Diễm cười thầm.

Người này thật hóm hỉnh! Vậy thường ngày sao cứ không thích nói chuyện? Rõ ràng thì có giọng nói hay, giỏi tài ăn nói mà!

Anh là người phát ngôn part time nổi tiếng của đài này, có khí chất, có giáo dục, trong lời nói có ý khác, hơn nữa còn là mỹ nam ngoại hình xuất chúng, nên rất được những người nghe hoan nghênh.

Sau đó cô lên trang web radio mới biết, anh mặc dù rất ít lộ diện ở các hoạt động của đài, nhưng mỗi lần xuất hiện đều được nhiều người chào đón. Có một năm nhận lấy chủ trì hoạt động bán hàng từ thiện, đưa đồ ầm vào trời đông giá rét, quan tâm người sống đời sống thực vật, anh đã tổ chức ký tên nhận sách, sách vở cũng bán giá rẻ, thậm chí có người muốn anh hát ở hiện trường, lấy giá ua một ca khúc của anh.

Còn nữa, cái gì gọi là “Viết vài thứ”? Thật sự quá hời hợt, anh có ý định tinh tế, sức quan sát bén nhạy, bút pháp đặc biệt mà lưu loát, văn chải trui luyện xuất sắc, dùng để viết tiểu thuyết trinh thám, đã có rất nhiều độc giả yêu thích, nếu như tác giả nổi tiếng xếp hàng top ở các tiệm sách chỉ là “Viết vài thứ” mà thôi, thì những người khác không phải uống gió tây bắc sao?

Rõ ràng được hoan nghênh vô cùng, cư nhiên không hề không đề cập tới, nếu không phải nhờ phúc của Duyệt Duyệt, thường đến chỗ ở của anh, cô cũng sẽ không phát hiện tác giả cô thưởng thức vô cùng, cư nhiên đang ở bên cạnh cô, cô thật là không tìm được ai khiêm tốn hơn anh.

“Ạch, ạch — a, a!” Con gái lại đang quỉ rống quỉ kêu rồi, có lẽ là nghe được tên của mình, quơ múa đôi tay, thật vui vẻ muốn leo leo, bò bò lên đầu giường nữa, lơ đãng nắm điện thoại di động, cầm trong tay lắc lắc, thì nghe được tiếng vang rìng rìng reng reng.

“Duyệt Duyệt cũng muốn chơi tin nhắn à? Tốt, chúng ta cùng nhắn.” Lựa chọn sử dụng chức năng tin nhắn, suy nghĩ một lát, đưa vào một hàng chữ, kéo tay nhỏ bé của con gái đặt lên nút gửi đi. “Chúng ta nhắn tin cho chú, đề xuống. Ừ, Duyệt Duyệt thật là giỏi đó ——” thưởng cho con gái một cái hôn lên má mềm.

Duyên phận là, có anh thật tốt.

—— Trái tim cô đơn.

Xuống tiết mục, về đến nhà đã gần mười một giờ.

Vừa bước ra thang máy, liền nghe trong nhà truyền tới tiếng khóc lừng lầy, anh chưa về nhà, mà là đi đến nhà đối diện nhấn chuông cửa trước.

“Sao Duyệt Duyệt khóc thành ra như vậy?”

Ông Diêm Hình ra mở cửa nhún nhún vai. “Tự bé làm mình đau đó, đã bảo bé đừng bò đến đầu giường nữa, đáng đời ăn đau khổ, đầu bị đụng u một cục, hiện tại đang ai cha gọi mẹ.”

“Cô đừng nói mát thế chứ.” Nào có con gái ngã nhào bị thương, mẹ ở một bên vỗ tay bảo hay?

Bé ở bên trong đang cố gắng khóc như Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành, nghe được tiếng của người mình yêu quý, liền xiêu xiêu đổ đổ bò xuống giường, nện đôi chân ngắn chập chững đi tới, nước mắt nước mũi tèm lem, xiêu xiêu vẹo vẹo.

Biết con gái không ai bằng mẹ, Ông Diêm Hình rảnh rang nhíu mày. “Lại muốn cáo trạng.” Cứ như cô cả ngày lẫn đêm đều chọc con gái, ăn hiếp bé thảm lắm vậy đó.

Quan Tử Ngôn khom người, giang hai cánh tay chờ đợi bé khóc sụt sướt tìm nơi nương tựa.

Xuyên qua thiên sơn vạn thủy, loại bỏ muôn vàn khó khăn tìm nơi nương tựa, thân thể nho nhỏ dựa vào, thút thít nức nở, âm thanh cầu xin thương xót phát ra ——

“Ba, ba . . .”

Cắn chữ rõ ràng, không hề nhận sai, tiếng kêu làm hai nam nữ sưng sốt hóa thành tượng đá.

“Chú, chú, là chú! Duyệt Duyệt nói lại một lần, chú! Chú!” Quan Tử Ngôn đứng ở trước sofa, hướng về phía em bé trên ghế sofa ân cần dạy bảo, không sợ người khác làm phiền mà lặp lại lần nữa.

Bé gái chín tháng vô cùng cố chấp, khẳng khái giữ ý kiến lại kêu: “Papa.”

Gỗ mục được dạy lâu rồi cũng không biết, vừa té thì lại biết phát âm rồi, đây là lần đầu tiên bé phát âm rõ ràng thế, thật là quá thần kỳ.

Nếu như chiều này có ích. . . một đôi mắt của Ông Diêm Hình chuyển nhanh như chớp, xem xét bên trong nhà có đồ vật gì đó thích hợp lấy ra “Kích động” trí nhớ của con gái, nói không chừng gõ thêm hai cái, IQ liền thăng bão tố lên 180, cả cậu chương cũng đều thuộc lòng!

Quan Tử Ngôn liếc thấy cô đang có ý đồ gì bèn nói “Nghĩ cũng đừng nghĩ, Ông Diêm Hình.”

@Vũ Nguyệt: bình thường mình hay thấy cha và con giành mẹ, nay xem mẹ và con giành ba cũng thú vị không kém. Ta nói đồ tốt là phải xí phần, xí papa trước chứ sao =]]

~~“Anh lại biết tôi đang suy nghĩ gì?” Cô không phục.

“Có gan thì cô cứ gõ tôi xem.” Ai lại không biết cô không vui vì con gái đến bây giờ còn chưa gọi mẹ, nên lại muốn làm chuyện xấu rồi.

Nào có bà mẹ cả ngày lẫn đêm đùa giỡn con gái thế này, khó trách con gái cả ngày tìm anh khóc lóc kể lể, cả gọi cũng không muốn gọi!

Đầu anh quả là sắp đau muốn chết, nên hoàn toàn không muốn quan tâm trò xấu của cô, toàn tâm toàn ý cải chính em bé. “Không thể, phải gọi chú, hiểu không? Duyệt Duyệt, là —— chú, chú!”

“Ba, ba ——” cái đầu lắc không ngừng.

“Chú, chú!” Anh rất kiên trì.

“Ba, ba!” Ra sức làm nũng đưa tay muốn ôm.

“Không được, phải gọi chú.” Kéo ra, không cho ôm, một lớn một nhỏ kinh nhau.

“Ba, ba!” Mếu máo, lá chã chực khóc.

“” Không phản bác được.

“Như anh vậy không được đâu.” Ông Diễm Hình ở một bên lạnh lạnh nói.

“Nếu không cô có cao kiến gì?”

“Loạn thế phải dùng biện pháp mạnh, con gái mạnh mẽ thì phải cần thu mua.” Không biết từ đâu lấy ra một cây kẹo que, lột ra lắc qua lắc lại trước mặt bé để dụ dỗ. “Là vị dâu tây Duyệt Duyệt thích ăn nhất đó, muốn ăn chứ?”

Tiểu Duyệt Duyệt lanh tay lẹ mắt, quần chặt tay của mẹ, đưa miệng lên ngậm.

“Rất tốt, bây giờ gọi chú, nếu không kêu một tiếng mẹ thì mẹ cũng miễn cưỡng đồng ý đó.”

Em bé lại không thèm để ý cô.

“Ai da! Không đếm xỉa đến mẹ à. Cho con mấy phần cục đường, con liền mở nhà máy sản xuất kẹo à!” Rút kẹo que về, nhét vào trong miệng mình. “Không kêu phải hay không? Không có đồ ăn.”

Trơ mắt nhìn kẹo que yêu thích bị thổ phỉ cướp sạch, em bé cực kỳ bị thương, nhào vào trong ngực Quan Tử Ngôn oa oa khóc cho: “Này, vậy.”

“Mẹ, mẹ, là mẹ!” Tức chết, kêu papa thì rõ ràng, kêu mẹ liền tâm bất cam tình bất nguyện, lớn nhỏ thật kém nhiều như vậy sao? Tiểu quỷ thiên vị quá đáng.

Không nên trông cậy vào cô giải quyết vấn đề, cô căn bản chỉ làm loạn.

“Cô mấy tuổi còn chơi trò hề này, thật ngây thơ!” Quan Tử Ngôn quả thật bị cô đánh bại rồi, tức giận thường cô một cái liếc xem thường, rút cây kẹo que từ miệng cô ra, nhét về trong miệng Duyệt Duyệt, lúc này mới trấn an em bé.

Rốt cuộc là ai dạy bé? Rõ ràng không có ai dạy, bé có thiên phú bẩm sinh không? Hoặc là kêu ba mẹ thật sự là bản năng của mỗi người? Khi được đôi tay dịu dàng nhất kia chạm vào, liền gọi mẹ; có cả tránh gió an tâm mà mình lệ thuộc nhất, thì kêu ba, đứa bé sẽ theo bản năng đi tìm kiếm đôi tay, cùng với cả tránh gió kia.

Rất khó tin, nhưng Duyệt Duyệt thật đã nhận anh rồi, xem anh như cả tránh gió của bé, đói bụng, đau đốn, chịu uất ức, đều sẽ nhào vào trong ngực anh, bởi vì biết, cả tránh gió bé thích sẽ thương tiếc bé.

Một tiếng “Papa” này, là biểu đạt tình cảm chân thành nhất của đứa bé, xem anh như người quan trọng nhất. . . .

“Papa ——” ngậm kẹo que, ngọng nghịu hô, tay nhỏ bé vòng ôm lấy cổ anh, thỏa mãn dây dưa.

Gặp quỷ, anh lại cảm thấy kiêu ngạo và vui sướng như người vừa được làm cha!

Giương tay ôm lấy Duyệt Duyệt, bỏ lại một câu: “Đừng lo, Duyệt Duyệt tối nay ngủ với tôi.”

“Này, anh là thổ phỉ à? Cướp bóc như chuyện đương nhiên!” Ông Diễm Hình bất mãn kháng nghị, cô vốn đang tính toán tối nay “giao lưu” thật tốt với tiểu quỷ thôi.

“Vừa rồi ai chọc bé khóc?” Chận về một câu, giọng điệu thật lạnh.

“” Đáng hận, chỉ có thể trơ mắt nhìn thổ phỉ cướp đi con gái của cô.

Đi trở về nhà đối diện, đang muốn dứt chìa khóa mở cửa, thì động tác của anh dừng một chút, lăm lét nhìn trái phải, bốn bề vắng lặng.

Đặt Duyệt Duyệt ở trên bậc thang, rút đi kẹo que, học theo Ông Diễm Hình ngâm lấy, nói từng chữ: “Là chú đó, Duyệt Duyệt kêu một lần.”

Anh cũng không tin có tà.

Em bé mếu máo, mắt sáng ngời chứa đầy nước mắt, chỉ lát nữa là sẽ tràn lan thành biển ——

“Dạ dạ dạ, đại tỷ, xe như chú sợ cháu.” Giơ hai tay hoàn toàn đầu hàng.

Ông Diễm Hình núp ở cạnh cửa nhìn lên, ngẫm cười trộm đến đứng thẳng lên không được!

Hôm sau là chủ nhật không cần đi làm, Ông Diễm Hình ngủ một giấc đến chín giờ, mới cầm bữa ăn sáng đến đối diện nhấn chuông cửa.

Em bé đang bò ở trên giường, Quan Tử Ngôn thì đang cầm khăn lau lau.

Người đàn ông này thật là ngoại tộc hiếm thấy, trong nhà những người đàn ông khác giống như ổ chó, nhà anh lại sáng sủa sạch sẽ, tập quán sinh hoạt vô cùng tốt, đồ tắm rửa, hay phân loại y phục đều thỏa đáng, tuyệt sẽ không biến thành cả chồng y phục, mặc hay chưa mặc đều lung tung lẫn lộn.

Cô còn nghe nói có người lười đến chưa bao giờ xếp chăn, buổi sáng từ phía trên chui ra, buổi tối muốn ngủ lại từ đó chui về, nhưng trên giường anh vĩnh viễn ngăn nắp sạch sẽ, còn ngửi được mùi thơm bột giặt thoang thoang, khó trách con gái cứ thích lăn trên giường anh, cả cô cũng muốn lên nằm xem, tấm giường lớn thoát nhìn rất mềm mại thoải mái mà.

Vừa ăn bữa sáng, vừa thuận tay xé một phần bánh mìn nhỏ, dứt cho em bé để mài răng, xem bé dùng hai cái răng sữa nhỏ lớn bằng hạt bắp cố gắng chiến đấu hăng hái, tình thương của mẹ không khỏi cỏ dại lan tràn, không nhịn được đựng ngả em bé, yêu tận trong tim hôn loạn một trận. “Bảo bối, sao con lại đáng yêu như vậy nha ——”

“A a a!” Em bé bị áp đảo quơ múa tứ chi béo ngấn, kêu la cầu cứu: “Papa, papa!”

Lau xong trở về phòng, thì thấy hai mẹ con này đang lăn lộn trên giường anh.

Anh thật không biết phải hình dung hai mẹ con này như thế nào rồi, rõ ràng yêu con gái hơn ai hết, rồi lại cứ thích trêu chọc con gái trước mặt anh, chọc cho em bé tố cáo với anh.

Anh biết đây là phương thức đặc biệt họ bồi dưỡng tình cảm, anh không có ra tay tham dự, mặc họ chơi, mình thì ngồi vào trước bàn mở máy vi tính ra, xem tin tức gửi tới.

—— Đại Tác Giả Quan, đứa bé phải nuôi, bản thảo cũng nhớ viết nhé! Đừng chơi với bé đến váng đầu.

Là chủ bút. Anh gõ bàn phím, đánh mấy dòng chữ: phải hoãn lại, Duyệt Duyệt gần đây lớn lên nhanh chóng, phải tốn nhiều tâm tư chú ý.

Anh đoán, sau khi chủ bút thấy, nhất định lát nữa phải gọi điện tới kêu ca.

Tiếp theo là em trai nhấn lại.

—— cha gần đây vô tình hay cố ý nhắc tới anh... anh biết, cha mạnh miệng, thật ra thì cha đang nhớ nhung con trai, gần đây đang bận cái gì? Hai tháng đã không có về nhà.

Anh nghĩ nghĩ, gõ xuống: Thanh Minh tới, sẽ về đi tảo mộ.

Ánh mắt chuyển qua tiếp theo là, một hàng chữ ngăn ngừa đập vào mi mắt, trong nháy mắt hút hết tri giác anh đang có.

—— Ngôn, em nhớ anh.

Cả người anh cứng ngắc, không cách nào động đậy.

“Ngắn người cái gì, Tử Ngôn?” giọng nói mềm nhẹ gọi anh về thực tế, bàn tay lạnh ngắt cứng đờ, di động con chuột đề xuống phím xóa.

Chơi đủ, náo đủ rồi, Ông Diễm Hình ôm con gái đi tới bên cạnh anh, gương mặt đỏ thắm, âm thanh nhẹ nhàng. “Thời tiết tốt như vậy, có muốn ra ngoài dạo dạo hay không?”

Đưa mắt nhìn dung nhan đỏ ửng, mỹ lệ, dịu dàng mỉm cười với anh, một dòng nước ăm chậm rãi lướt qua khắp người, đuổi đi lạnh lẽo, anh không tự chủ đáp: “Được.”

Thay Duyệt Duyệt đổi bộ y phục, hai người mỗi người dắt một tay, khiến em bé trong thời kỳ bắt chước có thể học bước đi, mỗi đi một bước, đôi giày nhỏ liền phát ra tiếng “chit”, khiến em bé có cảm giác chinh phục, cảm thấy vô cùng thành công.

Mục tiêu chinh phục: công viên nhỏ gần nhà.

Duyệt Duyệt trở mã coi như tốt, chưa tới bảy tháng đã biết đứng, bây giờ đã càng đi càng ổn.

“A a ——” nhìn theo tiếng kêu của con gái, là ông Trương ở trên lầu, thường ngày mang Duyệt Duyệt đi ra tản bộ mà đụng phải sẽ tán dóc, hai người kia Duyệt Duyệt cũng không xa lạ, mọi người cũng đều rất yêu thích em bé đáng yêu này.

“Là ông, ông! Phải gọi ông Trương.” Quan Tử Ngôn cải chính. @Vũ Nguyệt: Có tiểu tam tiểu tứ mới kịch tính, mẹ con nữ chính mới trở tài được. Mấy người ít nói như anh Ngôn thì chỉ có làm mới ghê =]]

Bẹp bẹp chít! Nện bước chân ngắn đi qua, ngửa đầu lấy lòng kêu to: “Nha nha, nha nha.” Khó trách được người thương.

“Tiểu Duyệt Duyệt cũng đi ra tản bộ à.” Bà Trương sóng vai mà ngồi trên ghế dài ở công viên với ông Trương, kéo kéo tay nhỏ bé của bé, trên mặt tràn đầy nụ cười yêu thương.

“Quần áo mới nha, hôm nay Tiểu Duyệt Duyệt mặc đồ rất đáng yêu nhé!” Áo đầm màu đỏ, in hình chuột Mickey bé thích nhất, trên đầu đội mũ quả dưa màu hồng phấn, thoạt nhìn liền thấy xinh đẹp đáng yêu không tả được, ông Trương không nhịn được ôm lấy, trêu chọc bé. “Ông thật muốn trộm cháu về nhà đó!”

“Oa —— ô! Papa, papa ——” con tin nhỏ bị bắt cóc lập tức kêu la, tìm kiếm cứu viện.

Quan Tử Ngôn cười khê, cứu bé thoát ra khỏi ma chưởng.

Trong chốc lát, em bé lại xoay người chạy đi, vì bị bé trai đẹp hai tuổi rưỡi sống dưới lầu hấp dẫn, nên đi tìm nơi nương tựa.

“Đứa bé cũng mở miệng gọi cậu là cha rồi, tính lúc nào thì kết hôn?” bà Trương đột nhiên hỏi ra câu này, hai người đối diện nhìn nhau một cái, đã học được không giật mình.

Những lời này quá nhiều người đã hỏi, hơn phân nửa cư dân gần đây đều dùng loại ánh mắt này đối đãi quan hệ của bọn họ, anh đã học được không giải thích phí công chi nữa.

Anh không phải cha của đứa bé, mà lại còn làm nhiều hơn cả cha đứa bé, còn cần người khác ý kiến gì bọn họ?

“Không có chuyện này.” Anh chỉ nhàn nhạt trả lời câu này, xoay người tránh ra, không có ý nhiều lời.

Liếc nhìn bóng lưng kia, ông Trương lắc đầu. “Vẫn lạnh nhạt ít lời như vậy.”

“Ông Trương chớ để ý, anh ấy chính là như vậy.” Ông Điem Hình nhỏ giọng nói xong, bước nhanh đuổi theo anh.

Xem, đàn gái người ta đã một lòng với cậu ta, nói đỡ cho cậu ta rồi, còn phản bác cái gì?

Bên nam cũng tám lạng nửa cân, không phải một đôi, mà động một chút là nắm tay đi ra tản bộ, dạo phố?

Anh đối với ai cũng thế, chỉ có trước mặt hai mẹ con này, mới có thể dịu dàng tự tại lộ ra nụ cười, nói chuyện thoải mái, người trong cuộc không có phát hiện kỳ diệu trong đó, những người ngoài cuộc như họ thì đều thấy rất rõ ràng, nói không có gì sao? Ông đây cũng không tin, dù không có nhiều, thì một chút cũng phải có.

Quan Tử Ngôn tìm chiếc ghế dài ngồi xuống, tầm mắt lưu ý Duyệt Duyệt chơi đùa, ở chỗ gập đầu chào hỏi với họ gia đình lâu ba ở đối diện, người phụ nữ kia là mẹ của bé trai hai tuổi, sẽ thuận tiện coi chừng hai bé đang chơi chung.

Uông Diễm Hình ngồi xuống bên cạnh anh, ngón trỏ chọc chọc bả vai anh. “Lúc này anh rời khỏi như thế thật là không lễ phép, ông Trương là người lớn.”

Anh chuyển tầm mắt liếc nhìn cô, như đang ngẫm nghĩ nói thế nào. “Tôi không có thói quen nói quá nhiều với người ngoài.”

“Ông Trương cũng không phải là người ngoài, không phải hai người làm hàng xóm hơn bốn năm rồi sao?” Láng giềng thì phải hòa thuận mà!

“” Đôi môi giật giật. “Tôi cảm thấy không sao” không liên quan thời gian, làm hàng xóm mười năm cũng giống vậy, cảm giác cũng lạnh nhạt.

“Cho nên lúc tôi vừa mới dọn đến thì anh cũng không chịu bắt tay tôi.” Cô đến bây giờ cũng còn nhớ cảm giác lúc ấy, là một người đàn ông rất tuấn tú, rất lạnh cũng rất kiêu ngạo, mắt mọc trên đỉnh đầu, ấn tượng lúc ban đầu cực kém.

“Tôi không thích đụng chạm tứ chi với người ngoài.”

Này, anh nói với cô nhiều như vậy, còn kê vai ngồi chung với cô, có lúc cô sẽ nắm tay của anh, anh cũng không có bài xích, là bởi vì anh không có xem cô như người ngoài?

Chẳng biết tại sao, trái tim lại hơi mất tốc độ, nhảy thành thịch.

“Đúng rồi, hình như chưa từng thấy bộ đồ này của Duyệt Duyệt.” Vội vàng nói sang chuyện khác.

“Chủ bút tặng. Lần trước cầm tiền nhuận bút tới đây cho tôi, thấy Duyệt Duyệt liền muốn ôm bé, lại dọa bé phải trốn trong lòng tôi khóc. Sau đó chủ bút không cam lòng chịu nhục, mua bộ quần áo này muốn tới nịnh bộ dục đồ bé, nhưng Duyệt Duyệt vẫn không nể mặt, nói gì cũng không cho ôm.”

“Đó là đương nhiên, Duyệt Duyệt nhà tôi cũng không phải ai cũng đụng được.” Người làm mẹ rất kiêu ngạo.

“Tối nay đi chợ đêm một lát, Duyệt Duyệt sắp không mặc vừa trang phục nữa rồi.” Anh suy ngẫm, gần đây em bé lớn rất nhanh, sức ăn cũng rõ ràng gia tăng, sợ rằng phải mua trang phục số lớn hơn, nếu không chưa đến hai tháng lại muốn đổi.

“Ừ.” Phơi mặt trời ấm áp, tựa vào trên người anh lười biếng ngủ.

Nghiêng đầu liếc nhìn gương mặt đẹp tựa vào trên vai anh. “Mệt rồi? Gần đây cô không có tinh thần gì.” Mắt bị quầng thâm rồi, cho nên tối hôm qua anh mới có thể ôm Duyệt Duyệt đi, để cho cô ngủ một giấc ngon.

“Gần đây đang chuẩn bị tiết mục mới, bận đến sắp ngã ngựa.” Cô nói nhỏ.

Anh không nói chuyện nữa, chỉ lo coi chừng nhỏ, không phiền tới lớn nữa.

Tiếng ca ngậm nga nhẹ nhàng theo gió nhẹ đưa vào bên tai, đó là giọng của bà Trương.

Bà Trương có một giọng hát rất hay, lúc tuổi còn trẻ rất nhiều người theo đuổi, còn có người sẵn lòng bỏ ra nhiều tiền để ký hợp đồng ra đĩa nhạc với bà, nhưng bà lại chỉ tỏ sáng vì mình ông Trương, chỉ là một siêu sao của mình ông Trương.

Đôi vợ chồng này là bầu bạn ân ái người người trong xã khu ca ngời, tình cảm tốt từ trẻ tuổi đến già, cùng nhau nắm tay đi qua mưa gió hơn năm mươi năm, theo như Kinh Thi thì là “Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già”!

Quan Tử Ngôn nói cho cô biết, đôi vợ chồng già này năm đó cũng rất chạy theo mô đen tự do yêu đương, có một đoạn tình cảm oanh oanh liệt liệt. Ông Trương là người ngoài tỉnh, ở mấy chục năm ở nơi nghèo nàn, nhưng bà Trương không để ý cha mẹ phản đối, kiên trì phải gả, không tiếc quyết liệt với người nhà, rồi bỏ trốn, ông Trương thương bà vì ông mà bỏ rơi tất cả, chịu uất ức, cả nhà mẹ cũng không về, nên mọi việc đều theo bà, lòng thương tiếc mấy chục năm như một ngày.

Vốn là, một người nghe không hiểu tiếng Đài, một người quốc ngữ không lưu loát, nhưng ông Trương đã học tiếng Đài vì bà, lúc nào cũng nghe tình ca Đài thâm tình khẩn thiết mà bà Trương hát cho ông nghe, từ trẻ tuổi vẫn hát đến già.

Còn nhớ rõ Nguyễn từng nói sẽ yêu anh một đời
Bởi vì Nguyễn không phải người vừa tiếp xúc tình yêu.
Trái tim của Nguyễn vì có chứa anh mà khác với người khác
Anh cũng yêu Nguyễn như Nguyễn yêu anh
Nếu không yêu anh thì cam nguyện cùng ai một đời một thể
Nếu không có anh thì trên thế gian có gì không đông lạnh để có thể yêu ai khác
Nếu không yêu anh thì yêu ai đến già và dùng tình sâu để đưa tiễn ai
Dù mưa gió thì chỉ cần có anh Nguyễn liền cam tâm tình nguyện chịu gian khổ

(Lời: Lý gia Tu)

Con người khi còn sống, nếu như có thể có một đoạn tình yêu như lời ca hình dung, thì đến chết cũng không có tiếc nuối.

“Bà Trương thật hạnh phúc.” Cô tràn đầy cảm xúc.

“Hả?”

“Có thể nắm giữ một người đáng giá cho bà hát bài này, rất hạnh phúc.” Tình cảm một đời một thể cam tâm tình nguyện, trừ trên cõi đời này không còn người đáng giá để yêu, thật là đẹp, rất nhiều người phụ nữ, cả đời cũng không có may mắn như vậy.

“Người đàn ông có thể khiến bà hát bài này, cũng rất may mắn.”

“Đúng đó!” Cô thở dài. “Tử Ngôn, anh có mong đợi gì với tình yêu không?”

Anh yên lặng thật lâu ——

“Tôi không biết.”

Tình yêu với anh mà nói, chỉ là một tai nạn nghĩ lại mà kinh, anh thậm chí không muốn đụng vào thứ có thể khiến người ta điên cuồng, thay đổi hoàn toàn kia.

“Cô thì sao? Còn muốn yêu nữa không?”

“Nếu như, tôi nói nếu như, trong cuộc đời chúng ta vẫn luôn không có tình yêu, vậy, chúng ta sẽ như hiện tại, cùng nhau ở cạnh Duyệt Duyệt đến lớn, đợi bé lập gia đình, chúng ta già rồi, vẫn có thể làm hàng xóm láng giềng, làm bạn nhau không sợ tịch mịch.”

Bạn sao? Không, còn sâu, thân thiết, ấm áp hơn cả bạn, cảm giác giống như người thân.

Vẫn, vẫn đồng hành? Quan Tử Ngôn trầm tư, phát hiện mình cũng không bài xích ý nghĩ như vậy.

“Được.”

4. Chương 4

Duyệt Duyệt tròn một tuổi rồi, chúng tôi bèn tổ chức nghi thức chọn đồ vật nhỏ cho bé, thử nhiều lần, bé không phải lấy bút thì là cầm sách, điều này đại biểu bé sẽ rất thông minh, đọc rất nhiều sách sao? Hay là bé cũng muốn làm tác giả? Tôi nghĩ, về sau bé nhất định sẽ rất có khí chất tài nữ.

—— Tử Ngôn

Tử Ngôn đang ngăn người.

Công ty đối diện mới mở một tiệm điểm tâm, buôn bán thịnh vượng, đồng nghiệp đều rất thích, vì vậy cô tan việc liền kích động chạy đi mua về chia sẻ với anh, xếp hàng hơn một giờ mới mua được, nhưng mà anh hiển nhiên không thích lắm, luôn không yên lòng, ăn được một nửa lại nhìn chén ngẩn người.

“Ăn không ngon sao?”

“À?” Phục hồi tinh thần lại, vội vàng nuốt trọn mấy viên sủi cỏ còn trong chén. “Ăn thật ngon.”

Nếu như không phải thức ăn có vấn đề, vậy là có tâm sự sao?

Hình như mỗi lần anh từ nhà cha mẹ trở về, đều sẽ có tâm sự nặng nề.

“Tôi đi tắm rửa trước.”

Ăn sủi cỏ xong, anh vào phòng tắm, cô ở phòng khách lật tạp chí, ước chừng qua gần mười phút, thì tiếng chuông vang lên, điện thoại đặt tại trên bàn chớp động ánh đèn nhắc nhở tin nhắn, chỉ thấy Tiểu Duyệt Duyệt hưng phấn chạy đi, nắm điện thoại di động lên lắc lắc, cười ha ha, giống như vậy thì có thể làm cho nó reng nhiều hơn.

Giai đoạn này đứa trẻ đang hiếu kỳ, sự tò mò đối với âm thanh, ánh sáng, học tập bất chước đều mạnh. Ưng Diễm Hình sợ bé quăng bậy, vội vàng nhào tới trước cứu điện thoại di động.

“Duyệt Duyệt, không thể ——” em bé không hiểu tại sao, lắc lắc lung tung, lại không cẩn thận mở ra tin nhắn.

Ngôn, vô luận bao lâu, em chờ anh.

Một dòng chữ nhảy ra trước mắt.

Đoạt lại điện thoại di động, lơ đãng liếc thấy, trái tim của cô giật mình, vội vàng chốt dạ dời đi ánh mắt. Cô hình như —— không cẩn thận xâm phạm quyền riêng tư của Tử Ngôn rồi.

Cô thề, cô thật không cố ý.

Sững sờ ngồi về ghế, hồi tưởng về mất hồn mất vía, luôn như có điều suy nghĩ. . . . của anh, việc đó có liên quan đến tin nhắn này sao?

Vốn tưởng rằng anh không có yêu ai, mới có thể đồng ý ước hẹn cho cô ầm ập, cùng nhau đến già, nhưng lại không phải sao?

Thì ra là, anh vẫn luôn có sự ràng buộc trên mặt cảm tình, người. . . . Vô luận bao lâu đều nguyện chờ anh, cũng ở trong lòng anh sao? Hay, đó chẳng qua là tình yêu đơn phương cay đắng, Tử Ngôn không thích?

Phát hiện mình xâm nhập thăm dò quá sâu, không hiểu sao nhiều loạn tâm tư, cô vội vàng lắc đầu một cái, bỏ đi suy nghĩ lung tung trong đầu. Đó là chuyện riêng của Tử Ngôn, chính anh sẽ xử lý, cô không nên thăm dò quá nhiều.

Quan Tử Ngôn đi ra khỏi phòng tắm, cầm khăn lông lau nước trên tóc, Tiểu Duyệt Duyệt phát hiện mục tiêu mới, lập tức dời đi lực chú ý, nhảy xuống ghế sa lon chạy bình bịch về phía papa thơm thơm vừa tắm xong.

Thật là cô bé thích làm nũng.

Anh ăn ý khom người, ôm thân thể nho nhỏ chạy tới, để cho bé hôn một cái lên má trái má phải, một tay ôm lấy bé trở về phòng khách.

Ưng Diễm Hình vội vàng đưa điện thoại di động ra. “À —— anh có tin nhắn, lúc nãy bị Duyệt Duyệt cầm đi chơi. . . .” Như muốn giải thích cái gì, rất dư thừa bổ túc một câu: “Nhưng anh yên tâm, tôi không thấy gì cả.”

“Không sao.” Anh thuận tay nhận lấy, nhấn mấy nút, động tác dừng lại, cô lặng lẽ xem kỹ vẻ mặt của anh, không bỏ sót vẻ sững sờ trong nháy mắt của anh.

Người kia. . . . Không quá giống người ái mộ không quan trọng, tin nhắn này có ảnh hưởng với anh.

“Papa ——” giọng nói non nớt, làm dịu gương mặt lạnh cứng của anh, trông mắt tiếp xúc đến em bé ngồi ở trên đùi anh đầy dứa ngọt ngào, ánh mắt liền có nhiệt độ, mở ra tin nhắn tiếp theo.

Mẹ muốn em nhắc anh, đừng quên cuộc xem mắt vào chủ nhật. Đây là lần thứ ba mươi sáu rồi nhỉ? Anh hai, anh quá cực khổ rồi, em sẽ nói với mẹ giùm anh, không cần hiểu thuận như vậy đâu!

Tử Cần

Đúng rồi, cuộc xem mắt.

Anh than thở. Mỗi khi về nhà, thì kỷ lục xem mắt lại nhiều hơn một lần, chỉ cần anh chưa kết hôn, thì bữa cơm xem mắt sợ là phải ăn hoài không hết.

Ba mẹ rất không yên tâm về anh, anh làm sao lại không biết, cho nên quá khứ luôn mặc bọn họ an bài, nếu như ăn một bữa cơm trôi chảy có thể làm cho ba mẹ yên lòng, anh cũng không cảm thấy khó khăn như em trai nghĩ.

Anh không phải bài xích kết hôn, chỉ là không có kích động đó thôi.

Nhưng ——

Trước kia cảm thấy xem mắt cũng không có gì, hôm nay lại từ từ sinh ra cảm giác bài xích.

Anh bây giờ, mỗi ngày viết viết bản thảo, mệt mỗi lần trêu chọc đứa bé, nhìn nụ cười lúm đồng tiền trẻ con đáng yêu tinh khiết của Duyệt Duyệt thì mệt mỗi lần tiêu hết. Chú ý quá trình bé lớn lên, mỗi ngày xem bé có trò khôi hài gì để giải trí cho anh; ngày nghỉ thì cùng Ưng Diễm Hình đưa đứa bé ra ngoài dạo, có lẽ chỉ là nắm tay đến công viên gần đó tản bộ, có lẽ là đi dạo mấy con phố, tìm kiếm thức ăn ngon gần đây. . . . Anh rất hài lòng với cuộc sống bây giờ, không muốn thay đổi.

Anh hôm nay, thật không muốn kết hôn.

Có hôn nhân, anh còn có thể có cuộc sống bây giờ, cùng Ưng Diễm Hình đi dạo chợ đêm, thảo luận nên mua thêm thứ gì cho Duyệt Duyệt, cùng nhau thưởng thức thức ăn ngon, khi họ bày ra biểu lộ đáng thương thì thay họ giải quyết thức ăn ăn không hết nữa không?

Không thể.

“A, đúng rồi, Tử Ngôn, chủ nhật anh có chuyện gì không?” Cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, từ trong tạp chí ngẩng đầu lên.

Có, phải xem mắt. Nhưng anh chưa nói.

“Thế nào?”

“Vì tiết mục đặc biệt năm mới, toàn thể phải làm thêm giờ.”

“Cô đi làm việc đi, Duyệt Duyệt tôi giữ cho.” Anh không cần suy nghĩ, xem mắt đâu có quan trọng như bảo bối Duyệt Duyệt.

Không biết. Có người mang theo em bé đi xem mắt?

Không khí. Hơi quái dị.

Bên này, là một mỹ nhân dịu dàng, thủ thỉ thủ thỉ, gỡ tay nhắc chân trần đầy sức quyến rũ của phái nữ, đôi mắt long lanh đáng yêu ẩn tình, cố gắng muốn hấp dẫn ánh mắt của người đàn ông đối diện; mà bên kia, người đàn ông cũng thủ thỉ thủ thỉ, gỡ tay nhắc chân trần đầy thương yêu, ánh mắt dịu dàng cương chịu, chỉ là —— đối tượng lại là đứa bé một tuổi.

“Ăn cháo cháo có được hay không?”

“Cháo cháo!” Em bé vui vẻ lặp lại.

Quan Tử Ngôn khép thực đơn trả lại phục vụ. “Làm phiền anh, một phần cháo ngô ốc khô, thêm nước cam, bánh pút-ting caramel, cho tôi thêm một cái chén nhỏ và muỗng, cảm ơn.”

Thắng thắn nói, thời khắc này, bọn họ nên ăn bữa ăn lãng mạn, uống chút rượu đỏ ẩn tình, mà không phải cháo, nước cam và bánh pút-đing — oh, đúng rồi, còn có chén nhỏ thìa nhỏ!

Cô Thái hơi thất bại, vì thấy trong lòng anh chỉ chứa đứa bé kia, đến nay cũng chưa từng nhìn cô, không chừng cả cô họ gì cũng không nhớ!

Bữa ăn được đưa lên thì Quan Tử Ngôn múc cháo nóng ra chén nhỏ, thoáng thổi nguội bỏ lên trên bàn, rồi giao thìa nhỏ cho Duyệt Duyệt, bé sẽ tự mình ăn. “Cẩn thận nóng nóng đó.”

Thấy bé cầm chắc thìa, ăn cháo từng ngụm nhỏ, lúc này anh mới giải quyết cháo nóng còn lại.

“Em bé này thật đáng yêu, bao lớn?” Cô Thái ngăn cơn sóng dữ, cố gắng tìm đề tài hấp dẫn sự chú ý của anh, nếu toàn bộ ý định của anh đều ở trên người đứa trẻ, vậy phương thức tốt nhất chính là hợp ý.

Trước kia, nghe nói anh đã xem mắt ba mươi mấy lần, vốn tưởng rằng là một đối tượng không ra hồn, nên chỉ muốn đến ứng phó thôi, không ngờ mới gặp gỡ đã bị dáng ngoài xuất chúng, phong cách nói năng trầm ổn của anh làm cho trái tim đập tăng tốc.

Cho tới bây giờ, cô đã hiểu, xem mắt thất bại không phải do anh có điều kiện kém, mà là vô tâm.

Đối tượng xuất sắc thế này, cho dù có đứa con cũng không sao, hướng chi, nhìn anh đối đãi đứa bé dịu dàng kiên nhẫn như thế, cũng biết anh tuyệt đối sẽ là một người chồng tốt, ba tốt, không nắm bắt cơ hội quần chặt anh, thật sự là một tổn thất lớn.

“Một tuổi rưỡi.” Nhắc tới đứa trẻ, đường cong trên mặt anh không tự chủ nhu hòa hơn.

“Một người đàn ông giữ đứa trẻ, không vất vả sao?” Ngụ ý, mau mau suy tính kết hôn đi, tôi nguyện ý làm mẹ ghẻ đứa bé, thay anh chăm sóc đứa trẻ.

“Cũng may, Duyệt Duyệt thật biết điều.” Không có khổ cực, mà ngược lại Duyệt Duyệt mang đến cho anh vui vẻ khó có thể đếm hết. Mặc dù ban đêm thường xuyên bị gọi tỉnh, phải pha sữa, thay tã cho bé, nhưng nhìn khuôn mặt thỏa mãn ngủ yên của bé, buồn tẻ liền tràn đầy vui mừng khó ức chế.

“Nhưng. . . . Đứa bé luôn cần gia đình hoàn chỉnh, sẽ tốt hơn cho việc phát triển của bé.”

“Thật sao?” Anh chợt lâm vào trầm tư. Ưông Diễm Hình có nghĩ vậy không? Có lẽ có một ngày, cô ấy sẽ gả ột người đàn ông thương cô ấy, mà cô cũng yêu, cho Duyệt Duyệt một gia đình đầy đủ.

Quan Tử Ngôn cau mày, ý nghĩ như vậy làm anh không thoải mái lắm.

Ha ha! Có hiệu quả rồi! Cô Thái mừng thầm trong lòng, vội vàng thêm chút sức: “Anh Quan bình thường thích ăn cái gì?” Món ăn gia đình, bữa ăn tây tinh xảo, điểm tâm, bánh ngọt bánh bích quy. . . . Cô âm thầm tính, chỉ cần anh nói ra khỏi miệng, cô sẽ khoác lác trước, sau đó về nhà liền ghi danh học nấu ăn, học tập làm mẹ hiền vợ tốt.

“Cháo, nhân kem, bánh ngọt mật ong, bột yến mạch —” bổ sung một câu: “Còn phải có vị dâu.” Không đặc biệt thích, chỉ là gần đây Duyệt Duyệt thích ăn những thứ này, anh cùng ăn thôi, anh còn nói thiếu Yakult.

“Thật là đúng dịp, những món này tôi đều rành! Hôm nào có cơ hội làm cho anh ăn xem có hợp khẩu vị không.”

Anh kỳ quái liếc nhìn cô một cái. “Tôi biết làm.”

“Cái gì?” Tẻ ngắt.

Nụ cười ưu nhả cứng ở trên mặt, khóe miệng co giật. Tại sao không ai nói cho cô biết người đàn ông này vô cùng toàn năng? Giả bộ hiền tuệ trước mặt anh, quả thực là tự rước lấy nhục.

Tiểu Duyệt Duyệt vui đầu cố gắng ăn, rốt cuộc chinh phục cháo ngô ộc khô, đạt được thắng lợi áp đảo, kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, vỗ vỗ tay vì tự thấy rất giỏi, rút ra giấy lau đưa cho Quan Tử Ngôn.

“Ừ, Duyệt Duyệt thật là giỏi.” Quả nhiên một hạt cơm cũng không thừa, ăn sạch sẽ luôn. Anh nhận lấy giấy lau lau cái miệng nhỏ nhắn, tay nhỏ bé cho bé, theo lệ thường cũng thưởng một nụ hôn lên má mềm.

5. Chương 5

Hôm nay Duyệt Duyệt đã gây họa, bé đã xé nát bản thảo tôi in ra chuẩn bị giao cho nhà xuất bản, sau đó tự biết tai vạ đến nơi, nên len lén giấu đi “tay nhỏ tình yêu[1]” đặc biệt dùng để “hầu hạ” bé khiến tôi tìm không ra, lại tự động bày ra biểu lộ đáng thương nhìn tôi, tôi làm sao đánh được?

Duyệt Duyệt một tuổi tám tháng có sức tay không nhỏ, đã len lén bẻ gãy ba cây “tay nhỏ tình yêu” rồi. Bé rất thông minh, biết vật kia dùng để chiêu đãi lòng bàn tay của bé, cho nên chúng tôi đã đặc biệt chọn cái cây không dễ bẻ gãy, muốn xem xem bé còn có thể làm sao, kết quả bé liền giấu cả “Gia pháp”, tôi thật sự dở khóc dở cười.

Chỉ là, buổi chiều mẹ bé tan việc trở lại biết chuyện này, cái mông nhỏ vẫn bị đánh hai cái. Đây là định mệnh, trốn cũng trốn không thoát, Tiểu Duyệt Duyệt, cháu cam chịu số phận đi, chú không cứu được cháu đâu.

Buổi sáng, đưa Duyệt Duyệt qua cho Quan Tử Ngôn thì bị anh chú ý thời gian. “Hôm nay hơi trễ.”

“Ngủ quên.”

“Tôi mới vừa làm xong bữa ăn sáng, có muốn ăn một chút rồi đi làm không?”

“Không còn kịp rồi.” Một tay kín đáo đưa con gái cho anh, vội vã giao phó một câu: “Tiết mục mới phá tỉ lệ người xem TV, ngành mở lễ chúc mừng, hôm nay có thể sẽ về trễ chút.”

“Ừ, khi cô trở về cẩn thận một chút, đừng uống quá nhiều rượu.” Anh dịu dàng giao phó.

Thang máy đã tới, cô phát phát tay bày tỏ biết, một cái chớp mắt liền không trông thấy bóng người.

Anh xoay người muốn vào nhà, cửa thang máy lại mở ra. “Thiếu chút nữa đã quên rồi, cái này —— tặng cho anh.”

Mấy ngày trước bị đồng nghiệp cứng rắn kéo đi giúp chọn lựa quà tặng cho ông xã vào kỷ niệm kết hôn, lúc ấy thấy cái đồng hồ đeo tay sản xuất có hạn này, đã cảm thấy rất hợp với phong cách sâu sắc trầm tĩnh của anh, nên mua mà không có do dự, tốn gần nửa tháng tiền lương của cô, rất đau lòng, nhưng mà nghĩ đến anh đeo lên rất đẹp, liền sinh ra cảm giác thỏa mãn.

Xách túi giấy, lại biến mất.

Anh lắc đầu. Đã làm mẹ người ta, vẫn mơ mơ màng màng, có lúc cũng cảm thấy cô và Duyệt Duyệt không giống mẹ con, mà là chị em.

Nhìn túi giấy, chuỗi tiếng Anh phía trên này làm anh chau nhẹ mi tâm, giá tiền nhãn hiệu này không hề rẻ.

Trở lại trong nhà, bỏ túi giấy xuống, nhìn thấy bữa ăn sáng trên bàn, anh liền gói một ít xuống lầu, cô sẽ chờ xe buýt ở xã khu bên ngoài đầu ngõ, hi vọng theo kịp cô.

Nhưng hôm nay, cô không có ngồi xe buýt.

“Phó quản lý, phiên ngày đi chuyển này thật ngại quá.”

“Không sao, thấy mỗi ngày cô đi xe buýt thật cực khổ, dù sao tôi cũng ở gần đây. Cô không lên xe thì sẽ tới trễ đó!”

“Nhưng ——” cô vẫn còn do dự, thoát nhìn rất khó xử.

Người này muốn theo đuổi cô, Quan Tử Ngôn rất nhanh liền hiểu rõ tình trạng.

Cô tính thế nào? Tiếp nhận? Hay là cự tuyệt? Hoặc là giữ sự dè dặt, xem trước rồi lại nói?

Uông Diễm Hình phát hiện anh đứng ở cửa, liền chạy nhanh tới. “Sao lại xuống?”

“Bữa ăn sáng. Mang đến công ty ăn.”

“Cám ơn.” Cô vươn một tay nhận lấy, nghiêng qua hôn con gái đang ngồi trên cánh tay anh một cái. “Duyệt Duyệt, mẹ đi làm nha!” Hôn con gái xong, cô không có lui ra, khuôn mặt chuyển một cái, cũng hôn nhẹ lên môi anh như chuồn chuồn lướt nước.

Anh sững sờ, không phản ứng kịp.

Thừa dịp anh còn chưa hồi hồn, cô lại ngẩng đầu lên hôn hôn, dán lên môi của anh, rồi sau đó lui ra. “Tôi đi nha.”

Đợi cô xoay người, anh mới rút cuộc phản ứng kịp.

“Điềm Hinh.” Gọi cô lại, bỏ chìa khóa nhà mình vào trong lòng bàn tay cô. “Nếu như về trễ, thì tự mở cửa vào.”

Đưa mắt nhìn vật phẩm làm bằng bạc trong lòng bàn tay, cô hiểu ý, quý trọng và thận trọng cất vào.

Ánh mắt anh dịu đi, ngón tay dài vén vén mái tóc dài sáng mềm của cô. “Công việc khổ cực như vậy, lần sau đừng tốn tiền bậy bạ nữa.”

Cô chỉ cười cười. “Tôi muốn tốt với anh một chút.”

“Đi đi, nếu không thật sự trễ đó.” Gật nhẹ đầu với người đàn ông đang lộ vẻ mặt phức tạp phía trước. “Điềm Hinh phải nhờ anh.”

Đây là người yêu nhờ làm hộ, không quan hệ theo đuổi hay không, không để lại dấu vết thay cô hóa giải sự mập mờ khi tiếp nhận, hoặc sự xấu hổ khi cự tuyệt.

Đêm đó lúc về đến nhà thì vừa qua mười một giờ.

Nhìn chăm chú vào vật bằng bạc lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay, cô cười một tiếng ầm ập, không về nhà mình, mà là dùng cái chìa khóa kia, trực tiếp mở cửa đối diện.

Cả nhà im ắng.

Phòng ngủ lộ ra ánh đèn vàng, cô thả nhẹ bước chân, đẩy cánh cửa khép hờ ra. Lớn đang nằm nghiêng ở trên giường, bên giường có mấy miếng ghép hình tán lác, tay phải còn cầm cuốn sách truyện đang đọc một nửa; mà nhỏ thì nằm ở trước ngực anh, ngủ thật ngon ngọt, khoe miệng chảy nước miếng nhiễm ướt một phần áo nhỏ của anh.

Tim của cô, tan ra rồi, trái tim đập lên những nhịp điệu rung động mà cả cô cũng không rõ.

Cô không ngờ một hình ảnh đơn giản như vậy, có thể mang cho cô sự cảm động lớn, và cảm xúc hạnh phúc vô cùng sâu đậm.

Nếu như cô vẫn còn lưu lác, như vậy nơi này, không thể nghi ngờ chính là điểm cuối sự lưu lác, tâm điểm xuất phát và nơi quy tụ.

Cô muốn hôn anh, rất mãnh liệt, rất có cảm xúc kích động, muốn cảm thụ sự ầm ập từ môi anh, khiến trái tim mệt mỏi ở lại trong môi anh — mà cô quả thật cũng làm như vậy.

Quan Tử Ngôn ngủ không sâu bị kinh động, mở mắt ra liền đối diện ánh mắt nhẹ nhàng như nước của cô, cùng với — đôi môi đang giằng co.

Cô không có lui bước, càng kiên định tiến lên, bốn môi dán sát, chờ đợi anh làm ra quyết định — ôm, hoặc là đẩy ra.

Lâu như một thế kỷ, anh mới yên lặng than thở, đưa ra một tay nâng cái ót cô, mở miệng đáp lại, ánh mắt giao nhau, môi lưỡi dây dưa, nóng bỏng — dán chặt mút sâu.

Anh không có cự tuyệt.

Một người đàn ông thích tình yêu sạch sẽ, thích thân thể sạch sẽ, không hề cự tuyệt sự đụng chạm của cô.

Cô an tâm, bờ môi nở nụ cười như hoa.

Anh mút khe một chút, lại một chút, cứ mút đóa hoa cười bên môi cô.

“Tử Ngôn, Tử Ngôn, Tử Ngôn. . .” Cô khẽ rên, lẩm bẩm hô một tiếng lại một một tiếng, nghênh thân muốn ôm anh —

“Suyt, Duyệt Duyệt ngủ thiếp đi, đừng quấy rầy nó.” Rất làm mất vui, lại dám toát ra câu này.

Cô dừng động tác lại, dở khóc dở cười.

Quan Tử Ngôn cẩn thận tránh khỏi em bé đang ngủ để ngồi dậy. Cô lập tức ngang nhiên xông qua, học Duyệt Duyệt nhào vào trong lồng ngực ấm áp của anh.

“Em uống rượu?” Anh đưa mắt nhìn gò má đỏ ngầu, ánh mắt mê mang, mới vừa nếm được vị rượu trong miệng cô.

“Không có nhiều lắm.”

“Say đến cũng ngồi không vững còn chưa nhiều.” Gương mặt đẹp lằng lằng, vẻ quyến rũ lười biếng, làm cho người ta rất muốn phạm tội! Dụ dỗ khiến trái tim anh đập không dứt.

“Thật sự không có say mà!” Có tin cô có thể đi bộ theo đường thẳng không? Cô chỉ muốn tựa vào khuỷu tay anh, để cho anh ôm mà thôi.

“Người uống say vĩnh viễn không thừa nhận mình say.” Anh chưa từng thấy dáng vẻ động lòng như thế của cô, dịu dàng giống như muốn hòa tan ở trong ngực anh, nếu không phải say, làm sao như thế?

“” Được rồi, anh nghĩ cô say thì cô sẽ say, tạm thời không cần cho anh biết cô từ nhỏ đã được sư phụ nếm rượu tự mình huấn luyện, xem rượu như nước lọc rót cho cô mỗi ngày như cơm bữa, tửu lượng tốt đến mười đấng mây râu cũng đều không bằng mình cô.

“Vậy anh phải ôm chặt đó, đừng làm em xuống.” Nếu kiên trì, thì cứ theo yêu cầu của anh đi! Đôi tay khoác lên đầu vai anh, đầu đẹp gối vào, gò má ửng đỏ vì rượu còn tựa sát vào da thịt, ngửi mùi đàn ông mát mẻ dễ ngủ trên người anh.

“Anh nhất định mới vừa tắm xong không lâu.” Trên người còn có mùi sữa tắm, hại cô cũng muốn học Duyệt Duyệt, cho anh thơm một cái.

“Em không có chuyện gì làm sao mà nghiến cứu anh tắm lúc mấy giờ?” Lúc này, giờ phút này, cảnh này, ôm ngọc mềm hương thơm, đừng nói đề tài mập mờ như vậy có được hay không? Anh sẽ nghĩ bậy đó.

“A. . .” Giống như hiểu rõ ý tưởng trong đầu anh, cô thẳng thắn cung khai. “Anh đẹp vậy, em thật sự không nhịn được ảo tưởng.” tay ngọc đẹp để sờ soạng lồng ngực một cái để chứng minh, thuận đường ăn chút đậu hũ của anh.

Cô đang nói, cô có dự vọng với anh? !

“Biến thái!” Lời vừa ra khỏi miệng, anh liền ảo não rồi. Sao lại như hoàng hoa khuê nữ thế? Người nên then thùng là cô chứ?

“A, ha ha. . . .” Cô vui vẻ cười nhẹ. “Tử Ngôn, anh thật trong sáng đó.” Cô thật thích bộ dáng bây giờ của anh, kỳ cục, đỏ mặt, không được tự nhiên, nhưng lại hấp dẫn khiến cô động lòng không dứt, thật là muốn đụng ngã anh.

~‘

[1] Tay nhỏ tình yêu: là cái này nè, trông vui vui chứ mềm, đánh ko đau mấy đâu...

Nói như vậy, có lẽ anh không chỉ thấy cô biến thái, không chừng còn xem cô như sắc nữ đói khát.

Anh có chút tức giận, kéo cái tay dây dưa của cô ra. “Sao không ảo tưởng về anh chàng phó quản lý, đáng người của anh ta xem ra cũng không kém!”

Cánh tay ngọc chưa từ bỏ ý định lại quẩn lên. “A, ha ha, Tử Ngôn, Tử Ngôn, Tử Ngôn. . . .” Cô vui vẻ nhẹ hô một tiếng lại một tiếng.

“Em cười cái gì?”

“Anh đang ghen.”

Anh sắc. “Nhảm chán, ai mà ghen!” Nào có dấm nào ăn ngon, anh, anh, anh. . . . Chỉ là có chút không quá thoải mái mà thôi.

“A, chớ ăn dấm, em không có ảo tưởng với anh ta, đáng người của anh đẹp hơn cũng không liên quan em, em chỉ có cảm giác với anh.”

“Cảm giác đói khát?” Đừng hy vọng anh sẽ cảm ơn hoàng ân, vì thế mà cảm thấy vui mừng và vinh hạnh!

Là cảm giác động lòng.

Nghĩ đến anh, ngực nóng lên, tim đập nhanh hơn, mặt đỏ tới mang tai, những thứ này, là cảm giác động lòng.

“Em rốt cuộc say tới trình độ nào?” Nói xằng nói bậy thành ra như vậy, cả lời đói khát cũng nói ra luôn, cô thường ngày căn bản không nói mấy lời thế này.

Quan Tử Ngôn bắt đầu hơi nhức đầu.

“Em nói thật!” Bây giờ nói thật cũng không ai tin. “Em đã từng rất sợ, nghe anh đi xem mắt thì em rất sợ anh bỏ em mà đi tìm vui, em không thể tưởng tượng không có anh sẽ thế nào.”

Là lệ thuộc vào chứ? Trải qua thời gian dài, có anh ở phía sau bảo vệ, đều không lo lắng cái khác, cho nên mới sợ mất đi.

Hoặc là —— anh có thể giả thiết lệ thuộc vào như vậy, có một chút, có chút tình ý tồn tại?

“Anh nghĩ là, sáng nay em cố ý.” Cố ý làm cho phó quản lý xem, dù sao cũng là cấp trên, sau này vẫn còn gặp nhau, không tiện cự tuyệt quá khó coi, cho nên anh cũng không ngờ cô sẽ làm thế.

Mặc kệ là sáng sớm, hay là lúc say bây giờ, anh chưa từng nghĩ đến trong những nụ hôn đó, cô có mấy phần tâm ý ở bên trong.

“Là cố ý, cũng thích ý.” Cô sẽ không vì diễn trò, mà tùy tiện hôn một người đàn ông.

“Vậy. . . .” Anh đảo tròn mắt, che giấu mấy phần tâm tư phức tạp. “Những người khác đâu? Anh nghĩ, người theo đuổi em cũng không phải là số ít, còn có phó quản lý đó, anh ta biết em có con chứ? Duyệt Duyệt không là vấn đề, em vẫn có cơ hội tìm được đối tượng tốt.”

Nếu như chỉ là lệ thuộc vào, ai cũng có thể thay thế được anh.

“Em chưa từng nghĩ tới điều đó, bọn họ có thể tiếp nhận Duyệt Duyệt, không có nghĩa là em có thể tiếp nhận bọn họ.” Nếu như không phải gặp anh, cô vốn tưởng rằng kiếp này mình sẽ không đụng tới tình yêu nữa.

“Duyệt Duyệt gọi anh là ba, gọi em là mẹ, có lúc em thường thường có thể tạo ra cảm giác ‘Duyệt Duyệt là con gái của chúng ta.’” Bấu víu đầu vai anh, ngửa đầu hôn nhẹ anh, lại một cái, không tiếng động truyền lại dấu vết động lòng. “Tử Ngôn, em không muốn thay đổi, cũng không muốn thay đổi, em thích cuộc sống bây giờ, em muốn ở chung với anh, chúng ta cùng với Duyệt Duyệt đến lúc lớn, có được hay không?”

Quan Tử Ngôn thu hẹp khuỷu tay, đáp lại nụ hôn sâu. “Được.”

Anh chưa từng muốn bỏ đi, vô luận là cô, hay là Duyệt Duyệt, đều chiếm đóng địa phương rất quan trọng trong tâm linh của anh, không cách nào dứt bỏ.

“Vậy xem mắt thì sao?” Cô hỏi.

“Sẽ không bao giờ nữa.”

“Ừ.” Cô an tâm, thân thể thuận thể đi xuống, gối lên chân của anh. “Tử Ngôn, em muốn ngủ.”

Cường tự chống đỡ quá lâu, ở bên cạnh anh, cô biết cô có thể làm nũng, có thể tùy hứng, có thể không cần kiên cường, yên tâm giao tất cả cho anh, cái gì cũng không cần suy nghĩ.

“Ừ, anh ngủ.” Cởi tóc dài cột lên của cô xuống, mặc áo tóc đen mượt chảy xuống lòng bàn tay, xoa trên đùi anh.

“Nhưng em khát quá.”

Anh đứng dậy đến phòng bếp rót ly nước ấm.

Cô uống hai ba ngụm, rồi để cái ly không bên cạnh. Anh thay cô điều chỉnh gối đầu, đặt cô nằm thật thoải mái.

Trên gối đầu cũng có mùi của anh. Má mềm cọ cọ, thân thể co lại nằm ở trên giường mềm, để ửi hương của anh bao quanh mình.

“Sáng quá em không ngủ được.” Cô nhỏ giọng oán trách, anh lập tức chỉnh đèn đầu giường tối đi.

“Em lạnh.” Cô lại nói, bên trong thật ra là thành phần làm nũng chiếm đa số, tựa như Duyệt Duyệt, chỉ muốn cảm thấy mình được anh quý trọng, đòi hỏi sự dịu dàng và chú ý của anh.

Anh kéo chăn lên, bọc chặt lấy cô, hoàn toàn xin gì được nấy, kiên nhẫn mà bao dung trông nom nhu cầu của cô.

Cô không ngủ, chỉ mở đôi mắt trong trẻo ngắm nhìn anh. Anh khẽ vuốt gương mặt xinh đẹp, cười hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Giường quá lớn.”

Ách. . . Anh cũng không có biện pháp thu nhỏ giường lại.

Suy nghĩ một chút, anh kéo chăn giường ra, nghiêng người nằm xuống ở bên cạnh cô, cô lập tức dây dưa ôm chầm, chiếm đoạt vị trí trước kia của Duyệt Duyệt, vùi sâu khuôn mặt vào.

Suy nghĩ một lát, lại bổ túc một câu: “Em ngủ sẽ không chảy nước miếng, anh yên tâm.”

Anh cười nhẹ. “Em muốn chảy cũng không sao.”

Buổi sáng hôm sau, lúc cô tỉnh lại, không hề nhìn thấy Quan Tử Ngôn.

A!

Cô kinh hãi dựng lên, nhớ tới tối hôm qua mình chưa có tháo trang sức, không đánh răng, không có tắm, không có —— trời ạ! Thật là, tại sao cô có thể dùng dáng vẻ như quỷ này xuất hiện ở trước mặt anh. . . .

Cô xoa xoa tóc, luống cuống tay chân xử lý mình, cố tình ông trời không nể mặt, Quan Tử Ngôn rất tạo hóa trên người lộ dấu vết vào lúc này.

“Em tỉnh chưa? Còn chưa dậy đi làm thì không tới kịp đâu.”

“A ——” cô sợ hãi kêu, bị anh thấy được rồi!

“Em sao thế?” Anh tỏ vẻ không hiểu. Sao đột nhiên như bị quỷ đánh phải, còn chưa tỉnh à?

“Mẹ, từ từ đã!” Một cái đầu nhỏ nhô ra từ sau lưng anh, giấu cọt cô.

Duyệt Duyệt còn dậy sớm hơn cô, đã sôi nổi, đảo quanh anh trong phòng bếp rồi.

Tuy chỉ cách xa có ba bước, có lúc anh còn tồn hơn một phút để chờ đợi, cho Duyệt Duyệt sắp xếp bát đĩa, bé giúp xong sẽ rất có cảm giác thành tựu, vui vẻ nửa ngày.

“Ngăn người cái gì? Anh làm bữa ăn sáng rồi, sửa soạn xong thì mau ra ngoài ăn.” Bàn giao toàn bộ xong lại quay về phòng bếp, bé theo đuôi tự nhiên lại nện chân ngăn theo sau.

Thái độ của anh vẫn tự nhiên, thật giống như bộ dạng tóc tai bù xù, hoàn toàn không có mỹ cảm lúc mới ngủ dậy của cô xuất hiện ở trước mặt anh, là chuyện không thể tự nhiên hơn, tựa như vợ chồng già khắp thiên hạ, anh sẽ thức giục cô mau rửa mặt, chuẩn bị bữa ăn sáng cho cô. . . .

Vợ chồng già? Cô thích loại cảm giác ấm áp ở nhà này.

Ở trước mặt anh không cần thập toàn thập mỹ, không cần trang điểm kiêu diễm tuyệt vời, không cần lưu ý hình tượng, lúc nào cũng giữ vững mặt tao nhã tốt đẹp nhất, cô có thể mơ mơ màng màng, có thể ném ba quên bốn, có thể thoải mái tản mạn, giống như bình tĩnh lại sau khi lạc vào phồn hoa.

Cô về tắm rửa sạch sẽ, thay trang phục, rửa mặt rồi lại tới đây, anh đã chuẩn bị sẵn bát cháo, đang đút Duyệt Duyệt từng chút, tùy ý liếc cô. “Tiểu Duyệt Duyệt nói muốn ăn cháo.”

Tiểu Duyệt Duyệt thích ăn cháo anh liền nấu cháo?

Cô không có cảm giác, trả lời một câu: “Vậy ngày mai em muốn ăn bánh trứng bột thêm một ly cà phê nóng.”

Anh không có do dự, nhẹ giọng đồng ý: “Được, anh sẽ chuẩn bị.”

Điều này làm cho trong lòng cô thăng bằng chút, thật dịu dàng hỏi: “Vậy anh muốn ăn cái gì? Ngày mai em dậy sớm chuẩn bị cho anh.”

Anh nghĩ một chút. “Bánh nhân ruốc cá đi!”

Món anh thích ăn cái gì chứ, rõ ràng là món cô thích. Anh cuối cùng phối hợp họ, sử dụng phương thức của anh cưng chiều cô và Duyệt Duyệt.

Ông Diễm Hình hiểu ngầm trong lòng, đưa mắt nhìn ánh mắt của anh mỉm cười dịu dàng, lưu ý đến tay trái anh cầm chén cho ăn. Anh đã đeo đồng hồ cô tặng vào, giống như dự liệu ban đầu của cô, trông thật đẹp.

“Sáng đi làm, xế chiều đi xem phim có được hay không?”

Đút xong một bát cháo, cời yếm ra, kể đó Duyệt Duyệt tự rút giấy trước mặt ra đưa anh lau miệng, sau đó mới thả bé rời đi bàn ăn, tự mình đi chơi.

Trong nhà này bé đã quen cửa quen nẻo, món đồ chơi của mình đặt ở đâu cũng biết, rất có thể tự mình thoải mái vui vẻ.

Giải quyết bé xong, anh lúc này mới nâng chén ăn cơm lên, hỏi: “Gần đây có phim gì hay không?”

“Không biết, đi rồi nói.” Cô chỉ muốn cùng với anh, muốn có cảm giác hẹn hò mà thôi, xem phim gì không quan trọng.

Anh nghĩ một lát. “Vậy chờ em tan việc, anh và Duyệt Duyệt ở cửa tàu điện ngầm chờ em.”

6. Chương 6

Tôi đã từng gặp gỡ tình yêu, từng thưởng thức ngọt bùi cay đắng trong tình yêu, tôi cho rằng, tình yêu thật sự chỉ có vẹn vẹn một lần, mất đi, thì đời này chính là như vậy.

Nhưng mà tôi lại gặp gỡ một người đàn ông, anh ấy tốt đến, tôi không cách nào dùng ngôn ngữ để nói hết, nhờ anh ấy, mà trái tim lạnh lẽo tiếp nhận ấm áp lần nữa, có anh ở bên cạnh, những mưa gió trong cuộc sống không còn làm tôi thấy mờ mịt kinh sợ nữa.

Một ngày lại một ngày, tôi đều khiến anh ấy mặt đỏ tim đập, chỉ cần nhớ tới anh, là có thể cảm thấy ngọt ngào.

Một người, cả đời có thể gặp được hai đoạn tình yêu sao?

Nếu như là bạn, thì sẽ như thế nào đây?

—— trái tim cô đơn

Tôi nghĩ, bạn đúng là gặp gỡ tình yêu lần nữa rồi.

Có người nói cho tôi biết, có thể làm cho trái tim ấm, rất ấm, không có lúc nào không khiến người đó cảm động thật sâu, khiến người đó chỉ mới nghĩ đến bạn liền mỉm cười, thì chính là trái tim hướng vào nhau.

Chỉ cần là tình yêu thật sự, cần gì câu nệ nó có phải duy nhất trong cuộc đời không, có thể làm cho bạn hạnh phúc, thì cứ dũng cảm theo đuổi, giữ thật chặt người bạn yêu. Đừng khiến tình yêu lướt qua nhau.

—— Tử Ngôn

Mỗi sáng sớm, bọn họ sẽ cùng nhau ăn sáng, có lúc cô thức dậy sớm sẽ chuẩn bị, có lúc thức dậy muộn, anh sẽ gọi cô rời giường tới ăn sáng, sau đó trước khi ra cửa, cô sẽ cho anh và Duyệt Duyệt một nụ hôn lên má.

Ngày nghỉ thì bọn họ sẽ cùng nhau làm việc nhà, hoặc là du lịch, cô làm bất kỳ quyết định gì cũng sẽ thương lượng với anh, chờ anh tán thành, kế hoạch của anh cũng sẽ chia sẻ với cô, nghe xem ý kiến của cô.

Cô có chìa khóa nhà anh, anh cũng có nhà cô, chặt chẽ không rời, nói bọn họ là người một nhà ai cũng sẽ không có dị nghị.

Duyệt Duyệt tròn ba tuổi rồi, bọn họ đang thương lượng, thu góp tư liệu của mấy vườn trẻ, thận trọng chọn lựa một cái trong đó, khiến Duyệt Duyệt thích ứng, cũng học tập cuộc sống quần thể.

Duyệt Duyệt rất vui vẻ, mỗi ngày về nhà đều có chuyện nói không hết, nói cho ba mẹ, hôm nay lại xảy ra chuyện gì.

Cho nên anh biết bé sợ nhất giáo viên Vương rất dữ dằn kia, mà bạn thân nhất của bé tên là Trần Minh Tường, cậu ta nói lớn lên muốn cưới bé, nhưng bé vẫn còn đang suy tính, bởi vì cùng lúc, Hoàng Chí Vĩ và Chu Văn Kiệt cũng cầu hôn bé.

Vậy bé trai anh tuần thanh mai trúc mã dưới lầu thì sao? Bé nói Trần Minh Tường tốt với bé hơn, bé đã thay lòng. Xem ra khoảng cách xa là đòn sát thủ lớn nhất trong tình yêu!

Mỗi ngày nghe bé báo cáo chuyện đã xảy ra trong vườn trẻ, luôn có thể mang cho anh rất nhiều niềm vui thú, khiến anh và Diêm Hình vụng trộm cười đến không đứng lên được, lại không dám tỏ rõ, nên cười đến sắp nội thương.

“Làm thế nào? Tiểu Duyệt Duyệt nhà chúng ta hơi đào hoa đó!” Anh rầu rĩ thở dài.

“Em phiền não nhất là, chẳng lẽ mười sáu tuổi đã phải chuẩn bị đồ cưới giúp con?” Cô phòng ngừa chu đáo, suy tư càng lâu dài.

Không phải cô tự khen, Duyệt Duyệt nhà cô thật sự là bé đáng yêu, người gặp người thích, chuyện cầu hôn lần trước, mấy người bạn nhỏ còn đánh nhau, tranh thủ quyền lợi cầu hôn Duyệt Duyệt, thật là sóng sau đè sóng trước, sóng trước ít người hỏi thăm như cô sớm chết trên bờ cát rồi.

“Bọn họ đừng mơ tưởng!” Quan Tử Ngôn trả lời rất tàn nhẫn, rõ ràng ai dám bắt cóc Tiểu Duyệt Duyệt tâm can bảo bối của anh, thì phải đập lên thi thể của anh trước!

Mâu thuẫn là, mỗi sáng sớm anh vẫn chải chuốt cho tâm can bảo bối của anh, làm kiểu tóc đẹp, ăn mặc độc nhất vô nhị, đáng yêu vô địch, sau đó sẽ tự mình dắt tay của bé đến vườn trẻ, cuối cùng lại khiến nhiều nam sinh đánh nhau vì bé hơn. . . .

Cô âm thầm cảm thấy buồn cười. Duyệt Duyệt mới ba tuổi, anh cư nhiên đã có tâm trạng có con gái đợi gả của cha vợ rồi, người này thật sự là cưng chiều đứa trẻ đến không có thiên lý, nói bọn họ không phải cha con, ai tin đây?

Từ sau khi đưa Duyệt Duyệt đến vườn trẻ, ban ngày đột nhiên cảm thấy căn nhà yên lặng đi, viết bản thảo mệt mỏi thì không tìm thấy bóng dáng nho nhỏ chạy khắp phòng kia nữa, thật mất mát một trận.

Xử lý xong việc nhà, anh mở máy vi tính ra, viết bản thảo xong rồi lên mạng xem mấy tin nhắn offline.

Yêu anh. Đời này, chỉ muốn nói câu nói này với anh, em sẽ chờ, đợi đến anh nguyện ý quay đầu lại, nói với em câu đó.

Anh cau mày, không chút do dự xóa đi.

Mở bản thảo viết được một nửa ra, ngưng tụ lực chuyên chú, viết chưa tới nửa giờ, chuông báo tin nhắn trong điện thoại liên reo lên.

Ánh mắt của anh chưa rời khỏi màn hình máy vi tính, vươn tay lấy điện thoại di động tùy ý bấm một cái.

Yêu một người, là tội sao? Tại sao muốn trừng phạt em như thế?

Toàn thế giới đều không tha thứ cũng không sao, nhưng em không thể chịu được sự oán hận của anh.

Đủ chưa? Cần lợi dụng tất cả mọi dịp để quấy rầy anh sao?

Mấy ngày nay, cả Ưông Diễm Hình cũng biết được chuyện này. Cuộc sống của họ thân mật thế, cô không thể nào không có phát hiện, trong lúc vô tình bắt gặp mấy lần, thấy anh không có vẻ mặt gì cô cũng không vui.

Anh biết cô để ý, chỉ là không nói ra miệng mà thôi.

Đang muốn dùng sức ấn xuống phím xóa, nhưng lâu dài, chợt cảm thấy không thể nhẫn được nữa, kích động, ngón cái đè xuống nút trả lời, bấm vào từng chữ: đã có đối tượng, chờ quấy rầy.

Chỉ chốc lát sau, chuông điện thoại di động vang lên, anh thấy được số hiện ra trên màn hình như trong dự liệu.

Những năm này, chưa từng chân chính ảnh hưởng cuộc sống của anh, tuân thủ cam kết anh cho lúc rời đi, sẽ không tham gia cuộc sống của anh. Mỗi người họ đều có sự kiên trì riêng, có lẽ anh sẽ nghĩ thông chủ động quay đầu lại tiếp nhận, có lẽ là bên kia mệt mỏi, không hề chờ đợi nữa, trong bảy năm giằng co, cũng chỉ thỉnh thoảng gửi tin nhắn, hay nhắn lại trên mạng, cho anh biết vẫn còn đang chờ đợi, không hề từ bỏ.

Đây là, lần đầu tiên gọi tới trong bảy năm.

Xem ra, là đã chống đến mức cực hạn của nhẫn nại.

Anh hít sâu một hơi, bắt máy. “Là tôi.”

Một chỗ khác, truyền đến âm thanh đè nén mà đau đớn: “Em muốn gặp anh. . . . Lập tức!”

Quan Tử Ngôn nhắm lại mắt. “Nói đi! Chỗ nào?”

Trong góc một nhà hàng yên tĩnh, Quan Tử Ngôn và người đàn ông ngồi đối diện nhau, yên lặng không nói gì.

“Đã lâu không gặp.” Người đàn ông nói nhỏ, cặp mắt tham luyến, một phút cũng không chịu dời khỏi người anh, giống như xem anh không đủ, lại giống như sợ một giây kế tiếp anh sẽ biến mất.

“Tôi không cách nào nói thật hân hạnh gặp anh.” mặt Quan Tử Ngôn không chút thay đổi, cả âm thanh cũng có ý lạnh.

“Anh vẫn còn trách em. . . .”

“Câm miệng!” Anh cắn răng, giọng căm hận nói: “Tôi không muốn nghĩ tới những chuyện đó, xin anh đừng trở lại quấy rầy cuộc sống của tôi, tôi có đối tượng qua lại rồi, tôi không muốn khiến cô ấy hiểu lầm.”

Đối phương ngó ngẩn, hốt hoảng trong chớp mắt. “Em cho rằng —— anh gạt em, muốn em từ bỏ.”

“Anh biết cá tính của tôi.”

Đúng, y biết cá tính của anh, đúng là đúng, không phải thì không phải, một người đàn ông thật cứng rắn, khinh thường nói trái lương tâm, dù đối phương lấy chết đe dọa. . . .

Cho nên. . . . Là sự thật?

“Anh. . . . Yêu cô ấy sao? Nói cho em biết, anh yêu cô ấy thật sao?” Nhắm mắt, đau đớn nói nhỏ.

“Uh, tôi rất yêu cô ấy, đáp án này anh hài lòng không?” Quan Tử Ngôn không nhìn về hèn mọn yếu ớt cầu xin của anh, trái tim nguội lạnh như sắt, không bị ảnh hưởng chút nào.

“Anh đang trả thù em có đúng hay không? Em chờ bảy năm, không phải chờ kết cục như thế. . . .”

“Ai sẽ nhảm chán đến lấy loại chuyện này trả thù anh. Bảy năm trước tôi đã nói, tôi không thể nào yêu anh, đợi bao lâu cũng vậy. Hà Vũ Luân, xin tuân thủ ước định, buông tay để cho tôi cuộc sống của mình, có được không?”

“Em không làm được!” Y gầm nhẹ. “Cũng bởi vì em là đàn ông sao? Vậy không công bằng, em không cách nào không chế giới tính của mình, cũng không cách nào không chế tình yêu ——”

“Anh yêu tôi cái gì?” Anh lạnh lùng cắt đứt. “Gương mặt này sao? Không nên ép tôi nữa, nếu không, anh có thể cắt cổ tay để khảo nghiệm độ bén của lưỡi dao, vì sao tôi không dám dùng mặt để thử?”

Anh dùng mình để bức y? Sử dụng tình yêu, sự quan tâm của y, buộc y không thương?

“Tử Ngôn ——” Hà Vũ Luân còn muốn nói điều gì, đưa tay bắt lấy anh.

“Đừng đụng tôi!” Vẻ mặt run lên, anh hận hận hất ra, một giây cũng không cách nào ở lâu, đứng dậy liền muốn đi.

“Chớ đi!” Muốn giữ anh lại, nhưng bị anh lạnh lùng nhìn chằm chằm, lại rút tay về. “Ít nhất, ít nhất. . . . Uống xong ly cà phê này. . . .” Dù chỉ là chốc lát, có thể nhìn anh thêm một cái cũng tốt.

“Anh cho rằng tôi còn phạm cùng một lỗi sao?” Bỏ lại những lời này, anh cầm hóa đơn lên, cũng không quay đầu lại mà tính tiền rồi đi.

Ngồi yên ở trên ghế, tim đập mạnh và loạn nhịp một hồi lâu, Hà Vũ Luân mới lấy lại tinh thần, nhắc chân đuổi theo, xuất hiện trên lối đi bộ đằng sau cửa tiệm không xa để ngăn anh lại. “Chớ đi, Tử Ngôn ——”

“Tôi nói đừng đụng tôi!” Quan Tử Ngôn chán ghét hất tay. “Tôi không muốn nói quá khó nghe, nhưng nhìn đến anh thật sẽ làm cho tôi cảm thấy buồn nôn!”

“Anh vẫn còn tức chuyện đêm hôm đó? Em không phải cố ý, em chỉ là, chỉ là quá yêu anh, khát vọng anh, cho nên mới ——”

“Anh câm miệng cho tôi!” Quan Tử Ngôn không thể nhịn được nữa, tức giận vung một quyền. “Chuyện như vậy không có gì hay khoe khoang, Hà Vũ Luân! Anh không cảm thấy mình rất biến thái sao?”

“Tôi không phải đồng tính luyến ái, tôi không biến thái, tôi chỉ yêu một người cũng là đàn ông thôi, tại sao muốn dùng loại ánh mắt đó nhìn tôi? Tại sao anh không thể tiếp nhận?”

“Đồng tính luyến ái không biến thái, biến thái là anh mượn danh tình yêu làm những chuyện kia! Nếu như anh nói những thứ kia là yêu, vậy tôi nói cho anh biết, tình yêu của anh khiến tôi chịu đủ khuất nhục rồi!” Một quyền lại một quyền, mỗi nói một câu, liền thêm sức lực, tức giận một khi tìm được cửa ra, thì thế nào cũng không ngừng được.

Hà Vũ Luân không đánh lại, mở to mắt bình tĩnh nhìn anh, mặc cho anh hung ác vung quả đấm lên.

“Cầm thú!” Niu Hà Vũ Luân đang ngồi trên đường lên, đối diện cặp mắt ngàn sai vạn sai lại không hối hận kia, thì quả đấm đang muốn rơi xuống, hung hăng đánh về phía đèn đường sau y, cắn răng nói “Anh biết tôi hận anh cỡ nào không?”

“Không sao cả. Nếu như đánh thắng rồi, có thể để cho anh hết giận, nguyện ý nhìn em lâu hơn, vậy anh cứ đánh.”

“Anh ——” nhất thời phẫn nộ, đốt rụi lý trí, đang muốn ác độc đánh ra một quyền ——

“Tử Ngôn?” Tiếng gọi trong veo dịu dàng truyền vào trong tai, khiến động tác của anh cứng lại.

Cô không có hoa mắt chứ?

Vì chứng thật trước mắt không phải là ảo giác, Ưông Diễm Hình còn dùng lực xoa nhẹ mắt mấy cái. Không sai, trước mắt thật sự là Quan Tử Ngôn tính khí ôn hòa, đối với người nào cũng lạnh nhạt, nói chuyện chưa từng giương cao âm lượng mà cô biết!

Là chuyện gì, mà khiến anh nổi giận đến vung mạnh quyền đánh người ngoài đường?

Theo kiểu như có thù giết cha kia, cô không ra mặt ngăn cản, thì sợ rằng tối nay phải đến sở cảnh sát ăn với anh.

Vốn còn đang lo lắng đưng phải bão, không dám đến quá gần, dù sao quả đấm không mở to mắt, ai ngờ cô mới lên tiếng kêu, anh liền dừng lại động tác, tiếp đó mắt cô hoa lên, còn chưa có ý thức được chuyện gì xảy ra, người đã rơi vào trong lồng ngực ấm áp quen thuộc, nóng bỏng cướp đoạt đôi môi, nuốt hết tiếng kinh hô của cô.

Chuyện gì xảy ra? Cô bị cưỡng hôn rồi sao?

Sững sờ phản ứng kịp, liền thấy đôi mắt vắng lạnh lạnh lùng của anh, cô không suy tư, theo bản năng giương tay ôm anh, ngửa đầu đón nhận anh, đáp lại nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt này.

Cảm thấy cô đỏ bừng mặt, sắp không thở nổi, Quan Tử Ngôn mới thoảng lui ra, đưa mắt nhìn dung nhan ửng đỏ mỹ lệ của cô.

“Anh làm sao vậy, Tử Ngôn?” Trong mắt cô chứa sầu lo, bàn tay mảnh khảnh xoa dung nhan tối tăm.

Anh không nói lời nào, hít sâu vài lần bình phục cảm xúc, mới hỏi: “Tại sao em lại ở chỗ này?”

“Chuồn êm ra ngoài giúp mọi người mua cà phê.” Ghé đầu nhìn sau lưng anh. “Bạn của anh?”

Cả người Quan Tử Ngôn cứng đờ, không lên tiếng.

Anh có cái gì không đúng. Cảm thấy thân thể anh khẽ run, cô theo bản năng ôm càng chặt hơn. “Chúng ta về nhà, được không?”

“Công việc của em thì sao?”

“Hôm nay không có chuyện gì quan trọng, gọi điện thoại về nói một tiếng là được.” Anh quan trọng hơn mà! Chưa từng thấy anh khác thường như vậy, cô làm sao yên tâm?

“Ừ.” Kéo cô làm như muốn đi.

“Ngôn ——” tiếng gọi chần chờ truyền đến từ sau lưng, bước chân Quan Tử Ngôn ngừng lại một chút.

“Không nói với bạn anh một tiếng?” Mặc dù là người bạn vừa bị đòn. Chỉ là ánh mắt người này nhìn cô khiến cô rất có ý kiến, giống như cô rất chướng mắt.

Quan Tử Ngôn yên lặng, ngoái đầu nhìn lại bỏ lại mấy câu: “Tôi không muốn gặp lại anh, xin tuân thủ cam kết của anh, đừng quấy rầy tôi nữa, nếu không, tôi bảo đảm nói là làm.”

Trên đường trở về, bọn họ không nói gì, cho đến vào cửa nhà, anh trực tiếp đi vào phòng, tự giam mình ở bên trong buồn bực không lên tiếng.

Uông Diễm Hình chú ý thời gian, một tiếng, đủ rồi.

Cô xách theo hòm thuốc vào, đứng ở bên cạnh anh, hết lòng sát trùng xử lý vết thương cho anh, rồi dán băng cá nhân lên.

Chắc, đánh người dùng sức như vậy, ngay cả mình cũng bị thương, có thể thấy được anh phát điên cỡ nào.

Quan Tử Ngôn kéo cô, ôm ngồi trên đùi, ôm chặt, vùi mặt vào cổ đẹp, một lúc lâu mới buồn buồn ra tiếng. “Em không hỏi sao?”

“Vậy anh muốn nói không?” Cô hỏi ngược lại, lời vừa ra khỏi miệng, liền cảm thấy cả người anh cứng ngắc.

“Anh không biết nói thế nào.” đối với anh mà nói, quá xấu hổ, anh làm sao nói cho cô biết?

“Vậy đừng nói!” Suy nghĩ một lát, nói tiếp: “Người kia, chính là người nhản tin tố tình với anh trong thời gian dài sao?”

Anh rung động nhè nhẹ “Em làm sao biết?”

“Dựa vào câu anh nói trước khi đi và ánh mắt anh ta nhìn em.” Ánh mắt kia đâm vào! Quả thật chính là lửa ghen đốt mạnh đến sắp đốt cô thành không còn xương cốt.

“Anh ta là bạn học trung học của anh, quan hệ cũng rất tốt, cha mẹ anh cũng đều biết anh ta, sau đó đến phía bắc học đại học, cũng học chung giúp đỡ nhau. Anh chưa bao giờ nghĩ tới anh ta sẽ có tình cảm đó với anh, chỉ cần nghĩ đến anh ta dùng ánh mắt và tâm trạng đó nhìn anh... thì anh liền cảm thấy. Rất buồn nôn.”

Thì ra là quá mức thân cận, lâu ngày sinh tình!

“Anh kỳ thị đồng tính luyến ái?” Như vậy không được, vô luận tình yêu đồng tính, hay khác phái, đều là một phần tình cảm, đều là lựa chọn của mọi người, nên được tôn trọng.

“Không phải! Anh không có nghĩ như vậy.”

“Không thì sao?” Nếu như chỉ là yêu anh mà thôi, anh làm chi nổi giận thành ra như vậy?

“Anh ta. Xâm phạm anh.” Quan Tử Ngôn cắn răng, bực tức mà xấu hổ khạc ra.

“Hả? !” Ưông Diễm Hình chấn động, thiếu chút nữa từ trên đùi anh té xuống.

Điều anh nói. Không phải như cô nghĩ chứ? !

“Anh nói, anh ta, anh ta, anh ta. ép. Ách, chuyện này.” hai chữ cường bạo không sao nói ra được.

“Anh ta bỏ thuốc vào cà phê, anh căn bản không có phòng bị.”

“Lúc đó anh hôn mê sao?” Bị bạn bè mình tin tưởng nhất phản bội xâm phạm, chắc chắn sẽ bị tổn thương khắp người?

“Không có. Anh không biết anh ta bỏ thuốc gì, tôi có ý thức, rõ ràng biết hắn ta đang làm cái gì, nhưng mà anh lại không có hơi sức phản kháng.” Vì vậy, anh không có biện pháp chịu được ánh mắt Hà Vũ Luân nhìn anh, nóng bỏng như vậy sẽ làm anh cảm thấy bị xâm phạm, như bị lột sạch y phục đứng ở trước mặt hắn ta, thậm chí sẽ nghĩ đến từng ly từng tý vào đêm bị xâm phạm, làm anh buồn nôn, đó là trí nhớ sỉ nhục mà đời này anh không muốn nhớ lại nhất.

“Con mẹ nó biến thái, súc sinh, cầm thú, hạ lưu!” Cô vừa nghe, liền không nhịn được tức giận mắng.

Nếu như thực hôn mê thì thôi, cố tình anh lại nhớ, rõ ràng biết quá trình khuất nhục này. Cô không nhịn được muốn hoài nghi, tên khốn kiếp đó cố ý? Cố ý muốn Tử Ngôn nhớ hắn ta, nhớ kỹ những dấu ấn hắn ta để lại trên người anh.

Biến thái, biến thái, biến thái khốn kiếp! Lúc này cô thật không nên ngăn cản anh đánh tên kia, sớm biết là như thế này, cô sẽ xông lên đá thêm mấy đá, nhiều nhất thì đến bót cảnh sát qua đêm mà thôi, có gì ghê gớm đâu!

“Anh cũng mắng hắn ta như thế.” Anh thở dài, gồi lên bả vai mảnh khảnh. “Anh dùng tốc độ nhanh nhất chuyển đi, nghỉ việc, cắt đứt tất cả dính líu với hắn ta, không muốn nhìn thấy hắn ta nữa, nhưng hắn ta vẫn quần anh không thả, anh đã, đã chịu đủ rồi, mới đến nói rõ ràng với hắn ta, muốn hắn ta thực hiện cam kết, đừng quấy rầy anh nữa.”

“Cam kết gì?”

“Đánh cuộc, anh nói với hắn ta. Hắn ta muốn anh khuất phục, anh thì muốn hắn ta từ bỏ. Hắn ta muốn chờ, anh không cách nào ngăn cản, nhưng nếu như có một ngày, anh có đối tượng thích hợp, chứng minh đời này cũng sẽ không động lòng với hắn ta, hắn ta sẽ chết tâm. Hôm nay anh chỉ đến nói cho hắn ta biết chuyện này để chấm dứt.”

Làm ra chuyện vô si như vậy, còn có mặt mũi trâng tráo nói yêu? Khó trách anh sẽ phát điên. “Không muốn bị quấy rầy, sao không đổi số điện thoại?”

”Đó là do ban đầu đã ước định với hắn ta. Hắn ta đồng ý sẽ không xuất hiện quấy rầy cuộc sống của anh, nhưng ít ra phải cất giữ một phương thức liên lạc với anh, anh không muốn bị hắn ta phiền ngày đêm không được an bình, không thể không đồng ý. Em có tin hay không, vô luận anh biến mất hoàn toàn cỡ nào, hắn ta vẫn có cách tìm được anh, sự điên cuồng đó anh đã chứng kiến rồi.

“Lúc đầu, anh không để ý hấn ta, nhưng hấn ta không tiếc cắt tay, quây lớn chuyện, buộc anh đến bệnh viện gặp hấn ta, cha mẹ hấn ta vì hấn ta mà phiền não không biết bạc bao nhiêu tóc, khóc đỏ mắt đến xin anh. Anh có thể nói hấn ta gieo gió gặt bão, không để ý tới sống chết của hấn ta, nhưng mà anh lại không có cách nào nhìn hai người già đau lòng bất lực.”

Vậy cũng đúng, mặc dù anh thoát nhìn lạnh lùng, dáng vẻ không quan tâm người khác, nhưng lòng dạ mềm cở nào cô cũng biết, người già, phụ nữ và trẻ nhỏ là điểm yếu của anh, không thể nào ngồi yên không để ý.

“Ba mẹ hấn ta không lo cho con trai sao?” Bọn họ không nghĩ đến, con họ đã quấy rầy người khác cở nào à! Mặc dù nói như vậy vô cùng máu lạnh, nhưng tại sao người khác lấy chết đe dọa, Tử Ngôn sẽ phải khuất phục? Mạng của mình cũng không biết quý, thì ai có nghĩa vụ trân trọng giữ gìn?

“Cha mẹ hấn ta Không mấy tha thứ cho anh, cho rằng anh làm gì con trai họ.” Nếu như không phải anh có lòng dẫn dụ, Hà Vũ luân há có thể đơn phương, mê anh như thế này.

“Vậy —— có phải quá không phân phải trái không?” Anh mới là khổ chủ chứ? Vậy mà anh nhìn được, tu dưỡng quả nhiên tốt vô cùng.

Có cha mẹ cưng chiều con trai, không phân phải trái như vậy, cũng khó trách cưng chiều con trai thành tùy hứng làm bậy, mạnh mẽ cưỡng đoạt không để ý cảm thụ của người khác.

“Thật ra thì mấy năm qua, anh cũng đã tự hỏi mình không chỉ một lần, có phải do anh trong lúc lơ đãng, đã cho anh ta ảo giác gì không.”

“Là chính bản thân anh ta biến thái lại còn ảo tưởng tùm lum, mắc mớ gì tới anh?”

“Anh không biết, Diêm Hình.” Anh nhắm mắt, giây giũa cực kỳ mới chậm rãi nói ra: “Anh ta không phải người đầu tiên, giáo sư đại học, sở nghiên cứu, ra về đạo mạo, người quyền uy trong giới học thuật, cũng giở trò với anh; ra xã hội thì nữ quản lý không ngừng quấy rầy tán tỉnh, khách hàng lui tới làm việc cũng ám hiệu anh dùng cơ thể đổi hợp đồng Bọn họ xem anh là cái gì? Ngưu Lang sao? Anh thật sự chịu đủ rồi!”

“Cho nên anh thà lạnh lùng kéo ra khoảng cách với người khác, bởi vì một khi cự ly gần, chờ đón chính là tình cảm rối rắm, làm anh khốn đốn, không biết xử lý như thế nào.”

Khó trách anh ghét đụng chạm tứ chi người khác như thế, anh thậm chí ru rú trong nhà, chọn không xuất đầu lộ diện, không có công việc rối rắm với anh, có thể thấy được việc đó tạo cho anh ám ảnh sâu cở nào.

“Anh thật rất bài xích người khác quấy rầy thân thể anh sao?”

“Vô cùng.”

“Vậy, như vậy à?” Cô ngửa đầu, khẽ chạm khoe môi anh.

“Em có thể quấy rầy nhiều hơn.”

Cô cười khê, hôn môi của anh.

Anh hừ nhẹ, há mồm nhiệt liệt đáp lại, hiển nhiên bị quấy rầy rất vui vẻ.

Cô dứt khoát thuận theo tâm ý, trực tiếp đẩy ngã anh, tay nhỏ bé không an phận lặng lẽ leo lên lồng ngực anh, thấy anh không có phản ứng quá lớn, liền được voi đòi tiên chui vào trong áo, chạm vào cơ thể hoàn mỹ vô hạn.

Cô đã sớm muốn làm như vậy rồi, quả nhiên. . . . Cảm giác khiến người ta yêu thích không buông tay.

Trong khi hôn hít Quan Tử Ngôn đột nhiên chấn động, cau mày, cắn răng nói: “Ngừng! Diêm Hình.”

“Hả?” Không thể nào? Độ nhẫn nại của anh chỉ đến đây mà thôi? Cô tưởng rằng còn có thể thâm nhập chút nữa. . . .

“Em muốn sang năm cho Duyệt Duyệt thêm đứa em sao?” Âm điệu của anh rất nhỏ, trầm thấp lại chứa tình dục dày đặc.

Ah? Hơi dịch hạ thân, nghe anh ảo não rên rỉ, lại cảm nhận được nửa người dưới cứng rắn như sắt, cô liền hiểu ra, mặt đẹp nổi hai đóa mây hồng.

“Sắc lang!” Cô then thùng khiển trách, đứng dậy muốn lui ra, eo lại bị vịn, anh thu hẹp sức tay, ôm chặt lấy cô.

“Đừng động, để cho anh ôm một lát, được không?”

“Ừ.” Cô dịu dàng dựa vào vai anh, khê vuốt gương mặt xuất chúng tuyệt luân, lại hơi có vẻ ủ dột của anh, không có nhiều cử động kích tình hơn, chỉ ấm áp tựa sát.

Người đàn ông này, trừ dung mạo trác tuyệt xuất chúng, còn có phong cách phong hoa trâm ồ, và một trái tim ấm áp tốt đẹp nhất, anh không cần làm hay nói gì, cũng có thể khiến cho người ta thần hồn điên đảo vì anh rồi.

“Tử Ngôn.”

“Hả?” Anh nhắm mắt đáp nhẹ, cảm thụ sự an ủi dịu dàng như nước của cô.

“Câu sau cùng anh nói lúc này là có ý gì? Muốn nói làm cái gì?”

“Anh nói cho anh ta biết, anh ta có thể cắt tay, anh cũng có thể hủy dung.”

Cô chống nửa người trên lên trừng anh. “Anh không phải nghiêm túc chứ?”

“Anh phải.” Nếu như hủy diệt thứ anh ta thích mà có thể cắt đứt tất cả, cũng có thể thuận tiện thoát khỏi một số chuyện phiền phức, thì anh cảm thấy rất đáng giá.

“Sau đó anh thoát khỏi anh ta, ngay cả em cũng có thể thuận tiện thoát khỏi!”

Anh mở mắt, kinh ngạc nhìn. “Em quan tâm dáng ngoài thế sao?” Anh biết gương mặt này đẹp mắt, nhưng anh vẫn cho rằng cô khác, cô để ý không phải gương mặt này. . . .

“Vui tai vui mắt mà, thứ tốt đẹp người người thích xem, có cái gì không đúng?”

Anh trầm mặc không nói .

“Dù sao, anh bảo vệ tốt gương mặt này cho em, dám có bất kỳ tổn thương thì cứ đợi xem.” Nếu cô không nói như vậy, sợ anh ngày nào đó bị bức ép đến mức nóng nảy, thực sẽ làm ra hành động hủy dung, cô không nỡ thấy anh đau đớn.

“Nói được đi, Tử Ngôn.”

Anh há mồm, ngậm một hồi lâu, mới nhẹ nhàng gật đầu. “Được.”

Nếu cô thích, anh liền cất giữ tất cả thứ cô thích.

7. Chương 7

Hôm nay là ngày mừng 8 tháng 8, không coi là ngày đặc biệt gì, nhưng đối với tôi mà nói cũng là một ngày đáng kỷ niệm, tâm trạng của tôi đến giờ vẫn kích động, không cách nào bình phục.

Hôm nay là lễ người cha, Tiểu Duyệt Duyệt đã làm một cái thiệp trong lớp thủ công, phía trên có một dòng chữ non nớt do chính tay bé tự viết: papa, con yêu ba. Lễ người cha vui vẻ.

Các vị có thể tưởng tượng tâm trạng của tôi không? Nếu như không phải rơi nước mắt quá mất mặt, thì vành mắt của tôi thật sự nóng lên.

Nghe mẹ bé nói, bé đã tiêu diệt ông heo mình nuôi thật lâu, sáng sớm liền quán mẹ ra cửa chọn quà tặng, dùng tất cả tiền tiết kiệm —— 178 đồng, mua một cái khăn quàng cổ cho tôi. Đây là lần đầu tiên trong đời

tôi nhận được quà vào ngày lễ người cha, rất cảm động, cảm động không đến biết nên nói cái gì, chia sẻ với các vị niềm vui của tôi.

—— Tử Ngôn

Sau đó, có mấy lần Hà Vũ Luân gửi tin nhắn tới bị cô chặn phải, thì cô sẽ thay thế anh trả lời, nhưng anh luôn nói: “Cần gì chứ?” Lãng phí tiền tin nhắn, làm những chuyện vô ý nghĩa.

Cô lại trả lời anh: “Anh ta có thể kiên trì bao lâu, thì em có thể kiên trì bấy lâu.”

Ngày nào đó, anh lơ đãng ở ngoài cửa, nghe cô bên trong giảm thấp âm lượng nói với bên đầu điện thoại kia: “Biết thương anh ấy không chỉ có anh, anh có thể kiên trì mà tôi không thể sao? Hiện tại cứ xem mạng ai dài hơn, có thể yêu Tử Ngôn đến cuối cùng.”

Anh chợt hiểu, câu “Kiên trì bao lâu” kia là có ý gì.

Cô luôn nói, sự hiện hữu của anh bảo vệ mẹ con các cô, có anh ở là có thể cảm thấy vô cùng an tâm, nhưng cô không biết, sự tồn tại của cô, thật ra thì cũng làm ấm và bảo vệ tim của anh.

Không phải lệ thuộc vào, không phải thói quen, mà là yêu.

Cô nói, cô yêu anh.

Anh lặng lẽ thu câu cam kết xinh đẹp nhất vào đáy lòng, mặc dù không phải nói với anh.

Sắp qua năm mới, Quan Tử Ngôn tìm thời gian tổng vệ sinh, thuận tiện xử lý một số vật phẩm dễ hư trong tủ lạnh, có một đoạn thời gian rất dài anh sẽ không ở nhà.

Hết bận thì đến đối diện tìm người, chỉ thấy Uông Diễm Hình miễn cưỡng nằm sấp ở trên giường, bên tay tán lác mấy quyển tạp chí và sổ tay du lịch, cầm bút vui đầu viết lung tung.

“Em đang làm gì?” Anh cởi giày lên giường, tiến tới nhìn.

“Năm nay nghỉ Tết đến chín ngàn, đang tính xem nên làm gì.”

Cái tay đang muốn lật tạp chí du lịch ngừng lại, anh nghiêng đầu nhìn cô. “Năm trước em làm gì?”

“Đi chung quanh dạo một lát, cảm nhận không khí năm mới, nếu không thì đến nhà đồng nghiệp mừng năm mới, thời gian cũng qua nhanh.”

Nghe thật thê thảm.

Anh biết cô không có bất kỳ người thân —— cũng có lẽ có, nhưng không thân, tóm lại quen nhau đến nay, không thấy người nào cả, lễ mừng năm mới cô cũng không về nhà sao?

“Em —— khụ khụ!” Anh hắng giọng, không mấy tự tại nói: “Có muốn trở về nhà anh ở Vân Lâm mừng năm mới không?”

Nghe giống như cô dâu xấu xí gặp cha mẹ chồng, nhất là thái độ không ưỡn ẹo của anh.

Cô hiểu rất rõ người đàn ông này, trời sanh tướng mạo đẹp dễ dàng làm cho người ta lầm tưởng anh rất ham chơi, cũng rất có tiền vốn chơi, thật ra thì trong lòng anh truyền thống bảo thủ hơn bất kỳ ai, không dễ dàng cho cam kết, một khi dẫn cô về nhà ra mắt cha mẹ, đó chính là tính toán cả đời rồi.

Cô hơi hiểu ra, gương môi cười, biết rõ còn hỏi: “Có được hay không?”

“Được, dễ dàng mà! Chỉ xem ý em thế nào?”

Cô hôn trộm gò má cao của anh. “Được.”

Vì chạy về nhà ăn bữa cơm đoàn viên, không thể làm gì khác hơn là chen chúc trong sóng người đua nhau về quê, hơn nữa xe lửa còn trễ giờ nghiêm trọng, một chuyến đi, bé đã vô cùng mệt mỏi ngủ trong lòng anh, còn người lớn thì cũng không che giấu được mệt mỏi.

Thật vất vả mới thoát thân khỏi đồng người kia, khi chờ đợi chuyển xe biết, thì anh thương tiếc đưa mắt nhìn cô. “Có khỏe không?”

“Cũng ổn, chỉ ghen tỵ Duyệt Duyệt.” Cô cũng thật muốn nằm ở trên vai anh ngủ đó!

“Khẩn trương không?” Đón gió đêm thổi tới, Quan Tử Ngôn vươn tay vuốt vuốt tóc cô, nhìn ra nụ cười của cô không được tự nhiên.

“Có một chút.” Cô vươn tay về phía anh, năm ngón tay cầm chặt nhau. “Có anh ở cạnh em, thì tốt hơn nhiều rồi.”

“Đừng lo lắng, ba mẹ anh rất tốt.”

Cô cười nhẹ một tiếng. “Em biết rõ! Nếu bọn họ không tốt, sao có thể dạy ra người tốt như anh.”

Vì giải tỏa cảm xúc căng thẳng của cô, sau khi xuống xe buýt, anh không có lập tức trở về nhà, mà là thân thiết dẫn cô đi chung quanh dạo một chút, đợi cô chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Quên tính toán là, ở nông thôn nhỏ nhỏ có thể có bí mật gì? Đi tới chỗ nào cũng gặp gỡ quen biết người, có một số hàng xóm còn là nhìn anh lớn lên, anh còn chưa trở về nhà nhà, thì tin tức cũng đã truyền trở về trước, người cả nhà đều biết anh và một cô gái rất xinh đẹp đi chung, còn rất thân mật tay trong tay, vuốt tóc cho cô, cùng uống một ly. . . . Quan trọng nhất là, trên tay còn ôm một đứa bé, thật sự là một cảnh đẹp hạnh phúc!

Sau đó, một truyền mười, mười truyền một trăm, một đám chú bác bà thím, bạn bè người thân đều xông đến nhà anh chúc mừng. Vốn tưởng rằng ánh mắt của con trai trưởng nhà họ Quan rất cao, đời này sợ là theo chủ nghĩa độc thân, không ngờ đứa bé đã lớn như vậy. . . .

Đợi đến đám người tản đi, Quan Tử Ngôn cũng vừa lúc trở lại.

Em trai canh giữ ở đường nhỏ bên cạnh, lặng lẽ mặt báo với anh. “Anh hai, anh thăm, sắc mặt cha rất khó xem, tự anh coi chừng đi.”

Quan Tử Ngôn không lên tiếng, Ưông Diễm Hình nhìn hai anh em một lát, không sờ được đầu mối. “Tại sao thăm?”

Lực chú ý của Quan Tử Cần bị hấp dẫn, quan sát trên dới cô. “Chị là chị dâu trong truyền thuyết? Chào chị, em là quan Tử Cần, đứng hàng thứ thứ bảy, em trai nhỏ nhất của anh ấy.”

“Thứ bảy?” Thật là con số đáng sợ, mẹ Quan thật là tăng gia sản xuất đền nợ nước a!

Tán gẫu suốt đường vào trong tứ hợp viện, cô đột nhiên nhảy lên. “Đúng rồi, lúc này cậu nói thăm gì?”

Hai người còn không kịp tiếp lời, tiếng rống giận như chuông đồng đã từ đại sảnh truyền đến. “Quan Tử Ngôn, cậu vào đây cho tôi!”

Ba người đối diện nhìn một cái, đi vào đại sảnh.

“Thăm, cả gia pháp cũng lấy ra, chuyện lớn.” Quan Tử Cần lẩm bẩm.

Nhà họ Quan còn có gia pháp? !

Được rồi, có gia pháp không kỳ quái, chỉ là —— đáng may râu ba mươi tuổi rồi, kính mời gia pháp ra, thật đánh xuống được sao?

“Đừng hoài nghi, nhà em không phân chia số tuổi, làm việc gì sai, cha cứ theo lẽ thường mà đánh như con nít bảy tuổi, không để ý mặt mũi tôn nghiêm đàn ông gì đâu.” Nhìn ra nghi ngờ của cô, Quan Tử Cần lạnh lẽo sung rõ ở bên tai cô.

Nhưng vấn đề là, Tử Ngôn làm sai chuyện gì? Cô cho đến bây giờ vẫn chưa rõ ràng.

“Cậu quỳ xuống cho tôi!” Khí thế khiếp người, hoàn toàn triển hiện quyền uy chủ gia đình.

Một phen giầy vò, Duyệt Duyệt nằm ở trên vai anh sớm bị quấy tính. “Thật ồn ào đó!” Tay nhỏ bé dụi dụi con mắt, tiếng nói non nớt lúc mới tỉnh, yêu kiều ngọt ngào làm người thương yêu.

“Có nghe hay không, giọng to của ông hù cháu sợ rồi.” Mẹ Quan ra mặt hòa hoãn không khí, chỉ là hiển nhiên việc này cũng không thể tiêu trừ tức giận của ba Quan chút nào.

Quan Tử Ngôn giao đứa bé cho Ưông Diễm Hình, thuận theo mà tiến lên khom gối quỳ xuống đất.

Ba Quan không nói lời gì, gơ roi mây lên liền vung vào lưng anh.

“A!” Ưông Diễm Hình bất giác lên tiếng kinh hô, chưa từng thấy trường hợp thế này, nên bị dọa choáng tại chỗ.

“Oa ——” không chỉ cô, con gái trong ngực cũng bị trường hợp này làm sợ đến oa oa khóc lớn.

Gần sang năm mới. Không nên bày ra loại chiến trận này chứ?

Nhìn ra được ba Quan xuống tay không nhẹ, mỗi một cái đều dùng hết sức, nhưng Quan Tử Ngôn vẫn thẳng người, không nói tiếng nào mà chịu đựng.

Khí phách đàn ông không phải dùng ở chỗ này! Anh không lên tiếng, nhưng cô nhìn thấy đau lòng, ở một bên không biết làm sao.

“Từ nhỏ tôi dạy cậu thế nào? Thành thực, chịu trách nhiệm, có đảm đương! Cậu không nhớ sao!”

“Tôi nhớ ở trong lòng, không có quên.” Quan Tử Ngôn trầm tĩnh đáp lại.

“Trong tất cả những người con, tôi tin tưởng cậu nhất, cho rằng cậu biết giữ mình trong sạch, nhưng cậu ở bên ngoài làm cho người ta lớn bụng, đây là hành động phụ trách, có đảm đương sao?”

“Con không có.”

Ưông Diễm Hình cuối cùng cũng biết trận chiến này do đâu tới. Anh bị đánh lần này. thật oan.

Há mồm muốn nói gì, Duyệt Duyệt khóc mù quáng lại tránh thoát tay của cô, chạy lên trước ôm lấy cánh tay anh. “Papa, papa ——” đây là papa bé yêu mến nhất, ai cũng không thể khi dễ ba.

Quan Tử Ngôn giật mình, roi mây thiếu chút nữa vung trúng bé, vội vàng ôm bé vào trong ngực. “Duyệt Duyệt, con tới đây làm cái gì, qua chỗ mẹ đi.”

“Papa đau đau ——” tay nhỏ bé rất đau lòng vỗ vỗ ngực anh.

Tiểu Duyệt Duyệt của anh muốn bảo vệ anh. Quan Tử Ngôn uất ức hôn gương mặt khóc đỏ của cô một cái.

“Papa không có việc gì.”

Máu mủ thì như thế nào đây? Duyệt Duyệt thương anh như vậy mà.

“Diễm Hình, dẫn Duyệt Duyệt đi.”

Ba Quan vừa nghe càng nổi giận. “Đứa trẻ cũng kêu ba, còn chết không nhận sai!” Vừa papa, vừa cục cưng (Diễm Hình nghe như Diễm Tâm = cục cưng), tưởng bọn họ đều điếc sao?

“Có gan làm ra con riêng, không có can đảm thừa nhận sao? Nhà họ Quan tôi làm mất mặt cậu vậy sao? Có đối tượng cũng không mang về, đứa bé cũng lớn như vậy còn cần người khác tới nói cho tôi biết, Quan Tử Ngôn, cậu khá lắm!”

“Con ——” Quan Tử Ngôn khó xử. Chuyện lừa gạt cha mẹ anh không làm được, chuyện như vậy cũng không lừa gạt được, nhưng nếu nói thật ra.

Chần chờ một lát, Ưông Diễm Hình rút cuộc hiểu tình trạng nên đứng ra. “Bác trai, ngài hiểu lầm Tử Ngôn ——”

“Diễm Hình!” Anh quát nhẹ, ngăn cản cô.

Ánh mắt hai người giao nhau, cô nhàn nhạt mỉm cười, gạt đầu với anh một cái, ăn ý không tiếng động lưu chuyển trong ánh mắt.

Lấy được nhận thức chung, anh giao Duyệt Duyệt nước mắt rờn rờn cho cô. “Em dẫn Duyệt Duyệt đi ra ngoài trước đi.”

Chuyện kể tiếp, không thích hợp cho đứa bé nghe.

“Tử Cần, phải thi nghiên cứu nên trở về phòng đi học đi.”

“Em mới học năm đầu mà. . .” Chổng án.

“Anh nói đi thì đi!” bác bỏ lập tức, vỗ bàn quyết định.

“Tử Dung, em không cần gọi điện thoại cho bạn trai sao? Tử Quần, em chạy xe nửa ngày mới về, có cần ngủ bù không? Tử Tu, đi liên lạc với Tử Tề, xem em ấy khi nào đến. . .”

Nhìn ra anh rõ ràng muốn mọi người rời đi, mấy người khác còn chưa bị gọi tên, cũng rất thức thời tự động rời đi.

Tiếp, chính là anh cả họ Quan nói chuyện riêng với ba mẹ Quan.

Không có ai biết bọn họ đến tốt cùng nói chuyện gì, chỉ biết là một tiếng sau, cửa phòng khách mở ra, Quan Tử Ngôn dẫn đầu đi ra.

Uông Diễm Hình chờ ở cách đó không xa vội vàng tiến ra đón. “Nói chuyện như thế nào?”

Anh xoa xoa mi tâm mệt mỏi. “Xin lỗi, khiến em thấy cảnh tượng này.”

Anh vốn tưởng rằng, còn có thời gian bí mật nói trước với cha mẹ, không ngờ lời đồn đãi truyền tốc độ nhanh vậy, căn bản khiến anh ứng phó không kịp.

“Chỉ bị hù chút thôi. Em lo lắng về phản ứng của ba mẹ anh hơn.” Chắc là ấn tượng dành cho cô rất kém?

“Không có việc gì, em đừng lo lắng chuyện đó.” An ủi sờ sờ mặt của cô. “Duyệt Duyệt đâu?”

“Khóc mệt mỏi ngủ thiếp đi, Tử Cần bế con vào phòng anh.”

“Anh đi thăm con.” Tiểu tử cũng bị sợ không nhẹ.

Bữa tối, cô ở phòng bếp giúp chuẩn bị bữa ăn tối — tuy nói thân phận là khách, nhưng việc gác chân chờ ăn cơm cô lại làm không được.

Vốn cô còn hơi lo sợ, nhưng thái độ của ba mẹ Quan rất tự tại, cô mới thoáng buông lỏng tiếng lòng căng thẳng.

Lúc chọn món ăn thì mẹ Quan tán gẫu câu có câu không với cô, tán gẫu công việc, tán gẫu cuộc sống, sau đó không biết tại sao, đề tài liền chuyển tới nơi đây —

“Về chuyện đứa nhỏ, Tử Ngôn đã nói cho hai bác biết rồi.”

“Dạ?” Cô thẳng lưng, ngồi nghiêm chỉnh.

Cảm nhận được nhà họ Quan là gia đình rất truyền thống, bọn họ có thể tiếp nhận loại chuyện như vậy sao?

“Đứa bé và Tử Ngôn, có tình cảm rất tốt?” Ký ức về một màn vừa rồi còn như mới, bé rất bảo vệ anh.

“Ừ. Duyệt Duyệt do anh ấy nuôi lớn, rất thân.” So sánh hai người, Duyệt Duyệt còn tương đối dính anh hơn.

Hiện tại cô biết tại sao Tử Ngôn biết giữ đứa bé rồi, không phải bên ngoài có con rơi, mà là phía dưới anh có sáu người em, nhỏ nhất kém mười tuổi, đương nhiên phải biết giữ em!

“Đứa bé kia thoát nhìn rất thân thiết, hai đứa dạy rất tốt.” Liếc nhìn bộ dáng thận trọng của cô, mẹ Quan mỉm cười. “Cháu không cần khẩn trương, đây là lựa chọn của Tử Ngôn, hai bác đều tôn trọng nó.”

Con cái đã tiếp nhận rồi, cha mẹ còn có cái gì phản đối?

Uông Diễm Hình nhép nhép miệng, cũng chỉ có thể nhỏ giọng nói cảm ơn.

Đôi cha mẹ này thật — kỳ lạ! Con trai của mình ăn vụng bên ngoài thì bị đánh gần chết, việc người khác làm lại có thể bao dung, quả là nghiêm nghị với con, khoan hậu với người.

Tâm lòng như vậy, cô trừ cảm kích, kính nể ra, thật đúng là không biết nên nói gì.

“Đứa bé kia gọi Duyệt Duyệt?”

“Ông Tử Duyệt. Là Tử Ngôn đặt.” Nhưng tương lai không lâu, cô hi vọng sẽ là Quan Tử Duyệt.

Mẹ Quan hình như hiểu ra cái gì, cười khẽ. “Đứa nhỏ này!”

“Thế nào à?”

“Cháu biết không, cha Tử Ngôn đã sớm thay anh đặt tên hay cho cháu rồi, theo tộc phổ xếp thứ tự, thế hệ này có chữ lót là Tử, con của Tử Ngôn, nam gọi Tử Hân, nữ tên là Tử Duyệt, đều là ý vui mừng, bởi vì Tử Ngôn từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, tính tình trầm ổn, ba nó hi vọng đứa bé có thể khiến cha của chúng cười nhiều hơn.”

Nói cách khác, nếu Tử Ngôn không thật xem Duyệt Duyệt là con gái mình từ đáy lòng, sao không chút do dự cho bé cái tên vốn thuộc về con gái của anh?

Lặt rau xong, mẹ Quan mở nước ra rửa rau.

“Cha Tử Ngôn không hù cháu sợ chứ?”

“Có một chút.” Cô nhỏ giọng thừa nhận.

“Ba nó là quan quân giải ngũ, làm quân nhân cả đời, con của mình cũng giáo dục theo kiểu quân cách mạng, kỷ luật đâu ra đấy, dạy bọn họ phải thành thực, có trách nhiệm, có đảm đương, cho nên khi ông ấy cho là Tử Ngôn khiến con gái nhà người ta sinh con cho nó, lại đi theo nó không danh phận, dĩ nhiên rất tức giận. Ông ấy cũng không nghĩ, Tử Ngôn đã ba mươi tuổi rồi, còn đánh chửi như vậy, cũng không để ý chú ý đến tôn nghiêm của con, vậy mà Tử Ngôn có thể chịu được.”

“Nếu như không phải như vậy, cháu làm sao biết Tử Ngôn hiếm có cơ nào?” Bây giờ còn có người đàn ông nào sống đến ba mươi tuổi còn mặc cho cha mẹ đánh mình như con nít chứ? Có thể thấy được người đàn ông đó hiểu thuận cỡ nào.

Nếu nói mềm yếu, thì lúc nên cứng rắn anh tuyệt không nhượng bộ, có việc nên làm, có việc không nên làm, phụ nữ muốn gì, thì phải tìm ông xã như thế!

“Cháu đừng thấy ông ấy đánh dữ thế, thật ra thì ông ấy đều có thể lấy mạng bảo vệ chúng. Mấy năm trước Tử Ngôn có một người bạn khá thân, không biết tại sao, đột nhiên cũng không qua lại nữa, cha nó cũng không hiểu sao nổi điên lên, chạy đi đánh người ta tới năm viện, bác không biết là xảy ra chuyện gì, hỏi hai cha con đều không hề không đề cập tới, nhưng bác nghĩ cậu ta chắc chắn làm gì tổn thương Tử Ngôn sâu sắc, nếu không ba nó sẽ không phản ứng lớn như vậy. Những đứa bé này, chính ông ấy có thể đánh, có thể mắng, nhưng tuyệt đối không cho phép người bên ngoài khi dễ đứa bé của ông.”

Ông Diêm Hình như hiểu ra. “Bác gái nói, là Hà Vũ Luân sao?”

“Cháu cũng biết cậu ta?”

“Gặp một lần, Tử Ngôn và anh ta đã không có lui tới nữa.”

“Ai! Bác cũng không rõ hai đứa gây nhau cái gì, giao tình nhiều năm không còn, theo cá tính trọng tình trọng nghĩa của Tử Ngôn, nhất định là làm chuyện khiến nó rất không thể tha thứ, nó không muốn nhắc tới, bác cũng không hỏi.” Rửa rau xong, mẹ Quan xoa tay, từ tầng dưới tủ gỗ lấy ra một bình thủy tinh. “Mỗi lần bị ba đánh xong, bác đều sẽ dùng rượu thuốc xoa cho nó, hiện tại công việc này liền giao cho cháu.”

Cô hiểu, đây là dặn dò thận trọng nhất của người mẹ, khi giao phó cuộc sống của con mình vào tay một người phụ nữ khác, để người phụ nữ đó nhận lấy sự vui vẻ, bi thương, tất cả của anh.

Ông Diêm Hình trịnh trọng đưa tay nhận lấy, đó là món quà trân quý nhất. “Cám ơn bác gái.”

Đẩy cánh cửa khép hờ ra, anh đang ngồi ở đầu giường nhắm mắt dưỡng thần, cô lặng lẽ vào bên trong, từ sau lưng nhẹ nhàng ôm lấy anh. Nhận ra hương thơm quen thuộc bay vào cánh mũi, anh buông lỏng thân thể, tựa sát vào cô. “Nói chuyện với mẹ xong rồi à?” Anh liếc cái bình trong tay cô, vậy bày tỏ, mẹ tán thành cô sao?

“Ừ. Bác gái rất tốt.”

“Vậy thì tốt.”

“Anh từ nhỏ đã lớn lên trong sự giáo dục ác liệt này rồi à?”

“Trước kia ở trong nhà, mỗi ngày đúng bảy giờ phải rời giường, phải xử lý chuyện của mình cẩn thận tỉ mỉ, không phải dối trên gạt dưới, không phải đẩy trách nhiệm, không phải tranh công ủy qua, không thể quá lời cốt nhả, không được làm trái với lương tri, không thể phụ lòng phụ bạc nghĩa, không tuân theo bất kỳ một gia huấn nào của nhà họ Quan, thì gia pháp phục vụ.”

Há há há! Hoàn toàn thao luyện con như lính nhé, khó trách tập quán sinh hoạt của anh tốt như vậy, mỗi sáng sớm rời giường còn phải gấp chăn nữa! So với anh, cô tự giác thấy xấu hổ rồi.

“Cho nên lúc này là phạm vào dối trên gạt dưới, đẩy trách nhiệm, phụ lòng bạc phụ nghĩa?” Ba tội cùng lúc, khó trách bị đánh thảm như vậy.

“Đúng vậy!” Anh bắt đắc dĩ thở dài. Cha bị chọc tức, hoàn toàn không có không gian chống án.

“Em thật sự hoài nghi, anh từ nhỏ đã lớn lên trong kỷ luật sắt, nhưng sao lại không giáo dục Duyệt Duyệt như thế?”

“Mặc dù ba anh yêu cầu con trai nghiêm khắc, nhưng lại tha thứ cứng chiu con gái vô cùng, bởi vì ông ấy cảm thấy con trai phải có trách nhiệm, con gái thì lại do trời ban, từ nhỏ phải được người ta cưng chiều.” Tiêu chuẩn con trai là cỏ, con gái là bảo, năm người con trai nhà bọn họ đều lớn lên dưới sự đối xử bất bình đẳng này, thấy nhưng không thể trách rồi.

“Thật sao?” Quan niệm thật thú vị, khó trách anh cưng chiều Duyệt Duyệt cưng chiều đến cả cô cũng ghen ghét, quả nhiên chịu ảnh hưởng giáo dục của gia đình sâu đậm!

Tựa sát một lát, cô mới thoảng buông tay, vỗ vỗ vai anh. “Cởi áo xuống.”

Anh làm theo, Ưông Diễm Hình liền rót chút rượu thuốc ra lòng bàn tay, xoa xoa nhè nhẹ. Vết bầm trên lưng làm cô đau lòng nhũu lông mày lại. “Rất đau phải không? Anh nha, thật là ngốc, biết rõ ba anh đang nổi bão, sao lại không sớm giải thích cho ông ấy?”

“Trường hợp đó, không tiện nói.” Anh chị em đều ở đây, nói ra thì lập trường của cô sẽ rất lúng túng. Còn có Duyệt Duyệt. . . . Bé rất thông minh, nghe hiểu lời người lớn nói, vậy sẽ làm bé tổn thương.

Lúc tuổi nhỏ cải chính không được, cho nên bé lung tung kêu papa, vốn tưởng rằng đợi bé lớn một chút, tương đối hiểu chuyện sẽ rõ ràng, nhưng cho tới bây giờ, từ đáy lòng bé đã thật sự cho rằng anh cha đẻ của bé.

Đời này anh đã không có ý định nói cho bé biết chân tướng rồi, Duyệt Duyệt là con gái của anh, vĩnh viễn đều thế.

“Anh nha, luôn nghĩ thay người khác, mình thì mặc kệ. Việc này mà lặp lại thêm mấy lần, dù anh chịu đựng được, trái tim em cũng không chịu nổi.”

“Diễm Hình, ba anh không có đáng sợ như vậy, nếu em từ từ tìm hiểu ông ấy, thì sẽ biết ông ấy rất coi trọng người nhà.”

Tay cô hơi chậm lại. “Ba anh —— biết chuyện Hà Vũ Luân sao?”

“Ừ. Hà Vũ Luân không biết sống chết, sảng giọng trước mặt cha anh, nói hấn ta yêu anh, muốn cha anh tác thành cho hắn, tự cung khai hành động xấu xa đó, bị ba anh đánh tới chấn thương sọ não, tay trái gãy xương, xương sườn cũng gãy ba cái phải đến bệnh viện khám gấp, nếu không phải anh ở bên cạnh ngăn cản, chắc ba anh sẽ bị tội hình sự vì làm trọng thương người khác, nhưng ông ấy vẫn nói: sợ cái gì, giới lâm chính là ăn cơm tù mà thôi, người nhà của ba không phải ai cũng có thể khi dễ.”

“Bác trai thật có cá tính.” Cô cười cười, dịu dàng ghé vào lỗ tai anh nói: “Từ Ngôn, anh thật giống ba.” Anh cũng dùng tâm tình này bảo vệ cô và Duyệt Duyệt, không để cho họ bị chút uất ức và tổn thương nào, cô thật là may mắn vì gặp được anh.

Bữa cơm đoàn viên năm nay, cô và người nhà họ Quan tụ chung, cảm thụ tình thân ấm áp liên quan chặt chẽ, trên dưới nhà họ Quan không ai xem cô là người ngoài, mở miệng ngậm miệng gọi cô chị dâu cả, lập tức có nhiều người thương yêu Tiểu Duyệt Duyệt, càng thêm cả ngày vui vẻ cười không ngừng.

Cô bé miệng ngọt, lại khéo léo đáng yêu, rất được lòng người. Hôm nay là bà nội dẫn bé đến lều gà nhặt trứng gà, ngày mai là chú hai dẫn bé ra vườn hái mận, ngày mai thì lại là cô cả dẫn đi xem pháo hoa, ngày kia thì chú út dẫn bé đi bắt cá nhỏ. Mỗi ngày rất bận rộn, như con quay nhỏ chuyển không ngừng, bận rộn cảm thụ sự yêu thương của mọi người, cũng bận rộn vui vẻ.

Ai oán nhất phải là ba Quan rồi, tính đến trước mắt, ông là người duy nhất trong nhà họ Quan chưa có ôm Tiểu Duyệt Duyệt.

Tâm lý Tiểu Duyệt Duyệt có bóng mờ, bởi vì rất thích rất thích papa, cho nên mới không thích người khi dễ papa, không cách nào thân cận.

Cô bé này là Quan Tử Ngôn một tay nuôi nấng, làm sao không biết bé đang suy nghĩ gì, nên bí mật lặng lẽ nói cho bé biết: “Ông nội đánh papa, chỉ là papa dạy dỗ con cái thôi, tựa như Duyệt Duyệt làm việc gì sai, mẹ cũng sẽ đánh Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt sẽ cảm thấy mẹ đang khi dễ con, không thương mẹ nữa sao?”

“Không phải.”

“Cho nên, ông nội cũng không phải đang khi dễ ba, hơn nữa, không có ông nội thì không có papa đâu! Như vậy Duyệt Duyệt hiểu không?”

“Hiểu.” Không có ông nội thì không có papa, không có papa thì không có bé, cho nên ông nội rất quan trọng. Hôm sau liền nhìn thấy ba Quan rất thỏa mãn chơi cờ nhảy với bé rồi.

“A, không tính không tính á..., người ta muốn đi lại ——” cô bé ăn vạ.

“Như vậy sao được, nâng tay không trở thể rút lại.”

“Người ta không chịu!”

“Được được được, cháu muốn đi lại ở đâu” Bị trộm ăn xong mấy bước, ông bác 50 tuổi bại bởi em bé chưa đầy 4 tuổi, còn thua liền năm ván, mất thể diện vút xuống nhà bà ngoại.

Quan Tử Ngôn và Ưông Diêm Hình núp ở phía sau cửa cười trộm đến nói không ra lời.

“Trời ạ! Anh làm con trai của ba ba mười năm, còn chưa thấy dáng vẻ này của cha.” Quả thực là tú tài gặp quân binh, có lý không nói được.

“Hiện tại em tin tưởng lời anh rồi.” Quả nhiên con gái là bảo, con trai là cỏ. Ba Quan quyền uy, lại là một người trong đó, cưng chiều Duyệt Duyệt cưng chiều đến không ra gì nhất.

“Hiện tại em yên tâm?” Mọi người nhà họ Quan, đều rất ưa thích Duyệt Duyệt.

“Ừ.” Sau giữa trưa, hai người sống vai ngồi ở trước đình viện, nắm tay nhau, tựa vào vai anh, tán gẫu câu có câu không, gió đưa tới mùi hoa sơn chi nhàn nhạt, nhàn nhã vừa lòng.

Không biết qua bao lâu, Tiểu Duyệt Duyệt vui vẻ chạy tới. “Papa, papa, ông nội cho con.”

Nhìn hộp kẹo sữa trong lòng bàn tay nhỏ. “Có nói cảm ơn ông nội hay không?”

“Có. Chia papa ăn.” Em bé có ý định đơn giản, thứ thích nhất đều muốn chia cho người thích nhất.

Anh hôn má mềm một cái. “Duyệt Duyệt giữ lại từ từ ăn, ăn xong phải đánh răng đó!”

“Dạ.” Lại chạy mất không thấy bóng dáng như một làn khói.

“Oa! Nó hoàn toàn không thấy em ư!” Người mẹ kháng nghị rồi, Quan Tử Ngôn vỗ vỗ đầu của cô, tạm thời biểu lộ an ủi.

Trong chốc lát, bé lại chạy trở về. “Papa, papa, chú út dẫn con đi bắt đó!” Đưa tay nhỏ bé ra, hiển vật quý cho anh xem.

Anh liếc nhìn thứ trong bàn tay nhỏ. “Kêu là bộ rùa.”

“Dạ!” Gật đầu, lại chạy đi.

Trẻ em ở thành phố cũng đáng thương, phóng tầm mắt nhìn tới tất cả đều là nhà cao, cả bộ rùa cũng chưa từng thấy, chứ đừng nói leo cây bắt cá, có một cơ hội để cho bé tiếp xúc tự nhiên cũng là không tệ. Anh hướng về phía Duyệt Duyệt rồi đi cất giọng kêu: “Quan Tử Cần, em cẩn thận chăm sóc Duyệt Duyệt cho anh, thiếu cọng lông anh sẽ lột da em.”

Lại một lát sau —— “Papa, papa!”

Quan Tử Ngôn nhìn lại cái bình nước nhỏ. “Gọi là nòng nọc, sau khi lớn lên sẽ thành con ếch đó.”

Chưa tới một lát —— “Papa, papa!”

“Nó là con sâu, về sau sẽ biến thành bướm bướm rất đẹp.” Sao Tử Cần lại đưa thứ này cho bé chơi! Chỉ là Tiểu Duyệt Duyệt lá gan lớn, cũng dám đụng sinh vật ngoại ngữ này.

Chưa tới một lát ——

“Kêu là con giun.” Sao càng lúc càng gớm thê! Anh thật tò mò, kế tiếp sẽ có cái gì?

Một lát nữa ——

“Gọi là cường cường. . . . Cường ca.” Sắc mặt thay đổi, âm thanh nghiêm trọng run rẩy.

“Là con gián.” Ông Diêm Hình bổ sung, nhà nào cũng có. Kỳ quái nhìn anh một cái, quan sát sắc mặt tái nhợt của anh. “Anh sợ con gián?”

Người đàn ông đội trời đạp đất, bảo vệ cô và Duyệt Duyệt giống như ngọn núi, lại còn không bằng đứa bé 3, 4 tuổi, e ngại sinh vật nhỏ trong lòng bàn tay bé?

“Anh, anh, anh. . . .” Rất rõ ràng né tránh Duyệt Duyệt đến gần, em bé vô cùng bi thương nhìn papa xa lánh bé.

Má ơi! Anh hồng mắt rống lên: “Quan Tử Cần, cậu rút ra đây cho tôi!”

8. Chương 8

Chương 8:

Qua âm lịch, chợt nhận ra mình đã không còn trẻ tuổi, muốn tìm người dựa vào, nhưng người đàn ông sống chung mấy năm qua hình như không có ý đó, một cô gái như tôi cũng mắc cỡ, sao mở miệng hỏi anh ấy được?

Có đôi lúc tôi cảm thấy, hình như là tôi yêu anh ấy hơn —— trên thực tế, anh ấy cũng chưa từng nói mấy lời buồn nôn có yêu hay không, sống chung lâu ngày, cứ như là chuyện đương nhiên, anh ấy ôm tôi, hôn tôi, thân mật như người yêu, nhưng cho tới nay chưa từng nói những chủ đề tình yêu, cho nên tôi thường không nhận được mà suy nghĩ, tất cả có phải do tôi tự mình đa tình hay không?

Đừng trách tôi nghĩ như vậy, có mấy người đàn ông đến lúc lập gia đình, thì luôn sẵn lòng tuân theo, nhưng có mấy người sẽ hỏi lại mình, có yêu người phụ nữ mà mình cưới không?

Tất cả giữa chúng tôi, quá thuận nước đẩy thuyền, tựa như nên kết hôn thì kết hôn, không có lãng mạn, không có quá trình theo đuổi, càng không có lời tâm tình liên tục, cho nên —— ai, liệu chàng ngốc ấy có yêu tôi hay không? Tôi có nên đi hỏi anh ấy không?

—— trái tim cô đơn

Trái tim cô đơn thân mến, tôi nghĩ chàng ngốc đó thật đáng đánh, đề nghị cô trực tiếp đi gõ đầu của anh ta, như thế nào?

Người đàn ông đó rất không phải, tại sao có thể khiến phụ nữ bàng hoàng bất lực thế, cả hôn nhân cũng không rõ ràng, chẳng lẽ còn phải đợi bạn gái cầu hôn anh ta? Quá không ra cái gì.

Nhưng nói đi thì nói lại, ai quy định ở trong tình yêu phụ nữ phải đứng ở thế bị động sao? Thương anh ta, thì cứ dừng cảm theo đuổi, nếu anh ta dám làm trẻ nãi tuổi xuân của cô nhiều năm, sau đó còn có gan nói không yêu cô, vậy dù cô gở anh ta đến chán thương sợ hãi thì cũng có ai nói gì.

Trước chúc cho trái tim cô đơn của cô bắt được nửa trái tim còn lại của anh ta, không còn cô đơn nữa.

—— Tử Ngôn

Nghỉ đông kết thúc, trước khi rời khỏi Vân Lâm trở về cương vị công tác của mình, mẹ Quan bí mật tìm đến Quan Tử Ngôn, hai mẹ con nói chuyện một lát.

“Con tính toán khi nào định ra danh phận?” Để con gái người ta dẫn theo đứa trẻ vô danh vô phận đi theo anh cũng không phải cách.

“Để con xem lại!” Anh từ chối cho ý kiến.

“Còn xem lại?! Cậu vừa rồi là ba con muốn mẹ hỏi con, ông ấy yêu chết Duyệt Duyệt rồi, ước gì cháu ấy sớm trở thành người nhà họ Quan.”

“Con không biết Diêm Hình có ý đó hay không.” Kết hôn là chuyện cả đời, cô chuẩn bị xong chưa, anh còn chưa xác định, không dám tùy tiện mở miệng, sợ sẽ tạo thành áp lực cho cô.

“Con thật là đầu dura! Người ta không có ý ở bên con cả đời, sẽ cùng con về nhà ăn bữa cơm đoàn viên, còn cho con của nó gọi con là ba sao?” Sao bà lại sinh ra đứa con trai đầu thế!

Thật sao? Diêm Hình có ý đó, chỉ là đang đợi anh mở miệng mà thôi?

Thấy con trai yên lặng suy nghĩ, mẹ Quan hỏi tiếp: “Hai năm trước, con đột nhiên cự tuyệt tất cả xem mắt, chính là vì con bé?”

“Dạ.”

“Hai đứa này thật là! Chuyện như vậy sao không nói sớm?” Hiện tại mới dẫn về, hại bà thật lo lắng, sợ thiên hạ này không tìm được một cô gái có thể khiến con trai để mắt.

“Lúc đó con còn chưa xác định.” Chưa xác định lòng của Ông Diêm Hình, chưa xác định cô có nguyện ý cùng anh đi tới một bước kia không.

“Ba mẹ không phải thúc giục con, chỉ là hạnh phúc mà con muốn, con phải tự nắm chặt, cô gái mà con thích, thì ba mẹ cũng sẽ yêu ai yêu cả đường đi, con không cần lo lắng vì ba mẹ, biết không?”

“Con hiểu, cảm ơn mẹ.”

Sau khi nói chuyện với mẹ thì anh liền trở về suy nghĩ chuyện mẹ nói.

Lúc này mà hỏi cô ấy, thật sẽ không quá đột ngột chứ?

“Sẽ.”

Đúng thôi, anh đã nói —— hả? !

Phục hồi tinh thần lại, phát hiện người trả lời anh là Ông Diêm Hình. Cô ngồi vào cạnh anh khi nào? Lúc này anh không cần thận hỏi ra rồi sao?

“Duyệt Duyệt hỏi em, bây giờ đồng ý lời cầu hôn của Trần Minh Tường có quá sớm hay không?”

Anh lập tức kinh sợ nhảy dựng lên. “Đương nhiên có!” Quỷ nhỏ, dám lừa gạt Tiểu Duyệt Duyệt của anh.

Nhào tới, ôm lấy bảo bối của anh. “Duyệt Duyệt không thể đồng ý, biết không? Nhanh vậy đã bị theo đuổi, thật không có giá trị trường rồi, tối thiểu cũng phải gây khó khăn cho cậu ta mười mấy hai mươi năm, xem thành ý theo đuổi của cậu ta, không có gì cả, chỉ mấy bình Yakult đã muốn bắt cóc Tiểu Duyệt Duyệt của ba, nào có chuyện dễ dàng như vậy.” Càng nói càng chột dạ, anh giống như —— cũng không có quá trình theo đuổi gì, vài ba lời liền lừa người ta trở về ra mắt cha mẹ, thậm chí ngay cả ba chữ cơ bản nhất, cũng chưa từng nói với cô. . . .

Cô thật —— có cảm giác được theo đuổi và đang yêu sao?

Như vậy anh làm sao mở miệng được?

Có lẽ tâm thần anh không yên quá rõ ràng, Ưông Diêm Hình phát hiện, hỏi mấy lần, anh luôn nói không có việc gì.

Mỗi đêm cô vẫn nghe tiết mục truyền thanh của anh, bên trong có những lời tâm sự mà anh không dễ dàng nói với cô, ở trong tiết mục ngược lại có thể thẳng thắn nói ra.

Cô và anh chơi một trò chơi nhỏ, dùng thân phận người nghe trung thực, thỉnh thoảng gửi thư đến radio, biểu đạt tâm sự trong buổi chủ trì của anh. Cô muốn xem, anh lúc nào mới có thể phát hiện, mà phát hiện xong thì có phản ứng gì?

Mấy bức thư kia, từng chữ từng câu đều là lịch trình tình yêu của cô, là ghi chép từ cảm kích, lệ thuộc vào đến yêu say đắm nồng đậm mà cô dành cho anh, cô dùng phương thức này để nói yêu anh.

Mỗi lần nghe anh trả lời mình trong tiết mục, cô liền cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, còn vui vẻ khi trêu chọc anh, cô chơi cực kỳ vui.

Chàng ngọc này, lúc nào mới có thể phát hiện đây?

Mấy ngày trước đến vườn trẻ đón con gái, gặp phải mẹ Trần Minh Tường, hai người trò chuyện mấy câu, bị hỏi Duyệt Duyệt đã bốn tuổi rồi, có tính toán sinh thêm một cô con gái làm bạn không? Thấy Duyệt Duyệt thân thiết đáng yêu như vậy, muốn cô ấy sinh thêm mấy bé cũng nguyện ý.

Nghĩ tới đây, không khỏi lặng lẽ nhìn anh một cái.

“Làm chi?” Quan Tử Ngôn đang sắp xếp bản thảo mới, thì thấy cô quan sát mình. “Anh không đúng chỗ nào sao?”

“Không có.” Cô cười cười.

Sinh thêm một đứa? Nếu như là anh, cô phát hiện cô cũng không bài xích ý nghĩ đó, thêm một tiểu Tử Ngôn có dáng dấp rất giống anh, thông minh độc lập.

Cô muốn kết hôn rồi, muốn chung tổ gia đình với anh, dắt tay anh cả đời.

Sau đó, vào ngày lễ người mẹ năm nay, cũng là sinh nhật bốn tuổi của Duyệt Duyệt, anh mua bánh ngọt, đồng thời ăn mừng Duyệt Duyệt thêm một tuổi và lễ người mẹ.

Khi anh hỏi họ có tâm nguyện gì ——

“Mẹ Trần Minh Tường sinh thêm một em trai cho cậu ấy, con cũng muốn có một em trai chơi với con.” Lời trẻ con hồn nhiên, nói ra sự cô đơn của con gái một, khiến Quan Tử Ngôn nghe mà sửng sốt.

Đêm đó, dỗ Duyệt Duyệt ngủ xong, đi ra cửa phòng thì cô đã thu thập xong bàn ăn, đưa ly trà hoa quả vừa pha xong cho anh, hai người ngồi đối diện lẳng lặng uống.

“Còn đang suy nghĩ lời Duyệt Duyệt nói?” Cô hỏi.

Anh giương mắt đưa mắt nhìn cô một hồi lâu. “Em sẽ xem xét sao?”

“Suy tính cái gì? Sinh thêm một đứa?”

“Ừ.” Anh không chớp mắt quan sát nét mặt của cô, cô sẽ nguyện ý chứ?

“Cùng ai? Anh sao? Nếu là như vậy.” Cô trầm ngâm một lát.

“Như thế nào?” Không tự chủ ngừng thở.

Cô bật cười, dịu dàng chân thành lại phong tình vô hạn dời qua ngời lên đôi mắt anh, hôn lên vành tai nóng của anh, giọng quyến rũ. “Anh tốt vậy, có thể thử xem.”

“Diêm Hình.” Anh rên rỉ, sống lưng tê dại, cơ hồ không chống cự được sự trêu đùa của cô.

Tán tỉnh hôn từ vành tai anh tới bờ môi. “Anh không muốn sao?”

Anh ảo não hừ nhẹ, lý trí hoàn toàn biến mất, hung hăng hôn môi của cô, thân thể dính sát dây dưa không có khe hở, cuồng nhiệt cọ sát môi lưỡi lẫn nhau, hôn ra ngọn lửa mạnh.

Trước khi đắm chìm, anh kịp thời bắt được một tia lý trí cuối cùng, giọng trầm thấp hèn “Sẽ bị Duyệt Duyệt nghe được, qua nhà em đi.”

Cô xấu hổ liếc anh một cái. “Được.”

Cô không biết được anh có thể điên cuồng như vậy, vừa vào cửa, bọn họ liền từ cửa hôn vào, y phục tán loạn rơi đầy đất. Không kịp đợi đoạt lấy cô ở phòng khách, sau đó lại đi vào trong phòng, lại muốn cô một lần, làm thật cuồng nhiệt, kích tình như lửa, làm đến xương cô sắp rã.

Kích tình qua đi, hai người ôm nhau chia sẻ dư vị hoan ái, sau đó mệt mỏi vô cùng ngủ mất.

Sáu giờ rưỡi sáng, cô tỉnh lại ở trong lòng anh, anh còn đang ngủ say. Cô mở to mắt nhìn trần nhà, hồi tưởng tối hôm qua cô rốt cuộc bộc phát cao triều mấy lần.

Cô không ngờ người đàn ông có vẻ trầm tĩnh vô hại này, bạo phát lực sát thương lại lớn như vậy, quả thật làm cho người ta không chống đỡ được, thật không hổ là đối tượng cô thích.

Chân của cô đặt giữa hai chân của anh, vốn định không kinh động anh, đi về tắm rồi chuẩn bị bữa ăn sáng cho anh và Duyệt Duyệt, không ngờ cô vừa có động tác liền khiến anh tỉnh ngủ.

Bàn tay dừng ở trên lưng cô ôn tồn vuốt ve, mở mắt nhìn cô: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Tiến lên hôn anh. “Anh ngủ tiếp một lát, em sẽ chuẩn bị bữa ăn sáng.”

Lát nữa, anh rửa mặt xong, tới giúp cô chuẩn bị bữa ăn sáng, liền lưu ý thấy động tác của cô không được tự nhiên.

Anh từ sau lưng ôm cô, khẽ xoa bên eo cô. “Xương sống eo?”

Cô ngoái đầu nhìn lại, oán giận lườm anh một cái. “Không phải là anh làm hại sao, anh còn dám nói!”

Oán trách nhưng âm điệu mềm mại càng giống như làm nũng, anh liền mất lý trí, không nhịn được hôn lại.

“A!” Đột nhiên nghĩ đến cái gì, cô kêu khẽ một tiếng, tránh thoát anh.

“Thế nào?”

“Em. . . em quên gia pháp của ba anh!” Tối hôm qua là giai đoạn nguy hiểm của cô, rất dễ dàng thụ thai, cô chỉ lo muốn một tiểu Tử Ngôn, lại quên trường hợp thi hành gia pháp của ba Quan kinh người cỡ nào.

Cứ tưởng cô sợ gì! Quan Tử Ngôn cười nhẹ ra tiếng.

“Anh còn cười được. Nếu thật mang thai, anh sẽ bị đánh chết!”

Anh cười ôm cô, lòng bàn tay khẽ xoa cái bụng bằng phẳng của cô. “Nếu như thực có một em trai làm bạn với tiểu Duyệt Duyệt, anh chịu gia pháp cũng cam tâm.”

Tuy là nói như vậy, nhưng sau đêm đó, anh thận trọng suy tư, thật nên cầu hôn với cô rồi, thái độ của cô cũng rõ ràng, không phải sao? Vậy anh còn chần chờ cái gì?

Anh tin tưởng, Diêm Hình sẽ gật đầu đồng ý.

Anh rút thời gian đi chơi nhậu cưới, tính toán ở thời gian thích hợp sẽ nhắc tới chuyện này với cô. Tối hôm đó, anh tự mình xuống bếp nấu mấy món ăn, đều là món cô và Duyệt Duyệt thích. Vốn định chờ thời cơ thích hợp sẽ mở miệng với cô, nhưng mấy ngày nay, cô lại trở về muộn hơn bình thường, sau khi trở về khẩu vị cũng không quá được, một chén cơm cũng ăn không hết, nếu như không phải anh gấp đồ ăn cho cô, thì cô cơ hồ không động thức ăn trên bàn.

Thật không giống sức ăn của cô, trước kia anh xuống bếp, cô đều sẽ rất nể mặt, liền thủ với Duyệt Duyệt ăn sạch thức ăn, sau đó mới chống bụng đau khổ gọi.

Sau khi ăn xong, cô sẽ rửa chén thay anh, sau đó chọc anh: “Hiền tuệ như vậy, thật muốn cưới anh về nhà.”

Hôm nay, cô không có nói như vậy.

Con người suy nghĩ sâu xa, liếc về hướng cô gái đang rất trầm tĩnh, như vậy, anh làm sao mở miệng được?

Một ngày lại một ngày, anh phát hiện cô hình như tâm sự nặng nề, có lúc sẽ nhìn anh ngẩn người, có lúc sẽ nhẹ nhàng thở dài giống như đang khó xử cái gì, có vẻ rất lo lắng.

Ngay cả ở trong lòng anh, được anh hôn, ôm, cũng có thể cảm thấy cô lực bất tòng tâm.

Có người nói, trực giác của phụ nữ ở trong tình yêu rất nhạy cảm, nhưng đàn ông cũng không phải thế sao? Cô đưa mắt nhìn anh thì đến tốt cùng đầu nhập mấy phần chuyên chú, anh cảm thụ ra được. Khi cô có chuyện giấu giếm anh, thái độ không hề thản nhiên nữa, anh cũng cảm thụ ra được.

Anh không biết, cô đến tốt cùng đang khó xử cái gì, khiến cô dù ở bên cạnh anh, cũng không thể chuyên chú nhìn anh, tâm thần không biết bay tới nơi nào, mắt hồn mất vía như vậy là chưa từng có.

Không thể không thừa nhận, anh rất lo lắng.

Có mấy lần cô về muộn, anh thuận miệng hỏi một câu, cô liền nói là công ty liên hoan, anh cũng không nghi ngờ gì, cho đến sáng sớm ngày đó ——

Lưu ý đến bản kế hoạch cô thức đêm làm còn bỏ sót ở trên bàn cơm, anh liền chạy theo xuống lầu. Gần đây tâm thần cô vô cùng hoảng hốt.

Cửa thang máy vừa mở, xa xa liền nhìn thấy cô và một người đàn ông xảy ra tranh chấp, anh dừng bước chân không có lên trước, cách một khoảng cách nghe không rõ bọn họ nội dung cãi vã, nhưng cô hình như rất tức giận, ra tay tát anh ta một cái, rồi xoay người rời đi.

“Điêm Điêm!” Anh thấy người đàn ông kia nhắc chân đuổi theo, kêu gọi thân mật quen thuộc, đủ thấy hai người có quen biết, còn là loại quen thân.

Đang suy ngẫm, lơ đãng liếc thấy mặt mũi người đàn ông kia, chân mày thật quen thuộc. . . . Giống như Duyệt Duyệt.

Anh sững sờ, trong nháy mắt hiểu ra làm đầu anh trống không.

Mấy ngày nay, Điêm Hình đang phiền não chuyện này sao? mấy ngày về muộn đó, là do ở chung với người kia? Khi cô nhìn anh, trong mắt lại không có anh là đang suy nghĩ gì? Cô khó xử, vì không biết nên mở miệng với anh thế nào sao?

Thật là diễn biến như phim, anh lại không cẩn thận cuốn vào nước xoáy cuộc tình tay ba rồi hả?

Không sai, phim đều diễn thế, câu trả lời “Anh ấy đã chết” chính là đáp án thông dụng của tất cả người mẹ, không có nghĩa là chân tướng, anh cũng chưa từng xem là thật. Chỉ là anh không ngờ, chân tướng ban đầu không để ý, sẽ ở ngày sau quấy nhiễu anh nghiêm trọng.

Anh cười khổ. Máu mủ mà, thật là khiến người ta vừa yêu lại vừa hận, muốn phủ nhận thoát khỏi cũng không có biện pháp đâu!

Anh có thể nói tình cảm của anh và Duyệt Duyệt không thua bất kỳ một đôi cha con nào trong thiên hạ, nhưng sự thật chính là sự thật, trên người Duyệt Duyệt chảy máu người kia, đó là dính lú chém thế nào cũng không đứt.

Cho nên kế tiếp thì sao? Điêm Hình sẽ làm như thế nào?

Anh không cho cô biết sự hiện hữu của anh, lẳng lặng quay người đi lên lầu.

Đây là quá khứ của cô, cô nên tự làm ra quyết định, bất luận cô nghĩ như thế nào, anh tôn trọng lựa chọn cuối cùng của cô.

Anh đang chờ, đợi xem khi nào cô nói với anh việc này, nhưng một tháng trôi qua, cô từ đầu đến cuối không có mở miệng.

Một ngày này, làm bài tập với Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt đột nhiên ngẩng đầu lên nói cho anh biết: “Papa, mẹ gần đây thật kỳ quái.”

Anh tự tay vuốt ve cái ót bé. Anh cho Duyệt Duyệt để tóc dài, kiểu tóc công chúa hôm nay là anh cột, vừa ngọt ngào vừa đáng yêu. “Kỳ quái thế nào?”

“Chính là có lúc đi ra ngoài với mẹ, sẽ gặp phải một người, mẹ gây gỗ với chú ấy, nhưng lại muốn con ăn cơm với chú ấy. Rất kỳ quái!” Gây gỗ chính là ghét, ghét làm chi còn phải cùng nhau ăn cơm?

Anh dừng một lát, cố gắng dùng thái độ tự nhiên nhất hỏi: “Vậy Duyệt Duyệt thích chú ấy không?”

Duyệt Duyệt nhăn nhu mũi. “Không thích.” Mẹ hình như cũng không muốn để ý đến chú đó, chú đó còn gắng phải theo, cảm giác thật là bá đạo đó!

“Chú ấy còn muốn ôm con, kỳ quái, con đâu có quen chú ấy.” lại bổ sung thêm một sự tích bá đạo.

Bé có thể cho ông nội bà nội, cô chú ôm, đó là bởi vì bé biết những người đó đều là người rất thân của papa, người thân của papa bé cũng sẽ thích, nhưng người kia bé lại không biết.

“Duyệt Duyệt. . .” Anh há mồm, không biết vì sao lại nói thế. “Con không thể không lễ phép với chú ấy.”

“Tại sao?” Bé gái hình như rất bất mãn.

“Bởi vì chú đó là người lớn, hơn nữa, hơn nữa. . . .” Hơn nữa không có chú đó thì không có con. Anh có thể nói như vậy sao?

“Nhưng chú đó loạn ôm mẹ!” Rõ ràng mẹ cũng rất tức giận, tại sao bé không thể ghét?

Anh tin tưởng nét mặt bây giờ của anh nhất định rất cứng ngắt. Cười chua chát, nói nhỏ: “Đó là vấn đề của người lớn, người lớn sẽ xử lý.”

Duyệt Duyệt trưởng thành sớm nhạy cảm, mơ hồ phát hiện cái gì, nhỏ giọng hỏi: “Papa, ba và mẹ cãi nhau sao?”

Anh sưng sờ. “Không có chuyện này.”

“Vậy tại sao người kia muốn mẹ đi với chú ấy?” Đừng tưởng rằng đứa bé liền nghe không hiểu, bé cũng biết đó.

Anh ngạc nhiên, không phản bác được.

“Papa. . . Ba và mẹ, không chia tay có được hay không?” Bé muốn mẹ, cũng muốn papa. “Papa, papa. . . Bé muốn ở chung với papa. . .”

Hốc mắt hơi nóng, Quan Tử Ngôn ôm bé, lòng chua xót im lặng.

Duyệt Duyệt thương anh, hôn anh, lại không có chút tình cảm nào với người có máu mủ với bé, cũng không thể tiếp nhận, ai nói máu mủ có thể đại biểu tất cả?

Có máu mủ thì như thế nào? Anh không phải không có ưu thế, Duyệt Duyệt không thể rời bỏ anh, chính là ưu thế lớn nhất của anh, Diêm Hình không thể nào không để ý cảm thụ của con gái, dù vì Duyệt Duyệt, cô cũng có khả năng cực lớn ở lại bên cạnh anh.

Nhưng —— anh có thể lấy Duyệt Duyệt làm lá bài chủ chốt sao? Có thể lợi dụng một đứa bé bốn tuổi sao?

Anh thương Duyệt Duyệt, cưng chiều Duyệt Duyệt, là anh thật lòng yêu đứa bé này, cũng không phải muốn lợi dụng tình cảm tình khiết chân thành của đứa bé để đạt tới mục đích gì, hành động như vậy, sẽ ti tiện đến ngay cả anh cũng xem thường mình.

“Duyệt Duyệt, lần sau gặp được người kia, phải lễ phép một chút, biết không? Không thể nói lời khiến mẹ tức giận.” Anh vẫn không thể gỡ thủ đoạn, không muốn dùng Duyệt Duyệt để làm khó cô, thà đợi cô tự động làm lựa chọn, đợi cô cam tâm tình nguyện ở lại.

Chỉ đạo Duyệt Duyệt làm bài tập xong, tắm rửa đưa bé lên giường ngủ rồi, ngửa đầu, cây kim ngân của đồng hồ treo tường sắp tới con số 12, mà Uông Diêm Hình —— còn chưa có trở về.

Anh đóng cửa lại, xuống lầu đến đầu ngõ đợi cô, không yên lòng để một cô gái độc thân đi ở ngõ tối không người.

Anh đợi khoảng 10', thì thấy cô không có đáp xe buýt, mà là từ một chiếc xe cao cấp đi xuống. Trước khi xuống xe, người đàn ông đưa cô về còn kéo cô trở lại, theo ánh trăng, thấy được nụ hôn cuồng nhiệt nóng bỏng. . . .

Anh không cách nào di động, không cách nào phát ra âm thanh, không cách nào làm ra bất kỳ động tác gì, cũng chỉ lẳng lặng, lẳng lặng nhìn.

Uông Diễm Hình đẩy anh ra, lơ đãng liếc thấy bóng dáng đứng nghiêm ở chỗ không xa, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi.

Xong đời! Cô xui xẻo đến không thể trị được.

Bỏ rơi người đàn ông kia, bước nhanh đón lấy anh. “Tử Ngôn, anh hãy nghe em nói ——”

Anh không nói một lời, ánh mắt rơi vào đôi môi bị hôn sưng đỏ của cô, bình tĩnh đưa mắt nhìn cô chốc lát, yên lặng xoay người đi lên.

“Diễm Diễm!” Người đàn ông ở phía sau kêu cô.

Còn dám gọi! Đầu cô cũng không quay lại, ném tới một câu: “Anh cút đi!” Sắp bị anh hại chết.

“Anh sẽ chờ em đấy!”

Chờ tôi đi tìm chết!

Uông Diễm Hình quả thật không nói gì, đuổi theo bước chân của Quan Tử Ngôn, hoàn toàn không muốn quan tâm người phía sau làm cái gì.

“Tử Ngôn.”

Anh không lên tiếng.

Anh chưa bao giờ bỏ mặc lời kêu của cô như thế.

Cô rất buồn bã. “Anh rất tức giận?”

Anh vẫn không lên tiếng.

“Nếu như anh chịu nghe, em có thể giải thích.”

Anh không gật đầu, cũng không lắc đầu, đi thẳng về phía trước.

“Là anh ta cưỡng hôn em, em có giấy giữa, thật!” Đó cũng không phải là ý nguyện bản thân, vẫn không thể tha thứ sao?

Anh quyết tâm không để ý tới cô.

Nhìn trộm mắt bên xa cách của anh, cô khóc không ra nước mắt. Tử Ngôn giống như lại trở về bộ dáng cự người ngoài ngàn dặm như lúc mới quen, lạnh lùng ngăn cách mọi người ra. . . .

Cứ như vậy một trước một sau về đến nhà, ra khỏi thang máy, anh quẹo phải đang muốn trở về chỗ ở của mình thì ——

“Tử Ngôn!” Eo bị cô ôm chặt, cô dán sát mặt vào trên lưng anh, ăn vạ như đứa bé. “Em không muốn gây gổ, Tử Ngôn, đừng chiến tranh lạnh có được hay không? Em rất sợ anh như vậy.”

Giống như là. Coi cô như người dưng, không quan trọng nữa.

Anh yên lặng, bởi vì cô ôm mình, không trả lời, cũng không tránh ra.

“Tử Ngôn, anh không cần em sao?” Cô rất buồn bã hỏi, tại sao đều không để ý cô?

Không cần cô? Câu hỏi này, giống như người lựa chọn là anh, nhưng vấn đề ở anh sao?

Anh chưa bao giờ gặp qua chuyện như vậy, cũng không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể giấu tất cả cảm xúc, không tiết lộ mấy may.

Anh bị thương rất nặng, nhưng không muốn cho cô nhìn thấy.

Anh có thể nói gì? Lại nên nói cái gì? Anh thật không biết, chỉ có thể trầm mặc.

“Em thừa nhận em có chuyện lừa gạt anh, nhưng em không phải cố ý, anh chờ em, hiện tại em còn chưa biết nói thế nào, cho em một chút thời gian xử lý, sau đó em sẽ nói cho anh cả câu chuyện, xin anh nói với em mấy lời được hay không? Tử Ngôn.”

Anh khe khẽ thở dài, rót cuộc mở miệng: “Không cần giải thích cho anh cái gì, chỉ cần em biết mình đang làm gì là tốt.”

Kéo tay của cô ra, trước khi mở cửa vào nhà, bước chân dừng lại. “Anh thừa nhận trong lòng không thoải mái, nhưng anh không hề tức giận. Anh sẽ chờ em, chính em nghĩ rõ ràng lại nói, trước đó, chúng ta tạm thời không gặp mặt đi.”

Rồi sau đó, cửa sắt đóng lại.

9. Chương 9

Cô ấy là người siêu cấp không có kiên nhẫn, thích xem tiểu thuyết tôi viết, rồi lại không kịp đợi tôi viết hết hai mươi vạn chữ kết cục, thường thường xem một nửa liền quần tôi hỏi hung thủ là người nào.

Tôi còn nhớ quyển sách kia, bởi vì cô ấy dây dưa quá quýt, tôi lại liều chết không nói, cô ấy đoán hết tất cả nhân vật trong sách, cuối cùng bày ra nghi ngờ nửa ngày, kết quả lại là tự sát, cô ấy liền gọi trời gọi đất cho rằng mình bị lừa dối.

Cô gái hôm nay, không phải Duyệt Duyệt rồi, đứa trẻ bốn tuổi còn chưa có biện pháp xem tiểu thuyết trình thám suy luận.

Tại sao phải nói về cô ấy? Bởi vì cô ấy là người phụ nữ đầu tiên khiến trái tim tôi cảm thấy thật ảm áp, cũng là người phụ nữ đầu tiên khiến tôi bị thương rất nặng.

Tôi cảm thấy, tôi đang ở bên cạnh cô ấy, nhưng cô ấy lại không nhìn thấy tôi, không nghe được lời nói của tôi, tôi có thể làm sao đây?

Hôm nay tâm trạng rất loạn, không biết nói đến từ đâu, thường thường xem thư bày tỏ tình cảm của các bạn gửi đến, có thể lý trí đi phân tích, nhưng khi mình chân chính gặp phải, lại cảm thấy tay chân luống cuống, vì vậy tôi xin lui ra.

Tôi nói cho cô ấy biết, tôi không có tức giận. Nhưng đó là lời rai lương tâm, thật ra thì tôi cực kỳ tức giận, ngay cả mình cũng không biết tại sao tức giận như vậy, rồi lại giận đến không muốn làm cho cô ấy biết.

Sau đó suy nghĩ một lát, cũng hơi hiểu ra.

Tôi đang ghen.

—— Tử Ngôn

Trước đó, chúng ta tạm thời không gặp mặt.

Anh lại dám nói với cô như vậy, vậy mà bảo không có tức giận?

Đáng ghét! Cô tức giận đến mãnh liệt đâm giường đệm. Sao lại dễ ý thế, cô cũng không phải cố ý, nếu biết Dương Thiệu Hoa sẽ đột nhiên hôn cô, cô nhất định sẽ giữ vững toàn bộ lòng cảnh giác, anh không thể tha thứ cô lần này sao?

Quý hẹp hòi, quý hẹp hòi, quý hẹp hòi!

Nhưng sau khi phát tiết xong, cô ôm chăn bông, lăn qua lộn lại cả đêm không cách nào ngủ, nhớ tới cặp con người vắng lạnh kia, trái tim liền chìm đến đáy cốc, rất sợ anh không bao giờ để ý tới cô.

Cô không nghĩ ra anh đang nghĩ cái gì, cảm thấy hình như rất dễ ý, nhưng vì sao lại phản ứng bình tĩnh như vậy? Anh nói không thêm dễ ý, nhưng anh cả lời “Tạm thời không gặp mặt” cũng nói ra rồi.

Anh là người đàn ông sạch sẽ, ở trong tình cảm thì truyền thống hơn ai hết, nếu yêu, thì muốn chung tình tuyệt đối, không có bất kỳ mơ hồ, cho nên anh cảm thấy bị thương, bị phản bội, những chuyện này cô đều có thể hiểu, nhưng sau khi bị thương thì sao? Cô hoàn toàn không có biện pháp mong đợi phản ứng của anh, chỉ sợ anh quyết định bỏ qua hết, không để ý gì nữa cả, thì nguy rồi!

Cho tới nay, đều là cô quan tâm anh nhiều hơn, cá tính của anh quá mức im lặng, cả tình cảm cũng âm ỉ nhàn nhạt, cô thậm chí cảm thấy, anh chỉ là đã quen có cô làm bạn, tình cảm người thân ấm áp chiếm đa số, không còn có cô gái nào thân mật hơn cô, vô cùng tự nhiên đi tới một bước kia, nhưng muốn nói đến tình yêu nóng cháy sâu sắc giữa người tình, thì sợ là không tồn tại chứ?

Cũng bởi vì tình yêu của anh quá nhạt, cô mới có thể sợ, sau khi anh bị thương sẽ lui về chỗ cũ, sẽ bỏ hết tình yêu nhàn nhạt này.

Nghĩ đến thật buồn bã, cô không giữ được tình yêu của người đàn ông này, lại dang hiến trọn vẹn tình yêu của cô.

“Tạm thời chớ gặp mặt, tạm thời chớ gặp mặt. . . .” Ai! Cần tức lớn như vậy sao?

Nói không gặp mặt, cô còn tưởng là thật sự cả đời không qua lại với nhau chứ?

Mấy lần ra vào cửa nhà, lơ đãng chạm mặt, cô cúi thấp đầu, cả nhìn cũng không dám nhìn anh một cái.

Ngay cả chào hỏi cũng không sao?

Anh hơi ử dột nhếch môi, học trầm mặc theo cô.

Anh thừa nhận, anh quả thật rất dễ ý, nói đó là ghen, anh cũng nhận, trong khoảnh khắc đó, thật sự cảm thấy vô cùng không thoải mái, nhưng sau khi câu nói kia ra khỏi miệng, đêm đó anh liền hối hận.

Anh bảo lưu phong độ, cho cô không gian, để cho cô tĩnh táo suy tư, lựa chọn người cô muốn nhất, nhưng nếu suy tư đến cuối cùng, cô vẫn không vứt bỏ được tình cảm trong quá khứ thì sao?

Nếu cuối cùng cô không lựa chọn anh, anh thật không biết mình làm sao tiếp nhận.

Có người cạm rảo rảo, thế nhưng anh lại lẳng lặng lui sang một bên không tranh không cầu không làm khó dễ cô, đây gọi là phong độ? Vì sao anh lại phải làm quân tử? Nếu như quân tử sẽ làm anh mất đi cô.

Ban ngày, lúc viết bản thảo luôn không cách nào tập trung tinh thần, trong đầu không ngừng nhớ tới cô, không ngừng nhớ tới hình ảnh cô bị hôn. . . . Tâm tư liên tảo bạo, thế nào cũng không tĩnh tâm được.

Quá khứ, chưa từng cảm thấy căn nhà này yên tĩnh vậy, thiếu giọng nói dịu dàng nũng nịu của cô, thiếu tiếng cười đùa của cô và Duyệt Duyệt, trái tim cũng không còn đập nhanh, yên tĩnh đến khiến anh hít thở không thông.

Quá khứ, cũng là một mình, từ trước giờ không cảm thấy tịch mịch, hiện tại cũng chỉ trở về cuộc sống lúc đầu mà thôi, tại sao. . . . Sẽ trở nên khó có thể chịu được như thế?

Anh đã không cách nào tưởng tượng, những ngày không có cô.

Phát hiện không cách nào ở trong không gian quá yên lặng, anh bỗng đứng lên, cầm cái chìa khóa ra cửa.

Vốn định đi chung quanh một lát, hóng mát một chút, rồi lại gặp phải trường hợp anh không muốn đụng phải nhất lần nữa.

“Duyệt Duyệt là máu mủ nhà họ Dương, em không cải biến được sự thật này.”

“Vậy thì thế nào? Từ khi Duyệt Duyệt ra đời đến bây giờ, có ai trong nhà họ Dương ăn nó, dứt sữa cho nó, thay tã cho nó lần nào chưa? Tại sao một câu trên người nó chảy máu nhà họ Dương thì muốn mang nó về?”

“Anh không chỉ cần đứa bé, anh cũng muốn em. Điềm Điềm, tấm lòng anh dành cho em, chưa bao giờ thay đổi!”

“Cho nên anh lấy đứa bé uy hiếp tôi? Loại hành vi này rất hèn hạ.” Cô cũng không linh tình.

“Điềm ——” vừa mới vươn tay, lại bị cô trừng đi.

“Tôi đã cảnh cáo anh, đừng gặp mặt tôi nữa!” Một lần đã khiến Tử Ngôn hạ “lệnh phong tỏa” rồi, nếu thử lại một lần, cô thật không dám tưởng tượng sẽ như thế nào, sợ là muốn xoá tên khỏi đáy lòng rồi.

Cô thật sợ anh ta.

“Em rốt cuộc vẫn còn kiên trì cái gì? Bên cạnh mang theo một đứa bé, em nghĩ em có thể tìm được đối tượng tốt sao? Điềm Điềm, đừng tùy hứng. . . .” Dương Thiệu Hoa dụ dỗ, cố gắng thuyết phục cô.

“Anh cho rằng không ai thèm lấy tôi? Dương Thiệu Hoa, anh đừng xem thường người khác! Tôi liền gả cho anh xem!”

Quan Tử Ngôn quả thật muốn thử dài.

Anh thật sự rất không muốn gặp loại trường hợp này, cố tình mỗi lần đều làm cho anh gặp vừa vặn, cô không thể tìm địa phương kín đáo một chút sao?

Không muốn nghe nữa, nên anh lặng lẽ lách mình đi, không ngờ vẫn bị đuôi mắt của cô nhìn thấy.

Bị phiền đến nổi giận, cô nhất thời xúc động, bật thốt lên hô: “Tử Ngôn, nói cho anh ta biết, anh sẽ lấy em đi!”

Anh dừng lại, sống lưng cứng còng.

Không khí rất yên tĩnh, yên tĩnh đến tiếng hít thở cũng nghe thấy.

Rồi sau đó, anh có động tác —— cũng không quay đầu lại đi về phía trước.

Sợ anh lại hiểu lầm, cũng không để ý lệnh phong tỏa của anh lúc trước, Uông Điềm Hình bước nhanh đuổi theo.

Lúc này cô không cho người ta hôn loạn, ngay cả góc áo cũng không đụng phải, sao anh lại tức giận hơn? Bóng lưng căng thẳng cứng ngắc rõ ràng: đừng đụng ta!

Cô không có can đảm tiến lên đụng anh. . . .

Bước chân của anh không nhanh không chậm, xem ra giống như là không có ý thoát khỏi cô, nhưng vẫn không để ý cô, hại cô đi phía sau, cũng không biết làm sao mới tốt.

Có đến vài lần tan việc, cả người mệt mỏi mệt mỏi mệt mỏi, thật ra thì rất muốn đến chỗ anh, để cho anh ôm, nũng nịu với anh, cảm thụ cảm giác được yêu thương cưng chiều, đêm đó sẽ ngủ rất ngon.

Nhưng anh đã nói như vậy rồi, cô đâu còn có mặt mũi tiến lên đòi ăn canh đóng cửa nữa? Còn nhớ anh cũng chỉ có thể đè nén xuống.

Cô không biết anh bớt giận chưa, cũng không hiểu biết lệnh phong tỏa kia khi nào mới bãi bỏ.

Yên lặng đi một đoạn đường, anh đột nhiên dừng bước, hại cô thiếu chút nữa đâm đầu vào lưng của anh.

Anh quay đầu lại, trầm trầm hỏi ra một câu: “Em nghĩ rõ chưa?”

“Hả?” Đây là vấn đề quỷ gì? Cô rõ ràng mà, vẫn luôn rất rõ ràng.

“Anh không muốn lấy em?” Nếu không sao lại hỏi như vậy.

Ánh mắt anh lạnh lẽo. “Không.”

Cô vẫn chưa có tỉnh táo lại để lý trí xử lý chuyện này!

Như vậy tính là gì chứ? Vì đấu với một người đàn ông, chứng minh còn có người muốn cô, liền xúc động nói muốn anh cưới cô, hôn nhân của anh, có thể để cô tùy tiện như trò đùa vậy sao?

Cô xem anh là gì chứ? Là nam phụ mà nữ chính dùng để chọc tức nam chính khi hai người sinh ra hiểu lầm trong phim truyền hình tám giờ?

Anh không biết cô và người đàn ông kia có hiểu lầm gì, mà lại rời đi khi mang thai Duyệt Duyệt, đến nay không giải được bế tắc, nhưng chỉ cần một ngày hiểu lầm của cô còn đó, anh cũng sẽ không cưới cô.

Anh thà bị mất đi, cũng không muốn cô ôm oán hận, vì báo thù một người đàn ông khác mà gả cho anh. Cô nhất định phải xác định, người cô thật sự muốn là ai.

Ở trong quan niệm của anh, hôn nhân là lời hứa thần thánh nhất, là một đôi nam nữ thận trọng phó thác cả đời, cả đời thật lòng làm bạn với nhau, không thể là như thế này, không nên là như bây giờ.

Dưới tình huống này, anh không cách nào đồng ý.

Một câu “Không” kiên định, làm trái tim Ưông Diễm Hình lạnh hết.

Cô không có đuổi theo nữa, mất hồn mặc anh cho anh tránh ra, càng lúc càng xa.

Anh nói, anh không muốn cưới cô, rất như vậy, rất quyết tuyệt.

Anh đang chờ, đang đếm ngày, từng ngày từng ngày đứng chờ cô.

Không cầu mong gì khác, chỉ muốn cô đi tới, ôm anh thật chặt như đêm đó, không để cho anh rời đi, sau đó kiên định nói cho anh biết, cô thương anh!

Cái anh muốn, chỉ là một trái tim, như thế mà thôi.

Còn lại, cô muốn xử lý những chuyện kia như thế nào, cô và người đàn ông kia có rối rắm gì, đều không cần nói cho anh biết, anh cũng sẽ không hỏi nhiều, chỉ cần người cô yêu là anh.

Nhưng, không có.

Cô không có thử đi về phía anh nữa, cũng không còn anh giải thích gì với anh nữa, giống như —— trở lại hai đường thẳng song song không chạm vào nhau như lúc ban đầu.

Cô rút cuộc —— nghĩ rõ chưa?

Mấy lần bọn họ gặp nhau dưới lầu, đã không còn trường hợp tranh chấp đối lập, xem ra rất bình thản, cô rút cuộc có thể tỉnh táo đối mặt vấn đề, mà không phải luôn luôn trốn tránh, trốn tránh rồi vấn đề vẫn ở nơi đó không có giải quyết.

Đây đã từng là hy vọng của anh, nhưng cô thật sự làm vậy, anh lại cảm thấy mất mát chua xót.

Duyệt Duyệt vẫn sẽ chạy tới nơi này, chỉ là anh không còn qua nữa, Ưông Diễm Hình cũng chẳng qua tới.

Duyệt Duyệt vẫn dây dưa dính anh thân mật vô cùng, trước người sau người đều kêu papa, cô không nói cái gì, anh cũng không muốn làm khó cô, mấy lần muốn nói gì với Duyệt Duyệt, nhưng lời nói đến khóe miệng, lại nuốt trở về.

Quá khứ, cô nói cha của Duyệt Duyệt không có ở đây, cho nên anh có thể giấu giếm điều bí mật này cả đời, làm ba của Duyệt Duyệt vĩnh viễn, nhưng bây giờ, ba ruột của Duyệt Duyệt đang ở trước mặt bé, anh còn có thể làm như vậy nữa sao?

Nếu như, cuối cùng Ưông Diễm Hình không lựa chọn anh, anh cũng không muốn dùng Duyệt Duyệt để ràng buộc cô.

Nhưng, anh làm sao dứt bỏ được? Đứa nhỏ này, đã là một miếng thịt trong lòng anh, không bỏ được, trừ máu mủ, thì việc anh làm, cho tới bây giờ cũng không ít hơn bất kỳ một người cha nào trên đời.

Lúc Duyệt Duyệt vừa ra đời yếu ớt nhiều bệnh, anh lúc nào cũng lo lắng đề phòng, phiền não vì bé, trắng đêm không ngủ chú ý trông chừng lúc bé ngã bệnh.

Duyệt Duyệt học nói chuyện thì cùng Diễm Hình đoán xem bé đang nói cái gì, là niềm vui thú lớn nhất mỗi ngày.

Duyệt Duyệt kêu tiếng papa đầu tiên thì sự sung sướng vui vẻ trong lòng anh, khó có thể hình dung, đến một tháng sau khi kêu papa mới kêu mẹ, khiến Ưông Diễm Hình ghen ghét ghi hận đến nay.

Duyệt Duyệt học đi bộ thì anh dắt bé, đi từng bước một, khi té ngã anh sẽ rất đau lòng ôm lấy an ủi.

Duyệt Duyệt đến vườn trẻ, anh và Diễm Hình cùng nhau dắt tay của bé, rất nhiều giáo viên, phụ huynh, khen con gái của anh đáng yêu.

Duyệt Duyệt có rất nhiều bí mật nhỏ đều sẽ lặng lẽ nói cho anh biết, sau đó hai người hẹn xong không thể nói với mẹ.

Mỗi lần Duyệt Duyệt phạm sai lầm bị Diễm Hình đánh, đều sẽ khóc tới tìm anh, muốn anh xoa xoa lòng bàn tay đỏ đỏ.

Mỗi lần Duyệt Duyệt có món ngon, chuyện gì vui, nhất định sẽ nói cho anh biết đầu tiên, chia sẻ với anh, anh biết đứa nhỏ này rất thương anh.

Anh cẩn thận che chở, nhìn bé ở anh dưới cánh chim lớn lên từng chút, nội tâm vô cùng vui sướng kiêu ngạo.

Tất cả, từng ly từng tý anh đều ghi tạc ở đáy lòng, tình cảm như vậy, làm sao bỏ được?

“Papa, ba có ở đây không?” Thân thể nhỏ nhỏ, từ cửa chính dò vào.

Bé có cái chìa khóa, sẽ tự mình mở cửa.

“Nơi này.” Âm thanh từ trong phòng nhỏ truyền tới, căn phòng chơi 6m vuông này, là không gian được trừ ra cho Duyệt Duyệt, bên trong có tất cả vật phẩm bé từng dùng từ bé đến giờ.

Duyệt Duyệt chạy tới, nhào vào trong lòng anh tựa như thường ngày. “Papa, ba ở đây làm gì?”

“Đang xem Duyệt Duyệt đáng yêu.” Anh ngồi xếp bằng trên mặt đất, trước mắt có đầy mấy quyển album hình lớn, bên trong đều ghi lại hình ảnh của bé từ khi ra đời đến giờ.

Tựa sát lật xem hết một quyển album, anh mới nghĩ đến điều muốn hỏi: “Sao con lại tới đây? Mẹ đâu?”

Hôm nay là ngày nghỉ, Diễm Hình không dẫn bé ra ngoài dạo dạo?

Duyệt Duyệt nhăn nhu mũi. “Chú Dương kia lại tới nhà con, mẹ nói mẹ có việc bận, bảo con đến tìm ba.”

Có việc bận rộn? Bận chuyện gì không thích hợp có em bé ở đó? Những lời này có thể làm cho người ta liên tưởng đến không gian rất rộng.

Ngừng! Quan Tử Ngôn, tư tưởng sạch sẽ một chút, người ta căn bản chỉ là muốn nói một ít chuyện, không thích hợp cho Duyệt Duyệt nghe được mà thôi, không nên suy nghĩ bậy bạ những suy đoán không có căn cứ!

Lắc lắc đầu, anh nhếch nhẹ khóe môi, dịu dàng hỏi: “Duyệt Duyệt có đói bụng không? Có muốn ăn gì hay không?”

Anh không biết còn có thể chăm sóc bé, làm bạn bé như vậy bao lâu nữa, mỗi một khắc đều hết sức quý trọng.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một lát. “Bánh nướng xốp.” Đó là thứ papa, mẹ, và bé thường xuyên ăn nhất khi ba người ở chung.

“Được, chờ ba một chút.” Hôn má mềm một cái, đứng dậy đi về phía phòng bếp.

Rửa chảo, mở bếp, liếc thấy bóng dáng đứng nghiêm cạnh cửa phòng bếp, nhìn ra sự chần chừ của bé, liền tắt bếp, ngồi xổm xuống giang hai cánh tay, đợi bé tựa vào mình, mới hỏi: “Duyệt Duyệt có lời muốn nói phải hay không?”

“Papa.” Duyệt Duyệt do dự thật lâu, nhỏ giọng hỏi anh: “Có phải ba không quan tâm con và mẹ nữa không?”

Anh ngạc nhiên. “Sao Duyệt Duyệt nghĩ như vậy?”

“Vậy ba đi tìm mẹ đi! Ba không đến, nhưng mỗi ngày chú Dương đó đều tìm mẹ, cứ bảo mẹ kết hôn với chú ấy, mẹ cũng không cãi nhau với chú ấy như trước, nếu mẹ thật muốn kết hôn với chú ấy thì sao?”

Làm thế nào? Anh cũng không biết!

Nếu như tình cảm của bọn họ, không chịu được khảo nghiệm, dễ dàng bị vứt bỏ, anh còn có thể nói gì?

“Chú Dương có thể cầu hôn mẹ, papa cũng có thể mà, ba không muốn lấy mẹ sao!” Đừng tưởng rằng bé không biết gì cả, ba mẹ của các bạn ở vườn trẻ đều có kết hôn, chỉ có bé không có. Giáo viên nói, kết hôn mới có thể ở cùng nhau, mới có thể sinh ra bọn họ, nhưng tại sao papa và mẹ cũng sinh ra bé, nhưng không có kết hôn, không có ở cùng nhau?

Kết hôn? Anh có thể không?

Trước đây anh có cơ hội đó, nhưng anh cự tuyệt, bởi vì không muốn cô nhất thời thiếu suy nghĩ mà gả cho anh, ngày sau tất nhiên sẽ hối hận.

Âm thanh anh khô khốc chất chất, nặn ra nụ cười gượng ép. “Mặc kệ như thế nào, Duyệt Duyệt cũng sẽ có rất nhiều người quan tâm, chú Dương sẽ rất thương con, Duyệt Duyệt không phải lo lắng.”

“Con không cần.” Bé dùng sức ôm sát, buồn bực nói: “Con chỉ muốn papa.”

Hốc mắt một hồi ôn quen thuộc, le que mấy lời, lại làm anh chua xót không nói gì.

Bỏ ra bốn năm, đổi lấy nhận định không thể thay thế của Duyệt Duyệt, đối với anh mà nói, thật đáng giá.

Nhưng, Diêm Hình thì sao? Hơn bốn năm sáng chiều chung đụng, tình ý ôn tồn, thật kém một đoạn quá khứ sao? Tại sao cô không thể giống như Duyệt Duyệt, cũng kiên định nói với anh một câu: em chỉ muốn anh. . . .

10. Chương 10

Đi vào phòng phát thanh, không biết có phải là anh đa tâm hay không, cảm thấy ánh mắt mỗi người nhìn anh hôm nay hơi quái dị.

Nhưng anh không nghĩ nhiều, tiết mục tiến hành đến một nửa, nghe xong một ca khúc khúc, tiếp theo là đến phần đọc thư tâm tình, anh nhận lấy phong thơ nhân viên làm việc chuẩn bị xong, bắt đầu đọc ——

Đã một thời gian không gửi thư tới, bởi vì tôi và anh ấy cãi nhau, tâm tình rất loạn, không biết vì sao lại nói thế.

Thật ra thì nói gây gổ cũng không quá chính xác, anh ấy chưa từng lớn tiếng với tôi, càng chính xác hơn là, anh ấy chưa từng to tiếng với bất kỳ ai. Tôi không nói quá đâu! Anh ấy vô cùng có giáo dục, mặc dù bề ngoài lạnh như băng, nhưng lòng dạ lại mềm hơn ai khác, tôi chính là yêu quý lòng dạ lương thiện của anh ấy.

Quen biết tới nay, còn chưa xảy ra chia rẽ nghiêm trọng như thế, anh ấy không hề nói với tôi câu nào, khiến tôi khổ sở mất ngủ mấy hôm, như vậy còn nghiêm trọng hơn anh ấy lớn tiếng với tôi, cho nên tôi quyết định xếp nó vào loại gây gổ.

Thì ra là giận đối với bạn trai rồi, khó trách có một thời gian không thu được thư cô gửi.

Người nghe tên trái tim cô đơn này, những năm qua, thỉnh thoảng đều gửi thư tới, bình thường đều nói chuyện về tâm trạng của mình, xem như là người nghe kiên trì bền bỉ nhất rồi.

Chỉ là, nguyên nhân lớn nhất mà nhớ kỹ cô, là từ trong thư của cô, anh đọc lên những dòng tâm sự của một cô gái tên trái tim cô đơn, từ tịch mịch, bàng hoàng, vô dụng, đến làm một người đàn ông động lòng, yêu thích, yêu thương thật sâu đến mức không tự kiềm chế, chứng kiến tình yêu của cô, tâm sự yếu ớt nhất của cô.

Cô rất ít nói chuyện đã xảy ra, hơn phân nửa lấy tâm sự làm chủ, giống như lúc này nói thẳng ra sự kiện “Gây gổ”, ngược lại là tình huống rất ít có.

Hôm nay thư rất dài, anh chậm rãi đọc tiếp từng chữ.

Tôi đã từng nói, tôi không phải người lần đầu tiếp xúc tình yêu, sự ngọt ngào, bị thương trong tình yêu, tôi đều đã từng tiếp nhận, theo lý mà nói, đến cuộc tình thứ hai, sẽ không nhiệt liệt, không cách nào tự kiềm

chế giống như mối tình đầu của cô gái trẻ nữa, nhưng, tại sao tôi vẫn lún sâu thế? Ngay cả chính tôi cũng không hiểu.

Suy nghĩ thật lâu, tôi có kết luận ——

Chính là bởi vì có tình yêu, tôi biết thay đổi quý trọng mặt tốt của anh ấy.

Chính là bởi vì có tình yêu, tôi càng hiểu người đàn ông này khó được cỡ nào.

Chính là bởi vì có tình yêu, tôi mới biết, anh ấy là người đáng cho tôi yêu nhất cõi đời này.

Bỏ qua anh ấy, cả đời tôi đều sẽ tiếc nuối.

Cõi đời này có mấy người đàn ông, có thể mạo hiểm mưa gió trong cơn bão, đưa một hàng xóm mang thai không quen thuộc mấy đến bệnh viện chờ sanh? Tên con gái là anh đặt, cho tới bây giờ tôi vẫn nhớ rõ lời anh ấy nói, nguyện đưa nhỏ này ra đời mang đến sự bình an vui vẻ cho cha mẹ. Bao nhiêu ban đêm, anh ấy hy sinh giấc ngủ pha sữa, thay tả cho con gái tôi, con gái học nói chuyện, câu thứ nhất chính là gọi anh papa; trong cuộc sống quá nhiều ngăn trở, mệt mỏi, khó khăn, quay đầu lại vĩnh viễn có bóng vai của anh ấy chờ tôi dựa vào.

Người đàn ông như vậy, xin nói cho tôi biết, ai sẽ không động lòng?

Tiểu Duyệt Duyệt nhà tôi nói cho tôi biết, nếu như mà tôi muốn gả cho người khác, bé sẽ không kêu người khác là papa.

Tôi cũng không tìm được một người đàn ông khác có thể khiến con gái yêu thương đến mức gọi là papa. . .

Anh càng đọc càng có cái gì không đúng, mồ hôi lạnh từ bên trán chảy xuống.

Đây rõ ràng, rõ ràng. Da đầu anh căng thẳng, trong khoảng thời gian ngắn đầu trống không, mất đi năng lực suy tính.

Trái tim cô đơn . . . Là Diễm Hình? ! Vui đùa này quá sức rồi!

Quá khứ, nếu không phải thời gian quá gấp, theo thái độ làm việc cẩn thận của anh trước giờ, đều sẽ xem qua một lần trước, để ngừa trong thư xảy ra vấn đề, nhưng gần đây tâm tư thật sự quá loạn, không ngờ lại thật sự bị hớ rồi!

Về mặt anh trống rỗng, mất đi năng lực ứng biến nhanh nhẹn thường ngày, không quyết định chắc chắn có muốn tiếp tục đọc hay không, trời mới biết kể tiếp cô còn viết cái gì khiến anh bị sốc nữa!

Đọc, đi!

Nhân viên làm việc bên ngoài phòng phát thanh, dùng hình miệng, cộng thêm ánh mắt uy hiếp anh.

Những người này! Bọn họ nhất định đã sớm biết, khó trách hôm nay mới bước vào radio, liền thấy ánh mắt quái dị của mọi người nhìn anh!

Muốn nâng cao tỉ số nghe đài cũng không thể tính kế anh thế!

Anh không có biện pháp, cũng đã đọc một nửa, thì phải đọc đến hết.

Thanh Thanh cổ họng, mở miệng lần nữa thì âm thanh lộ ra chút xấu hổ, hơi mất vẻ thong dong trầm ổn trước giờ.

Một người đàn ông quan trọng với tôi như thế, tôi lại làm anh ấy bức mình, hơn nữa còn không biết nên làm sao khiến anh ấy hết giận, bởi vì tôi để anh ấy bắt gặp một người đàn ông khác hơn tôi, mà người đàn ông kia. . . lại là người thân của con gái.

Anh ấy nhất định bị thương rất nặng, mới có thể không nghe tôi giải thích. Thật ra thì tôi không cố ý lừa gạt anh ấy, chỉ không biết phải mở miệng thế nào, lúc đó tôi rất phiền não, lo lắng mất đi con gái, cuối cùng thậm chí nghĩ, chỉ cần anh ấy cưới tôi, thì chuyện gì cũng sẽ giải quyết! Bọn họ sẽ không trở lại phiền tôi, có thể cho con gái một gia đình đầy đủ, thì sẽ chiếm ưu thế hơn.

Nhưng anh ấy không có đồng ý, ánh mắt rất lạnh lùng, rất lạnh lùng cự tuyệt tôi.

Sau đó tôi có kiểm thảo lại, tôi nghĩ tôi đã hiểu ý anh ấy. Hôn nhân là hai người dùng trái tim chân thật nhất gần nhau cả đời, trừ như thế, không nên còn có những nguyên nhân khác, tôi nghĩ, tôi lấy hôn nhân làm lợi thế để giải quyết chuyện, trốn tránh vấn đề, thì quả thật không đúng.

Mặc dù, tôi thật sự yêu anh ấy.

Tôi không có ý lợi dụng anh ấy, chỉ là, cử chỉ của tôi hình như đã tổn thương anh ấy.

Tôi không biết làm sao bù lại, vì thế lại mất ngủ vài hôm, cho đến khi tôi hiểu được ý của anh ấy.

Anh ấy là muốn, tôi bình tâm tĩnh khí xử lý tốt quá khứ, không hành động theo cảm tính nữa, không né tránh nữa, mà hoàn toàn nói rõ ràng quá khứ, vậy tôi mới có tư cách đứng ở trước mặt anh ấy lần nữa, dùng trái tim tinh khiết nhất nói cho anh ấy biết.

Âm thanh của anh mắc kẹt, không thể nào đọc ra một hàng chữ rất đơn giản —— Tử Ngôn, em yêu anh.

Bên ngoài phòng phát thanh, đã có người vung mạnh quyền, im lặng uy hiếp bằng bạo lực.

Mẹ kiếp! Anh là các bà các chị à! Mau dứt khoát đi!

Anh ta đang dùng hình môi đọc ra câu này.

Nhắm mắt lại, anh hít sâu một hơi, âm thanh khàn khàn ——

Nhớ bà Trương hát bài ca tiếng Đài vì ông Trương từ khi trẻ tuổi đến lúc già không? Khi đó em đã từng nói với anh, đời này có thể có một người, khiến bà ấy hát câu: “Nếu không yêu anh thì muốn yêu ai chứ.” Là một chuyện rất hạnh phúc.

Thật xin lỗi, thời gian này em quá coi thường anh, vì phiên nào chuyện Duyệt Duyệt, mà quên đi ý tâm trạng của anh, anh nguyện ý cho em bồi thường không? Nếu như mà em cầu hôn anh lần nữa, anh sẽ trả lời thế nào? Yes or No? Vô luận như thế nào, em cũng chờ đáp án của anh.

Em không có giọng hát hay như bà Trương, nhưng mà em lại có thể đặt bài hát này cho anh, sau đó nói cho anh biết: “Em cũng không tìm được người đàn ông đáng để yêu hơn anh. . . .”

Anh rất giãy giụa, rất giãy giụa, phần người trong trời và người giao chiến trong đầu sắp xông ra cầm vũ khí đánh người rồi, anh không thể không nhắm mắt, hé miệng đọc lên một câu cuối cùng —— “Tử Ngôn, cả đời này, nếu không yêu anh thì muốn yêu ai chứ?”

Toàn bộ tinh lực xông lên óc, anh ngượng ngừng đến không thể ngượng ngừng hơn, da mặt mỏng không chịu được kích thích cỡ này, nung đỏ đến cơ hồ sắp bốc hơi.

Đây là lần đầu tiên, anh ngồi ở trong phòng phát thanh, thay người khác phát ra một bài hát dành cho anh.

Còn nhớ rõ Nguyễn từng nói sẽ yêu anh một đời

Bởi vì Nguyễn không phải người vừa tiếp xúc tình yêu.

Trái tim của Nguyễn vì có chứa anh mà khác với người khác

Anh cũng yêu Nguyễn như Nguyễn yêu anh

Nếu không yêu anh thì cam nguyện cùng ai một đời một thế

Nếu không có anh thì trên thế gian có gì không đông lạnh để có thể yêu ai khác

Nếu không yêu anh thì yêu ai đến già và dùng tình sâu để đưa tiễn ai

Dù mưa gió thì chỉ cần có anh Nguyễn liền cam tâm tình nguyện chịu gian khổ

Anh lắng lắng lắng nghe, trái tim kích động. Đây chính là lời cô muốn nói với anh sao?

Bài ca vừa phát, radio dành cho những người nghe truyền tin nhắn vào vừa mở lên thì lập tức bão tố.

“Mau say yes đi!”

“Nè! Con gái người ta đã cầu hôn anh rồi, còn chần chờ nữa tôi cũng muốn đánh anh!”

“Anh có phải đàn ông hay không? Đúng thế thì mau nói to anh yêu cô ấy đi!”

“Anh không phải muốn bị nhử nước miếng lúc đi trên đường chứ! Thúc thời thì mau chóng đáp lại cô ấy!”

“Mặc dù người tình trong mộng sắp có chủ rồi, nhưng tôi vẫn chúc phúc anh, phải hạnh phúc đó!”

“Anh là người ở động núi à! Bảo thủ quá, bạn gái bị hôn một cái cũng sẽ không chết, cô ấy đã nói cô ấy không cố ý, đáng may râu không cần ghi hận như vậy.”

“Có nghe hay không! Nếu không yêu anh thì muốn yêu ai, anh so đo nữa, nếu không đánh anh thì muốn đánh ai chứ?”

“Lặp lại một lần đi ——I——Love——You!”

Đây là tình hình gì? !

Anh sưng sờ, sưng sờ cực độ, đầu bị nghẽn.

Anh chưa từng nghĩ trái tim cô đơn là cô, anh từng nói với cô mình làm chủ trì radio, cô cũng chưa từng nhắc tới ở trước mặt anh, không ngờ, cô lại yên lặng chia sẻ tâm sự của anh lâu như vậy, cũng để anh chia sẻ với cô, mà anh còn hồn nhiên không hay.

Hồi tưởng từng lá thư anh đã đọc từ đó đến giờ, mỗi khi nhớ lại một lá, thì càng hiểu lòng của cô. Cô dùng tâm ý chân thành tha thiết khắc sâu như vậy để đối đãi anh. . . .

Cô không lúc nào không nói cho anh biết, cô thương anh, anh cứ nhiên chất vấn điểm này.

Anh khiến cô yêu mà lo được lo mất, nhưng chưa bao giờ nhận thấy được.

Cô không nên xin lỗi anh, là anh không có đủ lòng tin với cô, cũng như tương lai của họ, nếu không, anh sớm nên không chút do dự mà đồng ý lúc cô mở miệng muốn anh cưới cô! Dù cô là nhất thời xúc động thì như thế nào? Kết hôn vốn cần một chút kích động; dù cô kết hôn có mục đích thì như thế nào? Yêu anh là sự thật, kết hôn có thể giữ Duyệt Duyệt ở lại bên cạnh bọn họ, anh còn không vui lòng sao!

Cô không nói gì cho anh biết, tự mình gánh chịu áp lực, còn phải đối mặt sự hiểu lầm của anh, anh cảm thấy mình thật quá tệ.

Ca khúc phát xong, anh mở miệng lần nữa, trong giọng nói trầm thấp, mang theo khàn khàn và cảm động nồng nặc. “Hình, chờ anh.”

Chờ anh, đi lấp đầy nửa trái tim cô đơn và trống rỗng của cô, để trái tim cô đơn không còn cô đơn.

Xuống tiết mục, anh đi ra đài truyền hình, gió đêm thổi tới, cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Anh khẽ thở ra một hơi, kéo áo khoác, đi vào trong bóng đêm tối tăm.

Dưới đèn đường, bóng dáng mảnh khảnh đang đứng, tầm mắt yên lặng dừng lại trên người anh, cho đến ánh mắt của anh và cô giao nhau.

Anh dừng bước chân một chút, rồi sau đó, kiên định tiến về phía cô, cho đến khi đứng lại trước mặt cô.

Cô không nói, chỉ chuyên chú đưa mắt nhìn anh.

Một hồi lâu, anh vươn tay, ôm chặt cô vào ngực, cúi đầu nhẹ nhàng nói một câu “Yes!” ở bên tai cô.

“A. Ừ.”

Tiếng thở gấp mập mờ của phái nam, giao hòa với tiếng rên rỉ quyến rũ của phái nữ, dứt quãng truyền ra, mùi hoan ái nồng nặc tình dục tràn đầy phòng khách.

Ôm chặt thân thể mềm mại, cuồng nhiệt rung động ở trong cơ thể cô, cảm nhận cực hạn của cô.

Anh dừng lại ở chỗ sâu, đưa mắt nhìn cô.

Trong nháy mắt khoái cảm bùng nổ làm đầu cô choáng váng, thở nhẹ mở ra đôi mắt mơ màng nhìn lại anh. Cô biết anh còn chưa đạt được thỏa mãn.

Anh lui ra, giương tay ôm lấy cô trở lại phòng ngủ, lại không báo động trước tiến vào chỗ sâu mềm mại một lần nữa, triển khai đợt hoan ái dây dưa lần hai.

“A!” Cô thở khẽ, nũng nịu oán trách. “Ghét. . . . Anh. . . . Nhẹ một chút. . . .” Mỗi lần đều làm nhiệt liệt như vậy, cũng không hỏi người ta chịu được hay không.

“Làm không được.” Trả lời rất kiên quyết.

Rốt cuộc là ai nói anh lạnh chứ? Hừ hừ, anh rất nhiệt tình đấy! Trở lại liền trực tiếp đụng ngã cô, cả một câu cũng không cho cô nói.

Cô thở dốc đứt quãng, khoái cảm tê dại như thủy triều đánh thẳng vào cô, gần như sắp làm cô không thở nổi. “Tử. Tử Ngôn. Em. Thật không được.”

“Anh, làm em sợ muốn chết!” Một cái thẳng tiến thật sâu, khiến cô nhịn không được nữa nghẹn ngào gào lên.

Trận hoan ái này, rất có ý trừng phạt đó!

“Đừng. Tử Ngôn.” Tha cô đi! Tiếp tục như vậy nữa, cả tòa cao ốc đều biết rõ cô đang làm gì! Cô còn muốn gặp người nhé!

Nũng nịu, tức giận, hơn nữa bị tình dục đánh sâu vào, cô bèn trả thù cắn bả vai anh.

Anh hừ nhẹ, đón lấy cô, bộc phát ở trong chỗ sâu mềm mại.

Vui thích qua đi, bọn họ ôm nhau thật chặt, điều chỉnh hô hấp ở trong ngực nhau.

Đợi đến lúc có thể mở miệng rồi, thì giọng của cô mềm như tơ, thở nhẹ nói: “Anh hôm nay. . . . Rất mất khống chế.”

Cần làm đến trời đất rung động thế không? Anh mà thêm mấy lần nữa, thì cô xỉu luôn đó.

“Đều là em làm hại.” Anh buồn bực nói nhẹ.

“Em?” Rất nhanh hiểu ra —— “Anh đang ghi hận chuyện gửi thư?”

“Em dấu diếm anh thật lâu.” Hại anh y như đứa ngốc, lúc nào cũng phê bình mình mà không biết.

Cô cười nhẹ. “Anh không cảm thấy rất thú vị?”

Thú vị?! “Anh chỉ biết hôm nay trái tim của anh thiếu chút nữa dừng lại.”

Cô vẫn cười, bàn tay tới tới lui lui trên mặt anh, tạm thời biểu lộ an ủi. Anh tóm lấy tay ngọc, nhẹ nhàng gặm cắn, giống như là đột nhiên phát hiện cái gì, liền dừng lại động tác, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn chăm chú cô. “Điềm Hinh, anh rất yêu em.”

Bị lời thổ lộ thành tình của anh làm ngỡ ngàng, cảm thấy hốc mắt có hơi nước nóng đang bốc lên, cô vội vàng nháy mắt mấy cái, cười hỏi: “Sao đột nhiên hỏi như vậy?”

“Anh nghĩ đến tâm trạng lo được lo mất của em trong những lá thư, thật xin lỗi, anh không biết em nghĩ như vậy, không có chú ý tâm sự yếu ớt của em. Tất cả giữa chúng ta quá thuận nước đẩy thuyền, em ở cạnh anh như chuyện đương nhiên, anh chưa từng theo đuổi, chưa từng lấy lòng, không có hoa tươi hẹn hò, càng không có lời ngon tiếng ngọt, quan trọng nhất là, quên nói với em, em luôn ở trong lòng anh, giấu thật sâu, rất sâu, mỗi ngày đều yêu em thêm một chút. Điềm Hinh, anh không phải loại người yêu oanh oanh liệt liệt, cảm tình của anh giống như dòng nước nhỏ, từ từ sâu hơn, đợi đến rất già rất già, tình yêu tích lũy được sẽ nhiều đến chúng ta không thể xê xích, di chuyển nó.”

Đây là lời yêu ngọt ngào nhất, cảm động nhất mà đời này cô nghe được. Cô xúc động cười.

“Nhắm mắt lại, Điềm Hinh.”

Cô nghe lệnh làm việc, cảm giác anh xuống giường, nghe được âm thanh mở ngăn kéo, sau đó nữa, ngón giữa có cảm giác lạnh lẽo, anh thì nói một câu: “Em yêu, chúng ta kết hôn đi!”

Cô mở mắt ra, kinh ngạc nhìn nhìn chăm chăm tay phải có thêm chiếc nhẫn kim cương của mình.

“Mua lúc nào?”

“Rất lâu rồi.” Anh rất truyền thống, chuyện cầu hôn là phải để đàn ông làm. “Đổi thành em say yes rồi.”

Cô cười rơi lệ, đưa tay ôm anh, hôn liên tục. “Yes, Yes, Yes!” Cô rất rất rất nguyện ý.

“Nói một lần là được rồi.” Anh có chút buồn cười. “Em nghĩ đang đóng phim sex kiểu Mỹ à?”

Oa. . . . Cô có nghe lầm hay không? Người đàn ông trầm ổn trang trọng này, cư nhiên biết chọc cô? Có thể thấy được tâm trạng của anh rất tốt đó, tốt đến không kiên kỵ gì rồi.

Tỉnh táo lại, cô cũng thở ra một hơi, kéo anh nằm xuống bên cạnh, gối lên lồng ngực của anh, cổ ra vẻ lơ đãng mở miệng: “Cũng may anh nói ra, nếu không em thật sợ anh sẽ bị gia pháp của ba anh đánh chết.”

“Gia pháp? !” Anh ngẩn người, nhìn cô kéo tay của anh đặt lên cái bụng bằng phẳng, mới chậm nửa nhịp, cong đầu lưỡi nói: “Anh. . . . Đây. . . .”

“Là tiểu Tử Hân. Có vào đêm đầu tiên.”

Cho nên, nói cách khác. . . . Anh thật sắp làm ba? !

Tối nay thật sự có quá nhiều kinh sợ, trái tim từ trước đến giờ sống trong nhung lụa chịu không nổi, sẽ trở thành pho tượng lần nữa.

Thật là làm khó anh.

Uông Diễm Hình rất thông cảm vỗ vỗ đầu của anh.

“A!” Anh đột nhiên lại kêu khẽ một tiếng, bắn dậy, khiến Uông Diễm Hình không có phòng bị chấn động, thiếu chút nữa trật cổ.

“Sao lúc này em không nói sớm? !” Hồi tưởng cuộc hoan ái tim đập mặt đỏ kịch liệt lúc này, hiện tại chỉ cảm thấy toát mồ hôi lạnh.

Vấn đề là, anh Quan, anh có cho người ta cơ hội nói à?

Híp mắt liếc anh một cái. “Em có bảo anh nhẹ một chút.”

“Anh. . . .” Khí thế yếu xuống, anh có chút chột dạ. “Em có thể cự tuyệt kiên quyết hơn chút nữa.”

Dù sao anh chính là vai nam chính ngoài miệng luôn nói “không muốn là muốn”, “miệng nói không muốn mà cơ thể lại muốn”, chỉ cần người ta chưa thiếu anh, thì anh luôn muốn!

Cô cả hừ cũng lưỡi trả lời anh, trực tiếp kéo chăn lên cao.

Được rồi! Anh tự biết đuối lý, tự sờ mũi một cái nằm lại bên cạnh cô, đưa tay khẽ xoa bụng cô. “Có khỏe không? Có khó chịu chỗ nào hay không?”

Nếu như bởi vì làm quá kịch liệt mà động thai đến bệnh viện, mất thể diện là nhỏ, nếu cô và đứa bé bị tổn thương, không cần chờ gia pháp của ba, anh sẽ trực tiếp đánh chết mình.

“Yên tâm, em không sao.” Vòng tay qua người anh, ôn tồn tựa sát một hồi lâu ——

“Uhm. . . . Về anh Dương. . . .” Anh chần chờ mở miệng.

“Tử Ngôn, không cho anh hiểu lầm, em và anh ta thật không có gì.” Sắc mặt cô đoan chính, rất nghiêm túc nói cho anh biết.

“Anh hiểu, em không cần khẩn trương. Anh chỉ nghĩ, anh ta dù sao cũng là Duyệt Duyệt. Người thân.”

“Người thân thì thế nào? Giỏi lắm là chú mà thôi, dù chúng ta lừa gạt Duyệt Duyệt cả đời, em cũng không cảm thấy quá đáng.”

“Chú, chú? !” Ngớ ngẩn lần thứ N trong ngày. “Chỉ là. . . . chú?” Anh không phải. Phạm vào sai lầm rất nghiêm trọng?

“Đúng nha, nếu không anh cho là gì?” Quét mắt nhìn anh một cái, cô càng không giải thích được.

Hiểu lầm này thật lớn!

Anh sắc sặc, dở khóc dở cười. “Anh cho rằng anh ra là cha đẻ của Duyệt Duyệt.”

“Xí —— anh đi luôn đi! Không phải em đã nói với anh, anh ấy không còn trên đời rồi sao? Anh cho rằng em lừa anh?”

“Đúng!” Anh than thở, cảm thấy sự giãy giụa và khổ sở của mình thời gian qua, quả thật chính là một trò hề.

“Tử Ngôn, em sẽ không lừa anh, nếu như khó có thể mở miệng, em nhiều nhất nhiều nhất chính là gạt anh, nhưng mà em tuyệt đối sẽ không nói láo lừa anh, biết không?”

“Ừ.” Anh vô cùng biết sai có thể sửa. “Xin lỗi, là anh hiểu lầm.”

Tiếp đó lại không quá chịu phục bổ túc một câu: “Chỉ là thái độ của em và anh ta quá mập mờ rồi.” Khó trách anh có thể liên tưởng như vậy!

Cô suy tư một lát. “Được rồi, em nói. Anh ta và Thiệu Phong đều đã từng theo đuổi em, nhưng em lựa chọn Thiệu Phong, cũng chính là cha đẻ của Duyệt Duyệt. Anh ta chỉ là khờ dại cho rằng anh hai anh ta không có ở đây, thì anh ta có thể thay vị trí kia, anh biết, con cháu nhà giàu, vô cùng tùy hứng làm bậy, lấy mình làm trung tâm, anh ta nói đó là đứa bé nhà họ Dương, anh ta muốn thay thế anh hai gánh vác trách nhiệm, muốn em gả cho anh ta, những lời này bốn năm trước em đã nghe đến không muốn nghe nữa! Em không có chút tình cảm mập mờ nào với anh ta, nếu như có, khi đó cũng sẽ không tự mình đơn độc dời đến tới nơi đây, thật ra thì chính là muốn tránh khỏi sự dằn dặt của anh ta.

”Trở lại, chính là như anh biết, anh ta dùng Duyệt Duyệt uy hiếp em. Với hoàn cảnh nhà họ Dương, quả thật có thể cung cấp cho Duyệt Duyệt giáo dục và không gian trưởng thành tốt hơn, về mặt pháp luật, em là một bà mẹ độc thân thiếu hụt ưu thế, không nhất định có phần thắng, cho nên em rất phiền, cuối cùng thậm chí muốn kết hôn với anh cho xong hết mọi chuyện, thứ nhất là cắt đứt ý nghĩ của anh ta, thứ hai có thể cung cấp cho Duyệt Duyệt hoàn cảnh lớn lên đầy đủ, về mặt pháp luật cũng không cần chịu bọn họ uy hiếp.

”Nhưng sau đó em nghĩ, đấu đi đấu lại như vậy không giải quyết được gì, nên em đã bình tĩnh ngồi xuống nói với anh ta, hai người nói chuyện rất nhiều lần, lời giống vậy cũng nhắc lại vô số lần, cuối cùng em nói cho anh ta biết, nếu như anh ta thật muốn dùng loại phương thức này tổn thương em, vậy em nhận, nhưng vô luận có Duyệt Duyệt hay không, người đàn ông duy nhất em muốn lấy đời này là Quan Tử Ngôn, mặc kệ người đàn ông này có muốn lấy em hay không.

“Thật ra thì Duyệt Duyệt không có ý nghĩa quá lớn với anh ta, chỉ là đạo cụ anh ta dùng kiềm chế em mà thôi, cho nên em mới nói, dù cả đời đều không nói cho Duyệt Duyệt bé còn có những người thân kia, em cũng không cảm thấy áy náy, nói xong.”

Anh gạt đầu. “Khát không?” Sắn sốc đưa lên một ly nước.

Ừng ực, ừng ực, hai ba ngụm đã uống sạch.

“Em nên nói sớm cho anh biết.” Anh không muốn cô gánh chịu một mình, bất cứ chuyện gì, anh đều muốn gánh giùm cô, để cho cô an tâm mà giao mình cho anh bảo vệ.

“Em nói không raa! Khi đó phương pháp giải quyết duy nhất nghĩ tới là kết hôn với anh, nhưng lại cảm thấy vậy hình như là đang ép buộc anh, hơn nữa anh còn bỏ đi mất, căn bản không có ý đó, em làm sao còn da mặt dày cường cầu anh kết hôn chứ? Ngày đó nếu không phải bị anh ép, em cũng sẽ không bật thốt lên.”

“Ngu ngốc!” Anh cười khiển trách. Không phải mắng cô, mà là hai người bọn họ đều giống như ngu ngốc.

Nhưng, đây chính là tình yêu, không phải sao? Dù là người thông minh lý trí, lâm vào tình yêu thì cũng sẽ như ngu ngốc, quá mức quan tâm đối phương, lại sợ đối phương không đủ quan tâm mình, làm cho việc rõ ràng rất đơn giản cực kỳ phức tạp.

Tình yêu, có lúc thật ra thì không cần rất quan tâm.

Những lo sợ nghi hoặc lo lắng, những chua xót lo âu, những tranh chấp hiểu lầm, những hành động ngốc nghếch, thậm chí là những nước mắt và đau đớn, ngày sau nhớ tới, cũng sẽ là ký ức ngọt ngào nhất.

Bởi vì, bọn họ biết rõ, mình là lựa chọn duy nhất của nhau, tựa như cam kết ngọt ngào nhất mà cô nói với anh — cả đời này, nếu không yêu anh thì muốn yêu ai chứ?

11. Chương 11: Kết Thúc

Cuối tuần, Quan Tử Ngôn tự mình xuống bếp nấu mấy món ăn gia đình, hẹn mấy em trai tới dùng cơm, đồng hành còn có bạn gái của em hai.

“Chào chú hai, chú ba, chú tư, chú út, còn có cô Tào, cháu tên là Quan Tử Duyệt.” Vừa thấy mặt đã thận trọng đến tự giới thiệu mình, còn lễ phép cúi mình vái chào.

“Chú biết rõ cháu là Duyệt Duyệt.” Quan Tử Cần lộ vẻ mặt kỳ quái trả lời bé. Anh cũng không có chưa già đã yếu được không?

Sau khi ăn xong, chủ nhân vội pha trà, khách bận cắn hạt dưa.

“Tử Duyệt, có muốn ăn hạt dưa hay không?” Quan Tử Cần cắn hạt dưa ra đút bé. Tình cảm của hai người quá tốt, thường xuyên lên núi xuống biển cùng nhau chơi đùa chung, không hề có trở ngại vai vế, trên dưới nhà họ Quan trừ Quan Tử Ngôn ra, Duyệt Duyệt dính nhất, thích nhất chính là chú út của bé.

“Quan Tử Duyệt, người ta gọi là ”Quan” Tử Duyệt đó!” Aizz, chú út thật ngốc quá, nói vậy cũng không biết, bé gái đậm chân, khó chịu.

“Ba cháu tên là ”Quan” Tử Ngôn, cháu tên là ”Quan” Tử Duyệt.” Rất dùng sức cường điệu chữ kia.

Ở trong vườn trẻ, mọi người tự giới thiệu mình đều sẽ nói ba mình tên gì, sau đó mình tên là gì, chỉ có bé có họ khác ba thôi, tất cả mọi người cảm thấy bé thật kỳ quái, hiện tại bé rất cuộc có thể nói câu — bởi vì ba mình họ Quan, cho nên mình tên là Quan Tử Duyệt!

Dùng sức cường điệu tên một hồi, cuối cùng có người nghe ra đầu mối, ánh mắt cùng nhau rơi vào trên người đôi nam nữ vội vàng pha trà sau khi ăn xong — chỉ ngoại trừ cháu út nhà họ Quan có phản ứng chậm lụt vô cùng.

“Tên của anh chú còn cần cháu nói cho chú biết sao? Ông nội chú tên Quan Phục Hưng, bà nội gọi Quan Lưu Quế Chi đấy!”

Aizz! Tên ngu ngốc này là nơi nào tới?

Quan Tử Tu đập đập anh, lạnh lùng ném ra một chữ: “Ngu!”

Ôm lòng bàn chân bị đập đau, Quan Tử Cần càng không hiểu. “Anh ba, em chọc anh chỗ nào” Hôm nay tâm trạng của người này thật không tốt! Không nói tới mình cũng trả lời, từ khi anh ấy bị phụ nữ bỏ, liền có tính tình sáng nắng chiều mưa khó chịu này, tám trăm năm trước đã quên cười thế nào, không nên quá ngoài ý muốn.

“Anh không phải nổi tiếng ở khoa não sao?” Quan Tử Tề lạnh lạnh ném ra một câu, sao không đem chữa cho em trai ngốc nghếch của mình?

“Thương mà không giúp gì được.” Thiếu nào không thể chữa.

Uống cạn ly trà đã lạnh trước mắt, trước khi đi khỏi nói một câu: “Chúc mừng” với anh cả.

Quan Tử Cần vẫn còn không biết sao mình bị phê bình, gãi gãi đầu. “Các anh rốt cuộc đang nói cái gì?”

“Cách tôi xa một chút, tôi không nói chuyện với kẻ ngốc.” Không biết ngốc có lây bệnh hay không? Quan Tử Tề lộ vẻ ghét bỏ, cũng uống sạch trà, lúc đứng dậy để lại mấy câu: “Tìm thời gian nói cho ba mẹ, bọn họ chờ đợi ngày này chờ lâu lắm rồi.”

Liên theo bước chân anh ba, lách người.

“Đợi chút tử Tề!” Quan Tử Quần hô. “Một lát hẹn khách hàng cần nói tỉ mỉ vụ kiện, em đưa Phẩm Tiệp về giúp anh được không?”

Quan Tử Tề mới há mồm, Tào Phẩm Tiệp lại quả quyết gọn gàng cự tuyệt trước anh một bước. “Em không muốn.”

Lời nói xoay chuyển, anh nhếch môi, giọng điệu lạnh nhạt, lại cực kì đậm người. “Cô Tào, ngài hình như không có hiểu tình trạng. Tôi cho tới bây giờ cũng chưa đồng ý.” Ngụ ý, đến phiên cô cự tuyệt tôi sao? Ít dấn vàng lên mặt mình đi!

“Vậy thì thật là tốt!” Dù sao cô cũng không thèm.

Hai người kia, thật sự là.

Quan Tử Quần thật bó tay. “Chớ giận dỗi, Phẩm Tiệp.”

“Em không phải đứa trẻ ba tuổi.” Cô luôn luôn đều không phải loại phụ nữ cần đàn ông chăm sóc, quen nhau nhiều năm như vậy, anh nên hiểu rõ, cô có đầy đủ năng lực độc lập tự chủ.

“Anh biết rõ, nhưng khuya lắm rồi, anh sẽ lo lắng.” Nghiêng đầu lại nói: “Tử Tề, làm phiền em, được không?”

“Anh xác định đại luật sư Tào nguyện ý uất ức mình ngồi chiếc xe cũ không có máy lạnh, không có nhạc, còn phải chịu gió của em sao?”

Giọng điệu gì chứ! Ấm chỉ cô là cô gái được chiều chuộng sao?

Cô không nói hai lời, tạm biệt chủ nhân xong, dẫn đầu đi ở đằng trước, Quan Tử Quần và Quan Tử Tề liền đuổi theo sau đó.

Trong nháy mắt, chỉ còn lại Quan Tử Cần.

Cái gì chứ, anh ba nói chuyện đậm người anh còn có thể hiểu, dù thế nào đi nữa mấy năm qua anh ấy luôn có dáng vẻ quý này. Lạnh lùng ít nói, nhưng anh tư bất chước người ta xấu tính làm chi? Đàn ông cũng có chu kỳ 28 ngày sao (ý nói có kinh ý =]])?

“Quan Tử Duyệt, tối hôm nay chú út ngủ chung với cháu có được hay không?” Rất lấy lòng ôm lấy bé, vẫn là Tiểu Duyệt Duyệt của anh tốt nhất, sẽ không động một chút là lấn áp anh.

Bé vỗ vỗ đầu của anh, dùng giọng điệu nhạt chớ và mèo rất đồng tình nói: “Không sao, cháu chưa chấp chú.” Thật đáng thương, nhân duyên của chú út thật là tệ.

“Chú út quả nhiên không có phí công thương cháu. . .” Ô ô, rất cảm động.

Hiện trường trình diễn một màn thân tình luân lý bi tình, hai người sắp kết hôn lại gần bó kề cận bên nhau biến mất ở sau cửa phòng.

Uông Diễm Hình âm thầm chọc chọc cánh tay chồng tương lai, không rõ ràng lắm bây giờ là diễn tuồng nào. “Vậy chúng ta làm thế nào?”

“Nếu như em không ngại ——” Quan Tử Ngôn cười cười, ghé vào bên tai cô mập mờ nói nhỏ. “Có muốn chứa chấp anh hay không? Đến chỗ em ”bận” chuyện người lớn nhé.”

Dù sao em trai đang ở nhà anh, khó làm quá lắm.

Mặt cô đỏ lên. “Không đâu! Mỗi lần anh đều hại em. . . . Hại em rất mất khống chế.”

Cho Quan Tử Cần nghe tiếng cô rên rỉ, cô cũng không cần làm người nữa!

Biểu hiện khiến cô hài lòng quá mức cũng không được? Làm người thật khó.

“Anh tận lực khắc chế.”

“Anh bảo đảm?” Liếc xéo anh một cái.

“Anh bảo đảm.” Nghiêng người hôn nhẹ, ước hẹn tiến về căn nhà của cô ở đối diện.

Về phần, cuối cùng rốt cuộc có từng khắc chế thành công không. Bạn cứ nói đi?

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tru-em-ra-con-co-ai>